

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 31 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

«Κάθε εξουσία είναι εντελώς ταπεινωτική. Εξευτελίζει τόσο εκείνον που την ασκεί όσο κι εκείνον που την υφίσταται.»
Oscar Wilde

Οι Νύμφες εγκατέλειψαν τα χρυσά δάση.
Κάποιος θάβει τον ξένο.
Αρχίζει τότε
μια εκτυφλωτική βροχή.

Το χαλιφάτο του Ερντογάν

Σχετικά με το καθεστώς, τις εκλογές, τις κοινωνικές συγκρούσεις, το HDP και τη στρατηγική της έντασης στην Τουρκία.

σελ. 13

Ανταπόκριση από την επανάσταση στη Ροτζάβα

Συνέντευξη με τον σύντροφο Heval Odyssev, μαχητή του Ε.Σ.Δ.Α στο μέτωπο της Ροτζάβα.

σελ. 23

Ήξερε ο Torquemada ψυχολογία;

«Η γλώσσα του σώματος και οι τεχνικές ανάκρισης»

Το επάγγελμα του ανακριτή και ένα εγχειρίδιο προς ναυτιλομένους...

σελ. 30

«...Ο Κέϊσι είπε: Έχω γυρίσει τον τόπο. Όλοι ρωτούν το ίδιο. Που θα φτάσουμε; Κατά τη γνώμη μου, δε θα φτάσουμε ποτέ μας πουθενά. Πάντα σε πορεία. Θα βρισκόμαστε ακατάπαυστα σε πορεία. Γιατί δεν κάθονται να το σκεφτούν οι άνθρωποι; Τώρα έχουμε ξεσηκωμό... Απ' τον κατατρεγμό έρχονται οι άνθρωποι σε απελπισία και επαναστατούν.»

Τζον Στάιμπεκ, Τα Σταφύλια της Οργής

Οι σκύλοι γαβγίζουν, το καραβάνι προχωρά

Ζούμε τη μεγαλύτερη προσφυγική κρίση των τελευταίων δεκαετιών. Ένα ολόκληρο σύμπλεγμα κρατών πλέον αποτελεί μια σειρά από μαύρες τρύπες στον παγκόσμιο χάρτη, εδάφη στα οποία λαμβάνουν χώρα πολυεμφυλιακές συγκρούσεις ανάμεσα σε διαφορετικές φυλές, θρησκευτικά δόγματα, μαφίες, πολιτικές οργανώσεις, ιδιωτικούς στρατούς, μισθοφόρους, φατρίες και πράκτορες νεοαποικιοκρατικών συμφερόντων. Εδάφη στα οποία ο πόλεμος αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας, δομικό στοιχείο της αναπαραγωγής του κεφαλαίου.

Οι εντός των τειχών βλέπουν την ήδη διαταραγμένη κανονικότητα των μητροπόλεων να κινδυνεύει από τα εκατομμύρια των πρόσφυγων που καταφθάνουν. Με το ένα τηλεοπτικό τους μάτι βλέπουν τα παιδιά που πνίγονται στα σύνορα και με τα άλλο το τέλος της χριστιανικής υπεροχής και της εναπομείνασας πρωτοκοσμικής ευημερίας. Χωρίζονται σε φασίστες και αλληλέγγυους, σε αυτούς που μοιράζουν τρόφιμα και σε αυτούς που πυρπολούν προσφυγικούς ξενώνες.

Οι εκτός των τειχών είδαν τη ζωή τους να καταστρέφεται μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Διασχίζουν τη μεσόγειο με σαπιοκάραβα, διαμελίζονται από νάρκες, συγκρούονται με τους συνοριοφύλακες, πνίγονται επειδή τους εμβολίζει η frontex, αρρωσταίνουν από τις κακουχίες και στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Χωρίζονται και αυτοί σε ειδικευμένους και ανειδίκευτους και γίνονται ανθρώπινα εμπορεύματα στα κέντρα διαλογής που ετοιμάζονται.

Η τωρινή επείγουσα κατάσταση θα μονιμοποιηθεί. Και θα ξεσπάσει και ο άλλος πόλεμος. Ο κοινωνικός. Το συσσωρευμένο ανθρώπινο πλεόνασμα αυξάνεται και το στρατόπεδο των φτωχών αναπόφευκτα θα εκραγεί, με διάφορους πιθανούς τρόπους.

Ο καπιταλισμός έχει μετεξελιχθεί σε μια παγκόσμια μηχανή θανάτου που καταστρέφει για να πουλήσει όπλα, να ξαναχωρίσει τον κόσμο σε ζώνες επιρροής, να ανοικοδομήσει. Μία από τις κεντρικές δομές του, η ευρώπη – φρούριο διαφημίζει τον προσχηματικό ανθρωπισμό της και ταυτόχρονα καταρρέει από το βάρος των εσωτερικών της αντιθέσεων: από την μία πλευρά η επίπλαστη πολυπολιτισμικότητα που φυλακίζεται στα αστικά γκέτο και από την άλλη η Ουγγαρία που κατεβάζει το στρατό στους δρόμους για να διατηρήσει την «πολιτιστική» της καθαρότητα.

Και εμείς, οι πρωτοκοσμικοί της ενδιάμεσης κατάστασης που θα τυφλωθούμε από την μικροαστική ανασφάλεια, τον διάχυτο ρατσισμό και τον υποβόσκοντα φασισμό, εάν δεν αναγνωρίσουμε στην εικόνα των προσφύγων το μέλλον που μας ετοιμάζει ο καπιταλισμός. Εμείς, που έχουμε καθήκον να υπερβούμε τον ανθρωπισμό και να πολιτικοποιήσουμε την αλληλεγγύη. Εμείς που πρέπει να κάνουμε κάθε δομή αυτοοργάνωσης ντόπιων και προσφύγων, κέντρο έμπρακτης αμφισβήτησης της εξουσίας.

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ σελ. 17-22

ΕΝΘΕΤΟ

Συσσώρευση & Διαχείριση Απορριμάτων

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

«Υπάρχει αρκετή προδοσία, μίσος, βία, παραλογισμός, στο μέσο ανθρώπινο πλάσμα, αρκετή για να προμηθεύσει οποιονδήποτε στρατό, οποιαδήποτε μέρα. Και οι καλύτεροι στο φόνο είναι αυτοί που κηρύττουν εναντίον του. Και οι καλύτεροι στο μίσος είναι αυτοί που κηρύττουν την αγάπη. Και οι καλύτεροι στον πόλεμο, τέλος, είναι αυτοί που κηρύττουν την ειρήνη»

~ Τσαρλς Μπουκόφσκι

Κάτω από τις σημαίες των σύγχρονων μεγάλων δυνάμεων, ανεμίζουν περήφανα η ειρήνη, η δικαιοσύνη, η ελευθερία, η δημοκρατία, και η αδελφοσύνη. Κάτω από αυτές τις σημαίες και στο όνομα των αξιών τους, φρίκη, σφαγές και καταστροφές ακολουθούν τις βόμβες που πέφτουν πάνω στα κεφάλια "βαρβάρων", αλλόθρησκων, αντιστεκόμενων. Τα κράτη του πολιτισμού και της ευμάρειας βάζουν τις τζίφρες τους σε συνθήκες που καταδικάζουν τις τύχες ολόκληρων λαών, συνεργάζονται μεταξύ τους για στρατιωτικές επεμβάσεις, κλείνουν τα σύνορα και στέλνουν τρένα γεμάτα ανθρώπους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης που θυμίζουν ολοκαύτωμα. Κρύβονται πίσω από τα συμφέροντα μιας ολόκληρης βιομηχανίας πολέμου που αποτελείται από εκατοντάδες εταιρείες, με χιλιάδες υπαλλήλους και με έσοδα που ανέρχονται σε πολλά δισεκατομμύρια. Γενοκτονίες και απίστευτα κέρδη.

Όλοι αυτοί ήταν και γίνονται όλο και καλύτεροι στον πόλεμο. Γιατί; Γιατί τον χρειάζονται.

Όπως άλλωστε έλεγε και ο Μπρεχτ, ο πόλεμος ταΐζει καλύτερα τους ανθρώπους…

Όσο οι προσφυγικές ροές αυξάνουν, όσο η κρίση εξαπλώνεται, άλλο τόσο μεγαλώνει ο τρόμος για το πιθανό επόμενο θύμα. Και όλη αυτή η απελπισία θα κινεί τα γρανάζια του συστήματος και αυτό με τη σειρά του θα παχαίνει τις αδηφάγες τράπεζες, θα κερνάει τις κυβερνήσεις για να πετάξουν μετά τα αποφάγια παρουσιασμένα σαν ανάπτυξη, νομιμότητα και ασφάλεια, για να τους θρέψουμε κι εμείς με τη σειρά μας με τη μισθωτή σκλαβιά μας και με τις ψήφους μας. Ένα μεγάλο φαγοπότι. Ένα φαγοπότι που ξερνάει θάνατο. Όλα αυτά βέβαια χωρίς να λερώσουν τα χέρια τους. Αυτό είναι δουλειά των ιδιωτικών μισθοφορικών στρατών, των ειδικών κατασταλτικών δυνάμεων, των κυκλωμάτων δουλεμπορίου, των συνοριοφυλάκων και της αστυνομίας.

Οι εκπαιδευμένοι κομάντος και οι πληρωμένοι δολοφόνοι δεν είναι όμως οι μόνοι που σερβίρουν μίσος, παραλογισμό και βία στο τραπέζι του καπιταλισμού. Είναι το κάθε λογής φασισταριό που δε διστάζει να βγάλει το μαχαίρι του και να γεμίσει με αμέτρητα "μεμονωμένα περιστατικά" τις πλατείες. Είναι ο παπάς που εκστομίζει κατάρες για τους μετανάστες και γεμίζει ευλογημένο χρυσάφι τα ράσα του. Ο πιστός, που όλο δέος κάνει την προσευχή του την ώρα που κλωτσάει έναν άστεγο. Η δημοσιογράφος, που βάζει τρικλοποδιά στον πατέρα που προσπαθούσε να περάσει τα σύνορα αγκαλιά με το παιδί του. Ο γείτονας, που λέει ότι θα λείπει για έξι μήνες γιατί βρήκε ξαφνικά μια καλοπληρωμένη δουλειά σε μια εταιρία του ΝΑΤΟ. Ο μικρόψυχος περιπτεράς, που αφού ξεπουλάει τα νερά από το ψυγείο του που αγοράζονται για τους πρόσφυγες, αμέσως μετά τους βρίζει βρωμιάρηδες και ουρλιάζει ότι "μόνο η Χρυσή Αυγή θα μας σώσει". Ο τηλεθεατής, που δάκρυσε από τις εικόνες των πνιγμένων παιδιών και άλλαξε αμέσως το κανάλι. Γιατί συνήθισε. Γιατί ξέχασε.

Ο πόλεμος όμως και οι νεκροί του δεν είναι απλώς μία εικόνα στις ειδήσεις. Δεν είναι μία ακόμη τραγωδία. Είναι ολόκληρη η ιστορία του ανθρώπινου είδους. Και όσο εμείς συνεχίζουμε να σωπαίνουμε, να κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας και να σκύβουμε το κεφάλι, θα συνεχίζει να γεννά φόβο, απληστία, φανατισμό, σκοταδισμό, καταστολή, φυλακές, εξορίες, σύνορα και φράκτες.

Αλήθεια, το τέρας που έχουμε να πολεμήσουμε είναι μεγάλο. Όλοι μας όμως έχουμε ένα τέρας μέσα μας. Αρκεί να μην το ταΐζουμε εξουσία. Υπάρχει η αλληλεγγύη, η αγάπη για ζωή και πάθος για την ελευθερία αρκετό για να οπλίσει τις επιθυμίες μας. Υπάρχει αρκετή οργή για να αλλάξουμε τον ρου της ιστορίας. Γιατί ο ρους της ιστορίας πρέπει να αλλάξει. Και πρέπει να αλλάξει τώρα.

Συντακτική Ομάδα Λάρισας

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Δεν ήρθε ο παππούς μου μετανάστης από τη γερμανία πριν 100 χρόνια για να ανεχτώ σήμερα να περνούν τα σύνορά μας σήμερα οι λαθρομετανάστες»

Ο Ντόναλντ Τζον Τραμπ, Αμερικανός κτηματομεσίτης, τηλεπερσόνα και υποψήφιος με το κόμμα των ρεπουμπλικάνων. Είναι πρόεδρος του The Trump Organization και ιδρυτής της αλυσίδας ξενοδοχείων-καζίνο Trump. Έχει γράψει τα βιβλία "Πώς να γίνεις πλούσιος" και "Γιατί θέλουμε να γίνετε πλουσιοι"...

Η **Άπατρις** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια . Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: **apatris.news@gmail.com**
Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: **http://issuu.com/apatris_news**

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: **apatris.news@gmail.com**

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

Επί του πιεστηρίου

Στην εποχή μας η κοινωνία χωρίζεται σε δύο στρατόπεδα: σε αυτούς που τρώνε και σε αυτούς που τρώγονται.

Η εξουσία που διαπράττει την αδικία, και ζει απ' αυτήν, αποπνέει βία απ' όλους της τους πόρους. Κοινωνίες μοιρασμένες σε καλούς και κακούς, πλούσιους και φτωχούς, κυνηγημένους και κυνηγούς, θύτες και θύματα. Ζωντανούς και νεκρούς.

Η βία προβάλλεται, κατά κανόνα, ως ο καρπός της κακής συμπεριφοράς των κακών ηττημένων, των πολυάριθμων φτωχών, των επικίνδυνων για την αρμονία του συστήματος, των κοινωνικά απροσάρμοστων ανθρώπων και των προσφύγων που τρέχουν να γλυτώσουν από τις βόμβες, τις σφαίρες, το άδειο τους στομάχι και την πολιτική εκείνων που -δεκαετίες μετά το κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης-, ανοίγουν νέα, υψώνουν καινούργια τείχη και φράκτες κρατώντας φυλακισμένους εντός τους χορτάτους και εκτός τους πεινασμένους.

Είμαστε εγκλωβισμένοι στο μέσο μιας αξιοθρήνητης αγέλης από ζωντανούς που φοβούνται και περιφρονούν τη ζωή. Εχθροί του ίδιου τους του εαυτού, βλέπουν παντού εχθρούς κοιτώντας στον καθρέπτη των δικών τους εμμονών. Πρόκειται για μια πνευματική κληρονομιά που μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά. Μια κληρονομιά που συνοδεύεται από ένα συμβόλαιο που φέρει την υπογραφή τους και οι μοναδικοί του απαράβατοι όροι είναι η παραίτηση, η απάθεια, η ανάθεση, ο λήθαργος.

Η εθελοδουλία τους τούς έχει μετατρέψει σε ένα σωρό από κρέας, συγκαταβατικό σε όλα τα δικτατορικά μέτρα που τους υπαγορεύει η Αυτοκρατορία του χρήματος, που η μοναδική ελευθερία που τους παραχωρεί είναι η ελεύθερη δυνατότητα να επιλέξουν ανάμεσα στη πανούκλα και στη χολέρα. Μετρούν τη φτώχεια τους ανάλογα με το πάχος του πορτοφολιού τους, μόνο που πραγματικά φτωχοί είναι εκείνοι που η σιωπή τους είναι το πολυτιμότερο πράγμα που υπάρχει στο πορτοφόλι τους.

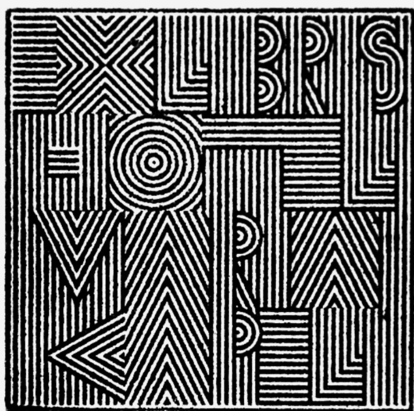
Συναλλαγές όλο το 24ωρο στο ΑΤΜ της Μοιρολατρίας.

Είτε έτσι είτε αλλιώς η ιστορία θα ξαναμιλήσει, επειδή το κλειδί της φυλακής μας ο καθένας από μας το κρατά στην τσέπη του.

Firewater

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια και καταλήψεις καθώς και πόρτα-πόρτα σε διάφορες πόλεις.

*** Από αυτό το φύλλο το σχήμα της Άπατρις αλλάζει, ο αριθμός των σελίδων της αυξάνεται και το χρώμα της εμπλουτίζεται. Με την κυκλοφορία του νέου φύλλου (ελπίζουμε) ότι θα είναι στον αέρα και η νέα της ιστοσελίδα (apatris.info) όπου θα μπορείτε να βρίσκετε όλη την έντυπη ύλη της, καθώς και επιπλέον άρθρα και πρωτογενή ενημέρωση από την Ελλάδα και τον κόσμο. Ευχαριστούμε όλους όσους στηρίζουν την εφημερίδα και ελπίζουμε σε περισσότερες συνεργασίες καθώς η Άπατρις ανήκει σε όλους μας.**

Ex Libris

Σεπτέμβρης 1971. Αγγλία. Το βρετανικό κοινοβούλιο υπερψηφίζει την περικοπή διαφόρων δημοσίων δαπανών με νομοσχέδιο που καταθέτει η κυβέρνηση της Μάργκαρετ Θάτσερ. Ανάμεσα στις δαπάνες που θεωρούνται περιττές είναι και ένα μπουκάλι γάλα που λάμβανε κάθε παιδί κατά την άφιξη του στο σχολείο και το οποίο πλέον σταματάει να διανέμεται.

5 Σεπτέμβρη 1794. Παρίσι. Συλλαμβάνεται ο Ζαν Φρανσουά Βαρλέ, πέντε περίπου εβδομάδες μετά την πτώση του Ροβεσπιέρου, κατηγορούμενος ως οπαδός του «Τρόμου». Ήδη κυκλοφορούσε παράνομα από χέρι σε χέρι η μπροσούρα του «Έκρηξη» («Gare l' explosion»), στο εξώφυλλο της οποίας υπήρχε ένα φλεγόμενο κτίριο πλαισιωμένο από το σύνθημα «Καλύτερα να καταστραφεί μια επαναστατική κυβέρνηση παρά ένα επαναστατικό ιδανικό». Ο Βαρλέ υπήρξε ηγετική μορφή των Λυσσασμένων, της πλέον επαναστατικής σοσιαλιστικής ομάδας που έδρασε κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης, ενώ στα διάφορα κείμενά του και τις ομιλίες του προπαγάνδιζε συστηματικά την ιδέα της άμεσης δημοκρατίας αλλά και της αναδιανομής των περιουσιών, υπογράφοντας ως «πολίτης Βαρλέ, παριζιάνος, απόστολος της Θεάς Ελευθερίας, Ιακωβίνος και Αβράκωτος».

6 Σεπτεμβρη 1966. Κέιπ Τάουν. Πέφτει νεκρός με τέσσερις μαχαιριές μέσα στη βουλή ο πρωθυπουργός της Νότιας Αφρικής Χέντρικ Φέρβουρντ, γνωστός ως ο "αρχιτέκτονας" του Απαρτχάιντ. Δράστης είναι ο ελληνομοζαμβικιανής καταγωγής ναυτικός Δημήτρης Τσαφέντας. Ο Τσαφέντας, κομμουνιστής, χριστιανός -αλλά και σχιζοφρενής...-, θα δηλώσει στους ανακριτές ότι «ήταν αηδιασμένος με τις ρατσιστικές πολιτικές του Φέρβουρντ», ενώ η πράξη προήλθε μάλλον από ένα κράμα πολιτικών και προσωπικών κινήτρων, αφού ο Τσαφέντας, λόγω της μικτής καταγωγής του, δεν μπορούσε να καταταγεί σε καμμία από τις φυλετικές κατηγορίες του Απαρχάιντ. Στη δίκη του ο δικαστής δήλωσε πως δεν μπορεί να τον ανακρίνει γιατί δεν μπορεί να ανακρίνει ένα σκυλί, αποφεύγοντας έτσι να τον δικάσει φοβούμενος την ηρωοποίησή του, ενώ η ιδιόρρυθμη προσωπικότητά του, όπως και το γεγονός ότι δεν ήταν ούτε μαύρος ούτε λευκός, συνετέλεσαν στο να μην αναγνωριστεί η προσφορά του στον πόλεμο απέναντι σε ένα από τα πιο βάρβαρα καθεστώτα που γνώρισε η ανθρωπότητα - ούτε καν μετά την πτώση του Απαρχάιντ. Ο Τσαφέντας πέθανε σε ψυχιατρείο στις 10 Οκτωβρίου 1999 αφού άντεξε ατελείωτες ώρες βασανιστηρίων κατά τη 30ετή και πλέον παραμονή του σε φυλακές και ψυχιατρεία της Νότιας Αφρικής.

6 Σεπτέμβρη 1861. Αθήνα. Ο αντιβασιλικός φοιτητής και θαυμαστής της Γαλλικής Επανάστασης Αριστείδης Δρόσος αποπειράται να εκτελέσει τη βασίλισσα Αμαλία πυροβολώντας από μικρή απόσταση αλλά εν τέλει αστοχεί. Τα τελευταία χρόνια της βασιλείας του Όθωνα είναι ιδιαίτερα ταραγμένα και οι αντιβασιλικές ταραχές και εξεγέρσεις θα αποτελέσουν τη μήτρα για την γέννηση των επερχόμενων κοινωνικών κινημάτων. Χαρακτηριστικό της τότε υπάρχουσας κοινωνικής κινητικότητας είναι ότι τρεις μέρες μετά την απόπειρα, στις 9 Σεπτέμβρη, θα δημοσιευτεί στην εφημερίδα «Φως» του Σοφοκλή Καρύδη το άρθρο «Αναρχία», που θεωρείται το πρώτο αναρχικό δημοσίευμα στον ελλαδικό χώρο.

5 Οκτώβρη 1980. Θεσσαλονίκη. Ολοκληρώνεται το 21ο φεστιβάλ ελληνικού κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης. Τα βραβεία σαρώνει ο «Μεγαλέξανδρος» του Θεόδωρου Αγγελόπουλου (πρώτα βραβεία σκηνοθεσίας, φωτογραφίας, σκηνογραφίας και ηχοληψίας), μια συμβολική ταινία ξεκάθαρα ριζοσπαστικών προβληματισμών. Θέμα της είναι η συμβίωση, και εν τέλει η σύγκρουση, των κατοίκων ενός χωριού όπου εφαρμόζεται η κολλεκτιβοποίηση, η λαϊκή δικαιοσύνη και η αυτοδιεύθυνση, με μια πολυπληθή ομάδα εξεγερμένων ληστών που βρίσκουν εκεί καταφύγιο και ταυτόχρονα με μια άλλη ομάδα καταζητούμενων Ιταλών αναρχικών. Στο ίδιο φεστιβάλ σημαντικές διακρίσεις θα κερδίσει η επίσης πολιτική ταινία «Παραγγελιά» του Παύλου Τάσιου, που πραγματεύεται την υπόθεση του Νίκου Κοεμτζή, μια από τις πρώτες ταινίες που κατέγραψαν με ρεαλισμό την νυχτερινή ζωή της λαϊκής Αθήνας την περίοδο της δικτατορίας.

7 Οκτώβρη 2006. Μόσχα. Βρίσκεται νεκρή από πυροβολισμό, η δημοσιογράφος Άννα Πολιτόφσκαγια στο ασανσέρ της πολυκατοικίας της. Η Πολιτόφσκαγια, που πριν εκτελεστεί είχε τις χειρότερες δυνατές σχέσεις με το καθεστώς Πούτιν, αποτελεί κλασσικό παράδειγμα δημοσιογράφου που άλλαξε στρατόπεδο κατά τη διάρκεια της επαφής της με τα γεγονότα που περιέγραφε. Φανατικός οπαδός του πολέμου της Τσετσενίας και της εξόντωσης των "ισλαμιστών συμμοριτών", θα ταξιδέψει στην εμπόλεμη ζώνη και θα έρθει αντιμέτωπη με την πραγματικότητα: τα προσφυγικά καραβάνια και την απελπισία του άμαχου πληθυσμού, το εμπόριο όπλων, τις σφαγές και την κερδοσκοπία στην οποία επιδίδονται οι ρώσικες αρχές, την απαγόρευση κυκλοφορίας όπου εισέρχεται ο ρώσικος στρατός και ταυτόχρονα την απόλυτη εγκατάλειψη των εξαθλιωμένων κατοίκων του Γκρόζνι, της πρωτεύουσας της Τσετσενίας, που έχουν μόλις "απελευθερώσει" τα ρώσικα στρατεύματα. Έκτοτε. θα ασχοληθεί με την αποκάλυψη της πραγματικής εικόνας του "βρώμικου πολέμου" της Τσετσενίας, καθώς και με άλλα ενοχλητικά για το ρώσικο καθεστώς ζητήματα, και θα καταταχθεί στην κατηγορία των "εθνικά ύποπτων" δημοσιογράφων. Πριν το θάνατό της είχε επιβιώσει από άλλες δύο απόπειρες κατά της ζωής της.

17 Οκτώβρη 1949. Βουκουρέστι. Η εξόριστη πλέον "Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση" των ανταρτών του ΔΣΕ ανακοινώνει το τέλος του εμφυλίου με διάγγελμα της ηγεσίας που μεταδόθηκε από ραδιοσταθμό του Βουκουρεστίου. Το διάγγελμα αυτό ξεκινάει ως εξής: «Ο ΔΣΕ δεν κατέθεσε τα όπλα, μονάχα τα έθεσε παρά πόδα...»

Ανακοίνωση της κατάληψης Παπαμιχελάκη στο Ρέθυμνο

Στις 20/9, και ενώ οι ψηφοφόροι έπεφταν για άλλη μια φορά θύματα της εκλογικής αυταπάτης, εμείς επιλέξαμε να καταλάβουμε το κτίριο της οδού Παπαμιχελάκη στο Ρέθυμνο. Ένα κτίριο που παρέμενε για χρόνια ρημαγμένο, αποτελούσε περιστασιακή κατοικία τοξικοεξαρτημένων ατόμων και κάηκε κατά τη διάρκεια οπαδικών αντεγκλήσεων. Ένα κτίριο που όμως παράλληλα μπορεί να αποτελέσει ένα χώρο δημιουργίας ανατρεπτικών ιδεών και να δημιουργήσει συντροφικές σχέσεις που θα εκφραστούν με πράξεις στο δρόμο προς την αναρχία.

Στόχος μας είναι να δημιουργήσουμε ένα σημείο αναφοράς – μια αναρχική κατάληψη στην πόλη του Ρεθύμνου, που θα αποτελέσει πρόσφορο έδαφος για την προώθηση αντικρατικών, αντιεραρχικών, αντιεμπορευματικών και αντισεξιστικών προταγμάτων, θέλοντας να λειτουργούμε κάτω από το πλαίσιο της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Θεωρούμε ότι κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο και αναγκαίο για την πόλη του Ρεθύμνου γιατί, παρότι υπάρχει ήδη μια πολιτική κινητικότητα, μέσω μιας κατάληψης μπορούν να μετουσιωθούν τα λόγια σε πράξεις.

Οι εργασίες στο κτίριο έχουν φτάσει σε έναν ικανοποιητικό βαθμό ενώ παράλληλα γίνονται καθημερινές συνελεύσεις για την περαιτέρω πρόοδο των εργασιών. Σκοπός των ατόμων που πλαισιώνουν το εγχείρημα είναι σε σύντομο χρονικό διάστημα να ξεκινήσουν οι πολιτικές συζητήσεις για την ανάπτυξη του πολιτικού πλαισίου.

Αναρχικοί-αναρχικές
από την κατάληψη Παπαμιχελάκη

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Κάποιες σκέψεις από τους συντρόφους που έχουν υποβληθεί σε καθεστώς απέλασης

Η περιοχή της Χαλκιδικής, που τις τελευταίες δεκαετίες έχει λεηλατηθεί από τις εξορύξεις και τις περιβαλλοντικές καταστροφές που αυτές έχουν επιφέρει, γνώρισε τη γέννηση κινημάτων αντίστασης που επιχείρησαν να σταματήσουν αυτά τα καταστροφικά έργα. Σήμερα, οι καπιταλιστικοί κολοσσοί, όπως η πολυεθνική El Dorado Gold, καταφτάνουν σε περιοχές που έχουν συνθλιβεί από τον καπιταλισμό, όπως η Ελλάδα, ιδιωτικοποιώντας εδάφη με σκοπό την εξαγωγή κέρδους και αδιαφορώντας για τις ζημιές που προκαλούν στους τοπικούς πληθυσμούς και στο περιβάλλον. Το κράτος στηρίζει τυφλά αυτό το έργο δικαιολογώντας το ως μια οικονομική αναγκαιότητα και προστατεύει την καλή του λειτουργία επιστρατεύοντας όλη την κατασταλτική του μηχανή. Ταυτόχρονα, το παρουσιάζει ως μια λύση στο πρόβλημα της ανεργίας, υποστηρίζοντας ότι θα προσφέρει θέσεις εργασίας σε εκατοντάδες κατοίκους της περιοχής.

Εμείς δεν αναγνωρίζουμε αυτήν την καπιταλιστική λογική του να πληρώνουν τα χρέη του κράτους και να δίνουν δουλειά σε ανθρώπους καθιστώντας τους συνεργάτες στην καταστροφή και την αφαίμαξη της δικής τους γης.

Αρνούμαστε την κρατική προπαγάνδα που θέλει να μας κάνει να πιστέψουμε ότι αυτή είναι η μοναδική δίοδος επιβίωσης σ' αυτόν τον τόπο. Οι εργαζόμενοι της El Dorado Gold χρησιμοποιούνται, επιπλέον, ως αντιδραστική δύναμη πληρωμένοι και υποκινούμενοι από την εταιρία, για να οργανώνουν συγκεντρώσεις, αντισυγκεντρώσεις, αποκλεισμούς δρόμων και επιθέσεις, δημιουργώντας, έτσι, ένα κλίμα εμφυλίου πολέμου ανάμεσα σε συνεργάτες στην καταστροφή και σε ανθρώπους που αντιστέκονται. Αυτό που μας ενδιαφέρει στον αγώνα των Σκουριών ενάντια στα μεταλλεία χρυσού είναι από την μια πλευρά η οργάνωση μέσα σε αυτοδιαχειριζόμενες συνελεύσεις και από την άλλη οι αδιαμεσολάβητες πρακτικές που χρησιμοποιήθηκαν τα τελευταία χρόνια. Μοιραζόμαστε την οριζοντιότητα των συνελεύσεων ορισμένων χωριών που συζητούν για δράσεις αντίστασης με σκοπό να σταματήσουν την μεταλλευτική δραστηριότητα και να διώξουν τους καπιταλιστές εισβολείς της ίδιας τους της γης.

Μια από αυτές τις στιγμές αντίστασης ήταν η πορεία των Σκουριών στις 23 Αυγούστου όπου χιλιάδες διαδηλωτές έκαναν πολύωρες προσπάθειες να προσεγγίσουν το εργοτάξιο που προστατευόταν από τα όργανα της τάξης. Η ημέρα ολοκληρώθηκε με τη σύλληψη 78 ατόμων που επέβαιναν σε ένα λεωφορείο που απομακρυνόταν από το βουνό. Έπειτα από αυτό, τέσσερις από εμάς βρεθήκαμε υπό καθεστώς κράτησης λόγω της άρνησής μας να δώσουμε τα δακτυλικά μας αποτυπώματα.

Στο παρελθόν, ο αγώνας των Σκουριών χαρακτηρίστηκε από τη χρήση νέων πρακτικών καταστολής και ελέγχου, όπως η βίαιη λήψη DNA ή η απαγόρευση προσέγγισης του εργοταξίου σε απόσταση μικρότερη των τεσσάρων χιλιομέτρων. Η απόπειρα της αστυνομίας να λάβει τα αποτυπώματα από όλα τα άτομα που συνελήφθησαν αποτελεί μέρος αυτής της λογικής. Η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων εντάσσεται σε ένα γενικότερο σχέδιο που επιχειρεί έναν ολοένα συνολικότερο έλεγχο της κοινωνίας. Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η τεχνολογία, με την παραγωγή τελειοποιημένων καμερών επιτήρησης, τον έλεγχο των τηλεφώνων και των δικτύων τους και την καταγραφή κάθε ψηφιακής ροής. Ένα ακόμα στοιχείο ελέγχου είναι και η ασφυκτική παρουσία της αστυνομίας και των ιδιωτικών φυλάκων (security) στους δρόμους.

Ο στόχος αυτών των μηχανισμών είναι να επιτηρούν, να ενοχοποιούν και να τιμωρούν όσους δεν σέβονται τους νόμους της καθεστηκυίας τάξης. Γι' αυτό το λόγο υπάρχει και η φυλακή, η οποία προστατεύει τους πλούσιους και τα συμφέροντά τους, καθώς και αυτά του κεφαλαίου, εκβιάζοντας και τρομοκρατώντας όσους αρνούνται να σκύψουν το κεφάλι. Απόδειξη του ότι η φυλακή αποτελεί όπλο των πλουσίων είναι το γεγονός ότι η ελευθερία συχνά εξαγοράζεται στους δικαστικούς θεσμούς.

Εμείς δεν συνεργαζόμαστε με την πραγματοποίηση αυτού του ολοκληρωτικού σχεδίου, στο βαθμό που πολεμάμε τα συμφέροντα και την τάξη πραγμάτων που αυτά υπερασπίζονται. Γι' αυτό το λόγο αρνηθήκαμε να δώσουμε τα δακτυλικά μας αποτυπώματα στο Α.Τ. Πολυγύρου. Ως συνέπεια αυτού, το δικαστήριο Πολυγύρου μάς καταδίκασε τη Δευτέρα 24 Αυγούστου σε ποινή 17 μηνών με αναστολή με την κατηγορία της συμμετοχής σε βίαιη πορεία και της άρνησης να δώσουμε τα δακτυλικά μας αποτυπώματα. Μη ικανοποιημένη, η αστυνομία Πολύγυρου έκανε αίτημα απέλασης και απαγόρευσης εισόδου σε ελληνικό έδαφος για οκτώ χρόνια λόγω επικινδυνότητας για τη δημόσια ασφάλεια, κρατώντας μας μέχρι και σήμερα.

Ένα επιπλέον στοιχείο της κοινωνίας ελέγχου είναι τα σύνορα και ό,τι προκύπτει από αυτά, όπως οι εθνικότητες, τα διαβατήρια και όλα τα σιχαμερά μέτρα όπως η απέλαση. Τα σύνορα επιτρέπουν την ενδυνάμωση της εθνικής υπερηφάνειας, η οποία έχει την ικανότητα να εξουδετερώνει, στο όνομα της ενότητας, τις πιθανές συγκρούσεις που δημιουργούνται από το καπιταλιστικό σύστημα στο εσωτερικό ενός καθορισμένου εδάφους. Όλα αυτά παράγουν αυτό που ονομάζεται "το φαινόμενο της μετανάστευσης", δηλαδή ο λόγος για τον οποίο άνδρες και γυναίκες βαφτίζονται παράνομοι και βρίσκονται εκτεθειμένοι σε φυλακίσεις και απελάσεις. Το κράτος υποκρίνεται με το να εκμεταλλεύεται τους μετανάστες για τις χειρότερες και πιο κακοπληρωμένες σκατοδουλειές όταν αυτό του είναι βολικό, για να τους κλείσει, στη συνέχεια, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης περιμένοντας κάποια απέλαση και έτσι, ταυτόχρονα, να εξυπηρετείται η κρατική προπαγάνδα και να εκτονώνεται το εθνικιστικό μίσος ενάντια στον κοινό εχθρό που ήρθε από έξω.

Εμείς, αντίθετα, πιστεύουμε ότι ο εχθρός είναι το κράτος και το κεφάλαιο.

Αισθανόμαστε τη σημασία των δεσμών που μπορούν να καλλιεργηθούν με τους τόπους στους οποίους ζούμε, δομώντας βαθιές ανθρώπινες σχέσεις και ριζώνοντας στο εκάστοτε περιβάλλον. Η σημασία αυτή δεν είναι συγκρίσιμη με αυτή των οποιωνδήποτε δεδομένων που γράφονται πάνω σε διαβατήρια και σε διάφορα έγγραφα.

Για όλους αυτούς τους λόγους, αρνούμαστε την απέλασή μας.

Συνένοχοι με όσους αρνούνται τη λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων και DNA.

Πολεμάμε την κοινωνική ειρήνη που μας επιβάλλουν.

Αλληλεγγύη με όλους τους φυλακισμένους αναρχικούς συντρόφους.

31/08/2015

Errol, Andrea

Υ.Γ Οι δύο σύντροφοι αφέθηκαν ελεύθεροι την Τρίτη 2 Σεπτεμβρίου, έπειτα από απόφαση του διοικητικού πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης με εντολή να εγκαταλείψουν τη χώρα εντός 30 ημερών.

Σχετικά με τους τρεις νεκρούς στην πυρκαγιά στο Δαφνί

Την Παρασκευή 4 Σεπτέμβρη, τρεις ασθενείς, τρόφιμοι του ψυχιατρείου στο Δαφνί, έχασαν τη ζωή τους σε μια πυρκαγιά που ξέσπασε κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Παραθέτουμε δύο κείμενα για το γεγονός.

Εκτενή αποσπάσματα από την ανακοίνωση της Πανελλαδικής Συσπείρωσης για την Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση, 7 Σεπτεμβρίου 2015

[…] Για χρόνια οι ασθενείς αυτοί (του λεγόμενου «πρώην 7ου») είναι διαρκώς μηχανικά καθηλωμένοι, χωρίς κανένα θεραπευτικό πλάνο, με τους εφημερεύοντες γιατρούς να καλούνται απλώς να επικυρώσουν την ήδη γραπτή και διαρκώς ισχύουσα οδηγία […]

Και, φυσικά, υπήρξαν και συγκεκριμένες γραπτές προτάσεις για το πώς θα εισάγονταν, σ΄ αυτή την απάνθρωπη και απανθρωποποιητική αποθήκη, θεραπευτικές και αποκαταστασιακές διαδικασίες με στόχο το ξεπέρασμα/κατάργησή της και την μετάβαση των εγκλείστων σε εξωνοσοκομειακές στεγαστικές δομές - κάτι απόλυτα εφικτά αλλά δαπανηρό (ο ιμάντας είναι πιο φτηνός) και, ταυτόχρονα, έξω από την επικρατούσα ψυχιατρική κουλτούρα και πρακτική στο ΨΝΑ - και όχι μόνο…

> *Μόνη λύση είναι το άνοιγμα δρόμων προς ένα κοινό μέτωπο για μιαν «άλλη» ψυχιατρική κουλτούρα και πρακτική, που θα σέβεται τον ψυχικά πάσχοντα ως υποκείμενο και ως ισότιμο συνομιλητή, στον κοινό αγώνα ενάντια στο σύστημα που παράγει την οδύνη και απεργάζεται την καταστροφή όλων.*

Ακόμα και η Ελληνική Ψυχιατρική Εταιρεία, σιγοντάροντας το καθεστώς που ευθύνεται για τον θάνατο αυτών των ασθενών (όπως και δεκάδων άλλων από πολλά χρόνια), χαρακτήρισε υποκριτές όσους τάσσονται ενάντια στη βάρβαρη πρακτική των μηχανικών καθηλώσεων, αν και ξέρει ότι μπορεί να υπάρξει Ψυχιατρική που μπορεί να ασκείται με «ανοικτές πόρτες και χωρίς μηχανικές καθηλώσεις» - αλλά όχι βέβαια η Ψυχιατρική που ασκείται από και υπό την αιγίδα της ΕΨΕ. [...]

[…] Επικεντρώνουν όλοι και προβάλουν το ζήτημα των τραγικών ελλείψεων σε προσωπικό. Είναι σαφές ότι αυτό παίζει κομβικό ρόλο. Κάνει την κόπωση του εναπομείναντος προσωπικού να οδηγεί σε ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Ωστόσο, η ιδρυματική βία δεν γεννήθηκε τώρα - είναι ένα εγγενές, δομικό χαρακτηριστικό του ιδρύματος. Υπήρχε πάντα. Η επάρκεια του προσωπικού είναι μια εκ των ουκ άνευ προϋποθέσεων για μια θεραπευτική διαδικασία - είναι, ωστόσο, μια αναγκαία, αλλά όχι και επαρκής προϋπόθεση. Η βία υπήρχε και όταν το προσωπικό ήταν επαρκές. Είναι και ήταν ανέκαθεν ο τρόπος για την πειθαρχική, επαρκή και αποτελεσματική λειτουργία του ολοπαγούς ιδρύματος. Το λεγόμενο «πρώην 7ο», οι ολημερίς και δια βίου καθηλωμένοι τρόφιμοι, δεν είναι προϊόν του μνημονίου και της κρίσης. Υπήρχε από πάντα, όπως και οι γνωστές αντίστοιχες συνθήκες σε όλα τα τμήματα και σε όλα τα ψυχιατρεία και τις ψυχιατρικές κλινικές των γενικών νοσοκομείων. Είναι προϊόν της κυρίαρχης Ψυχιατρικής. Αυτό που γίνεται τώρα, είναι ότι, με τα διαδοχικά μνημόνια, η ιδρυματική επάρκεια του κλειστού ολοπαγούς ιδρύματος έχει καταρρεύσει και το σύστημα εκρήγνυται, με τραγικές συνέπειες για τις ζωές των ασθενών [...]

[…] Μόνη λύση είναι το άνοιγμα δρόμων προς ένα κοινό μέτωπο των εργαζομένων, των ασθενών, των οικογενειών και των κοινωνικών κινημάτων για μιαν «άλλη» ψυχιατρική κουλτούρα και πρακτική, που θα σέβεται τον ψυχικά πάσχοντα ως υποκείμενο και ως ισότιμο συνομιλητή, στον κοινό αγώνα ενάντια στο σύστημα που παράγει την οδύνη και απεργάζεται την καταστροφή όλων.

Να απαιτηθούν και να διεκδικηθούν μαζικές προσλήψεις προσωπικού, άνοιγμα του ψυχιατρείου στην κοινότητα, κατάργηση των κατασταλτικών μεθόδων, των μηχανικών καθηλώσεων και της κλειδωμένης πόρτας, απόρριψη των καμερών και των απομονώσεων, συνειδητοποιώντας ότι ο μόνος τρόπος για ν΄ αποφευχθούν άλλα χειρότερα, είναι ο κοινός αγώνας για την αμοιβαία χειραφέτηση ασθενών και προσωπικού.

Κείμενο που μοιράστηκε από την Κατάληψη “Παπουτσάδικο” κατά την διάρκεια της πορείας ενάντια ενάντια στον ψυχιατρικό ολοκληρωτισμό που πραγματοποιήθηκε στις 24/9 στο Χαϊδάρι.

Την Παρασκευή 4/9/2015 οι καπνοί από τη φωτιά στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο στο Δαφνί, έφτασαν στα σπίτια όλων μας, μέσα από τις οθόνες των τηλεοράσεων και των υπολογιστών. Όλοι ρίγησαν, στενοχωρήθηκαν, τσαντίστηκαν, και μετά άλλαξαν κανάλι. Γιατί μπορούσαν. Γιατί δεν ήταν ούτε δεμένοι, ούτε κλειδωμένοι. Γιατί κανένας νόμος, καμία επιστημονική διάγνωση δεν τους ανάγκαζε να μην έχουν επιλογή. Αντίθετα, 3 άνθρωποι σκοτώθηκαν (δεν πέθαναν απλώς). Γιατί εκείνοι όχι απλώς δεν μπόρεσαν, αλλά δεν τους επιτρεπόταν να κάνουν αλλιώς. Δεμένοι στα κρεβάτια τους για μήνες, κλειδωμένοι στα δωμάτιά τους, μόνοι. Αποστερημένοι από τη θεμελιώδη για την επιβίωση συνθήκη της ατομικής τους αυτονομίας, με τη σφραγίδα του κράτους και των θεσμών του, με τη βούλα της επιστήμης και με την ηθική νομιμοποίηση της κοινωνίας. Γιατί αυτοί οι 3 ήταν «επικίνδυνοι», το είπαν άλλωστε κι οι γιατροί. Εμείς γιατροί δεν είμαστε. Αλλά αν όλο αυτό δεν είναι τρελό τότε τι είναι;

Είναι ο τρόπος που από τη δημιουργία του το κράτος επιλέγει να διαχειρίζεται τα προβλήματά του. Ρυθμίζοντάς τα νομικά, ελέγχοντάς τα θεσμικά και ορίζοντας τρόπους κατασταλτικής διαχείρισής τους. Γιατί το ζήτημα της δημόσιας υγείας είναι στην πραγματικότητα για το κράτος ζήτημα δημόσιας τάξης. Γιατί το πραγματικό του πρόβλημα είναι οι από τα κάτω ταξικά προσδιορισμένοι, οι «επικίνδυνοι», οι «τρελοί» και το πώς θα τους διαχειρίζεται και θα τους καταστέλλει. Γιατί μπορεί η ασθένεια να είναι διαταξική, η «θεραπεία» όμως έχει ταξικό πρόσημο. Γι᾽ αυτόν και για κανέναν άλλο λόγο η αποασυλοποίηση είναι στην πραγματικότητα αποχρηματοδότηση. Οι ανασφάλιστοι και οι φτωχοί «τρελοί» κοστίζουν. Όχι μόνο σε φάρμακα και θεραπεία, αλλά και σε φροντίδα. Άστους εκεί κλειδωμένους και δεμένους, να περιμένουν τη θανατική τους καταδίκη, γιατί όλα τα άλλα κοστίζουν.

Είναι επίσης ο τρόπος που η επιστήμη, έπαιξε διαχρονικά τον θεσμικό της ρόλο στην επίτευξη του κοινωνικού ελέγχου, στη διαχείριση δηλαδή των προβλημάτων του κράτους. Η ψυχιατρική, μέσα από το δογματικό στόμα του «ειδικού» όριζε από την γέννησή της το τι σημαίνει κανονικό και τι μη-κανονικό, τι σημαίνει υγιές και τι σημαίνει νοσηρό, τι σημαίνει θεραπεία. Έτσι ανάλογα με τα κοινωνικά ήθη, έβγαζε και τις διαγνώσεις. Ανάλογα με την τεχνολογική εξέλιξη και τη χρηματοδότηση, έβγαζε τις θεραπείες. Τι κι αν έκανε λάθη, λάθη γίνονται. Δεν έγινε και τίποτα που τα λάθη μετριούνται σε εκατομμύρια νεκρούς, βασανισμένους και ακρωτηριασμένους ανθρώπους. Τι κι αν πέρασαν τη ζωή τους μέσα στα ψυχιατρεία οι γυναίκες, οι ερωτευμένοι νέοι, οι ομοφυλόφιλοι, οι άεργοι και οι άνεργοι, οι περιθωριακοί, οι σκλάβοι, οι πολιτικά αντιφρονούντες. Τι κι αν οι θεραπείες ήταν εγκλεισμός, απομόνωση, φάρμακα, δεσίματα, ηλεκτροσόκ, λοβοτομές, ευνουχισμοί. Κι αν όλα αυτά μοιάζουν με αρχαία ιστορία, ας κοιτάξει κανείς τι είδους διαταραχές ορίζονται στις μέρες μας, τι θεραπείες εφαρμόζονται, πόσοι νεκροί προστίθενται στη λίστα.

Είναι τέλος, ο τρόπος που λειτουργούν τα πράγματα, ανάλογα με το ποιος είσαι, από πού είσαι, πόσα λεφτά και τι κοινωνικές σχέσεις έχεις. Είναι η εικόνα του τι συμβαίνει όταν είσαι στον πάτο της κοινωνικής πυραμίδας. Όταν για σένα νοιάζονται μόνο αν ο θάνατός σου προκαλεί φρίκη, δεμένος σε ένα κρεβάτι ή ξεβρασμένος σε μια παραλία. Και μόνο όταν αυτό γίνει γνωστό, μόνο όταν δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από κάγκελα και τοίχους ή πίσω από την απόσταση των χιλιομέτρων. Καμιά κουβέντα για το τι συνέβαινε όταν ήσουν ζωντανός. Γιατί αν δεν καταφέρει η λυπηρή σου ιστορία να φτάσει στην οθόνη του σπιτιού μας, για σένα αρμόδιοι είναι οι ειδικοί. Ό,τι στολή κι αν φοράνε. Εμείς γιατροί δεν είμαστε. Αλλά αν το κράτος, οι θεσμοί, η επιστήμη και η κοινωνία θεωρούν ότι αυτή η πραγματικότητα είναι υγιής, τότε εμείς είμαστε όλοι τρελοί! ■

Να μην πούμε το νερό νεράκι

Ζώντας στην εποχή της εμπορευματοποίησης των πάντων και ιδιαίτερα τώρα, σε συνδυασμό με τις οικονομικές αντιθέσεις που οξύνονται ακόμη περισσότερο όσο η κρίση βαθαίνει, φαίνεται φυσιολογικό στην κοινωνία να χρειάζεται να πληρώνει αδρά για ένα φυσικό αγαθό και μάλιστα ζωτικής σημασίας.

Για να γίνει αποδεκτό ότι αυτό είναι το σωστό κι έτσι πρέπει να γίνει, η τακτική που ακολουθείται από το κράτος μάς είναι λίγο-πολύ γνωστή, ακολουθώντας συγκεκριμένη αλληλουχία διαδικασιών: προβληματοποίηση, υποτίμηση και τελικά πώληση, όπως έχουμε δει να γίνεται με διάφορους κρατικούς οργανισμούς. Παράδειγμα αποτελεί η πρόθεση πώλησης του μεγαλύτερου ποσοστού μετοχών της Ε.Υ.Α.Θ, η οποία τελικά δεν πραγματοποιήθηκε ως απόρροια του συλλογικού αγώνα της τοπικής κοινωνίας.

Για να περάσει το νερό σε μια κατάσταση πρώιμης διαχείρισης από το κεφάλαιο έπρεπε να εφευρεθεί η σπανιότητά του. Την ίδια στιγμή, οι κυβερνήσεις έκαναν λόγο για αδυναμία συντήρησης του δικτύου ύδρευσης και τα κρατικά και ιδιωτικά Μ.Μ.Ε τρομοκρατούσαν για χαμηλής ποιότητας πόσιμο νερό που φτάνει στις βρύσες μας, ενώ συνάμα βομβάρδιζαν με διαφημίσεις για το “καθαρό” και “εμπλουτισμένο” νερό που πουλάνε οι επιχειρήσεις εμφιαλώσεως.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως στις 20 πιο κερδοφόρες εταιρείες στην ευρύτερη περιοχή των Ιωαννίνων, βρίσκονται οι δύο επιχειρήσεις εμφιάλωσης, Ζαγόρι και Βίκος οι οποίες παρουσίασαν τα ποσά των 2.144.000 και 9.663.000 ευρώ καθαρά κέρδη αντίστοιχα για το 2013 πουλώντας νεράκι που ιδιοποιήθηκαν απ᾽ τις φυσικές πηγές. Για να αντιληφθούμε το μέγεθος

> ***Δεν τίθεται ζήτημα ποσότητας αλλά ποιότητας του νερού, η οποία συνεχώς υποβαθμίζεται όσο το καπιταλιστικό μοντέλο οργάνωσης συνεχίζει να υφίσταται και το πρόβλημα διαιωνίζεται όσο η κοινωνία το αντιλαμβάνεται σαν τεχνικό ζήτημα που πρέπει να "λύσει" η ίδια η διαδικασία που το δημιούργησε***

κέρδους που αποκομίζουν οι εταιρείες αυτές, φτάνει να κάνουμε την εξής σύγκριση: Σύμφωνα με το ΥΠΕΚΑ και την Ειδική Γραμματεία Υδάτων στο υδατικό διαμέρισμα Ηπείρου, η πιο ακριβή τιμή για την προμήθεια ενός κυβικού νερού από το δίκτυο είναι 2,66 ευρώ. Αν πάμε σε ένα κατάστημα και θελήσουμε να αγοράσουμε 1 κυβικό εμφιαλωμένο Ζαγόρι θα πρέπει να αγοράσουμε περίπου 666 μπουκάλια των 1,5 λίτρων. Με 0,32 ευρώ το μπουκάλι ισοδυναμεί με περίπου 213 ευρώ.

Ήδη από τις αρχές τις δεκαετίας του ’90 μαθαίναμε οτι δεν έχουμε αρκετό νερό, αφού από το 70% της επιφάνειας της γης που καλύπτει, έχουμε πρόσβαση μόνο στο 2% ενώ πόσιμο είναι μόνο το 0,5% αυτού. Η τεράστια διαφορά στην ποσόστοση αυτή, προκαλεί έκπληξη και φόβο στην κοινωνία, αδυνατώντας την ίδια στιγμή να κατανοήσουμε σε απόλυτους αριθμούς τον όγκο και το ότι αυτός μπορεί να καλύψει τις ανάγκες όλων των έμβιων όντων. Ποιος μπορεί αλήθεια να αντιληφθεί τον όγκο που καταλαμβάνουν 10.000.000 κυβικά νερού;

Η προπαγάνδα και η τρομοκρατία που συντελέστηκε με την συνεργασία του τρίπτυχου κράτους-κεφαλαίου-Μ.Μ.Ε έπιασαν τόπο. Σε πολλές περιοχές του πλανήτη, τα δημόσια δίκτυα ύδρευσης πέρασαν σε ιδωτικές εταιρίες και -οποία έκπληξις!- επρόκειτο για τις μεγαλύτερες πολυεθνικές εμφιαλώσεως, όπως η Γαλλικές Suez και Viventi, η Nestle κ.α. Το αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης αυτής; Αύξηση των τιμών μέχρι και 400% σε συνδιασμό με την κατακόρυφη πτώση στην ποιότητα του νερού ύδρευσης, ενώ σε καμία περίπτωση δεν ανακατασκευάστηκε κανένα δίκτυο (π.χ. Pacos de Ferreira, Πορτογαλία, ρεπορτάζ σε εκπομπή της γερμανικής δημόσιας τηλεόρασης). Στοιχεία τα οποία οδήγησαν σε κοινωνικές εκρήξεις που επέφεραν μέχρι και διακοπή των συμβολαίων ιδιωτικοποίησης.

Όπως αναφέρθηκε, η ποσότητα του νερού δεν αλλάζει, παρά μόνο η χρήση και η σύσταση του. Η χρήση μπορεί να διαιρεθεί σε 4 κομμάτια: α) πόση και καθημερινές ανάγκες, β) στη βιομηχανία, γ) στη γεωργία και δ) στην κτηνοτροφία. Αν συγκρίνουμε τα νούμερα της ατομικής αστικής κατανάλωσης νερού θα δούμε ότι είναι απειροελάχιστα σε σχέση με τις ανάγκες της βιομηχανίας και της γεωργίας, οι οποίες είναι τεράστιες και ως εκ τούτου η μόλυνση του νερού είναι φυσικό επακόλουθο, μιας και τα λύματα των βιομηχανιών και των κτηνοτροφικών μονάδων αλλά και η αλόγιστη χρήση φυτοφαρμάκων και δηλητηριωδών ουσιών στη γεωργία μολύνουν υπέργειες και υπόγειες φυσικές αποθήκες νερού καθιστώντας το ακατάλληλο για πόση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στην πόλη μας, τα Ιωάννινα, αποτελεί η βιομηχανική περιοχή, όπου τα λύματα από όλες τις βιομηχανίες, συμπεριλαμβανομένων των Πίνδος (πρόεδρος της οποίας υπήρξε ο βουλευτής Μ.Κασσής από το 2004 μέχρι και το 2012) και Νιτσιάκος, ρυπαίνουν τον ποταμό Καλαμά, μετατρέποντάς τον σε έναν από τους πιο μολυσμένους ποταμούς της Ελλάδας, κατ᾽ επέκταση τον υδροφόρο ορίζοντα και εν τέλει το πόσιμο νερό που φτάνει στις βρύσες μας.

Άλλο ένα παράδειγμα, αποτελούν τα γεγονότα που συντελέστηκαν στην περιοχή των Σκουριών, όπου η καναδέζικη πολυεθνική Eldorado Gold και η Άκτωρ του Μπόμπολα, εκμεταλλευόμενες το χρυσωρυχείο της Κασσάνδρας Χαλκιδικής, αγνοούν τον κίνδυνο που δημιουργείται με την έκχυση αρσενικού το οποίο καταλήγει στα ρέματα της περιοχής και εν τέλει στον υδροφορέα που υδροδοτεί όλη την περιοχή. Με απλά λόγια, οι κάτοικοι της περιοχής θα πίνουν νερό με αρσενικό, το οποίο είναι υπεύθυνο για καρκινογεννέσεις.

Συμπεραίνουμε λοιπόν πως δεν τίθεται ζήτημα ποσότητας αλλά ποιότητας του νερού η οποία συνεχώς υποβαθμίζεται όσο το καπιταλιστικό μοντέλο οργάνωσης συνεχίζει να υφίσταται· και το πρόβλημα διαιωνίζεται όσο η κοινωνία το αντιλαμβάνεται σαν τεχνικό ζήτημα που πρέπει να “λύσει” η ίδια η διαδικασία που το δημιούργησε.

Η λύση που προτείνουν οι σφαιτεριστές του νερού, αφού ομολογουμένως ανήκει σε όλους, είναι η μετατροπή του από φυσικό αγαθό ζωτικής σημασίας σε εμπορεύσιμο προϊόν, με το πρόσχημα πως «αν δεν πληρώνεις κάτι, δεν το εκτιμάς». Όπως αναφέρει και ο Peter Brabeck-Letmathe, γενικός διευθυντής της Nestle, σε συνέντευξή του για το ντοκιμαντέρ «Ταΐζουμε τον κόσμο», «είναι ζήτημα αν πρέπει να ιδιωτικοποιήσουμε τη φυσική παροχή νερού για τον κόσμο. Υπάρχουν δύο διαφορετικές γνώμες. Η μία, που τη θεωρώ ακραία, […] θεωρεί το νερό δημόσιο δικαίωμα. Αυτό σημαίνει ότι ως άνθρωπος πρέπει να έχεις δικαίωμα στο νερό. Αυτή είναι η ακραία λύση. Η άλλη άποψη υποστηρίζει ότι το νερό είναι τρόφιμο, όπως όλα τα άλλα, και πρέπει να έχει αγοραστική αξία». Και συνεπώς, όπως σε όλα τα εμπορεύματα, η διαχείριση και η αγοραστική του αξία θα εξαρτηθεί από την προσφορά και τη ζήτησή του.

Όσον αφορά την ανάγκη για νερό, αυτή είναι δεδομένη μιας και η επιβίωση όλων των έμβιων όντων εξαρτάται απ' αυτό. Αλλά και η διάθεση θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι εξίσου δεδομένη, αφού το νερό υπήρχε πριν από εμάς, θα υπάρχει στο σύντομο βίο μας και θα συνεχίσει να υπάρχει μετά από εμάς. Το ζητουμενο είναι, από ποιους διατίθεται, ποιος το διαχειρίζεται και κυρίως για ποιων το συμφέρον; Είτε αυτό είναι το κράτος, είτε οι ιδιωτικές εταιρίες, ο παρονομαστής είναι κοινός: η εμπορευματοποίηση ενός φυσικού αγαθού και η τεχνητή δημιουργία της στέρησής του με την προοπτική να αποφέρει ολοένα και μεγαλύτερο κέρδος για όλο και λιγότερους.

Εμείς, ως καταληψίες και μέρος του ανταγωνιστικού κινήματος, δεν θα μπορούσαμε παρά να αποτελούμε κομμάτι του αγώνα για το νερο, είτε αυτός έχει να κάνει με μειώσεις του τιμολογίου είτε ειδικότερα όταν πραγματεύεται την πλήρη αποεμπορευματοποίησή του. Επιλέγουμε να μην πληρώνουμε για τις βασικές και ζωτικές μας ανάγκες, απελευθερώνοντας χρόνο από την καθημερινότητά μας ώστε να τον χρησιμοποιήσουμε όπως εμείς επιλέγουμε, αγωνιζόμενοι για μια αξιοπρεπή ζωή. Δεν θεωρούμε λογική τη χρήση του νερού, αυτού κάθε αυτού, ως εμπόρευμα, ενώ όσον αφορά τις υπηρεσίες ύδρευσης και αποχέτευσης, είναι γεγονός ότι το κόστος κατασκευής τους έχει υπερκαλυφθεί στο πολλαπλάσιο, όπως επίσης και το κόστος συντήρησής τους, μέσω της φορολογίας και εν γένει της εργασίας μας. ■

Το κείμενο αποτελεί μέρος της συλλογικής μπροσούρας των καταλήψεων Αντιβίωση, Σαχίνη 3 και Acta et Verba, που τυπώθηκε στα πλαίσια της καμπάνιας υπερ των καταλήψεων, που έλαβε χώρα την τρίτη εβδομάδα του Ιούνη του 2015 στην πόλη των Ιωαννίνων.

Πηγές:

- *“Νερό υπό πίεση”* - εκδόσεις Αντισχολείο.
- *“Σε ποιον ανήκει το νερό”* - Εισήγηση εκδήλωσης από πρωτοβουλία συντρόφων/συντροφισσών στα πλαίσια του φεστιβάλ back to the roots III στους Μελιγγούς Δωδώνης 31/08/2015.

Οι εκλογές του Σεπτέμβρη ως ευκαιρία ανάκαμψης και αντίστασης από τα κάτω

"...Ξημερώνει Κυριακή. Έξω ψιλοβρέχει υποσχέσεις."
Ευάγριος Αληθινός, *Σάββατο βράδυ*

Ο αστικός μύθος λέει ότι οι εκλογές είναι το απαύγασμα της Δημοκρατίας. Στη πραγματικότητα δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα παζάρι, μια εμποροπανήγυρη της υπόσχεσης και της ελπίδας, όπου νέοι και παλιοί έμποροι απλώνουν και διαφημίζουν την πραμάτεια τους. Παμπάλαιο το προϊόν, ίδιο εδώ και δεκαετίες, αλλά μέσα σε νέες συσκευασίες και κουτιά για να πλασάρεται σαν καινοτόμο, νέο, λειτουργικό: "φτιαγμένο ειδικά για τις απαιτήσεις της εποχής μας".

Από τις τελευταίες εκλογές μπορούμε να βγάλουμε κάποια μικρά συμπεράσματα. Το πρώτο δεδομένο που έχουμε είναι η πολύ μεγάλη αποχή των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους και φυσικά όχι του συνόλου του πληθυσμού της χώρας, στο οποίο, εκτός από όσους δεν ψηφίζουν λόγω ηλικίας, συγκαταλέγονται και αυτοί που δεν έχουν δικαίωμα ψήφου όπως οι μόνιμα εγκατεστημένοι μετανάστες. Η εκλογική αποχή από μόνη της όμως σαφώς και δεν αποτελεί στο σύνολό της μία ξεκάθαρη πολιτική πράξη. Υπάρχουν αυτοί/ες που δεν νοιάζονται καν για το ποιοι έχουν την εξουσία. Αυτοί που έστρεψαν την πλάτη τους στο υπάρχον πολιτικό σύστημα για λόγους τιμωρίας, όπως νομίζουν, αλλά παραμένουν αδρανείς και αμέτοχοι στα κοινά. Και υπάρχει και μια μικρή μειοψηφία που αποτελείται από άτομα για τα οποία η αποχή σημαίνει πολιτική στάση την οποία στηρίζουν μέσα από τις ιδέες και τις πράξεις τους. Αυτή η τελευταία στάση ονομάζεται και πολιτικά ενεργή αποχή, μιας και αντιπαραβάλει τα προτάγματα της αυτοοργάνωσης και της οριζόντιας λήψης αποφάσεων απέναντι στην ανάθεση και την αντιπροσώπευση.

Ο κόσμος που αποφάσισε να απέχει από τις εκλογές θα πρέπει να κάνει πράξη την όποια του αντίσταση και διαφωνία και να δει κατάματα την αλήθεια: Ότι δεν αρκεί να απέχεις από το παιχνίδι του συστήματος γιατί το σύστημα έτσι κι αλλιώς έχει τους μηχανισμούς που συνεχίζουν να το διατηρούν σε ηγεμονική θέση, όπως είναι οι εκλογικοί και αστικοί νόμοι (και, όταν αυτοί δεν είναι αρκετοί, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί επιβολής ολοκληρωτικών καθεστώτων και καταστάσεων "έκτακτης ανάγκης" - η Ουκρανία εξάλλου είναι ένα καλό παράδειγμα για το τι μπορεί να κάνει η κυριαρχία μέσω των συμμάχων της).

Το αποτέλεσμα των εκλογών σαφώς ευνοεί το ανταγωνιστικό κίνημα γιατί μετά την απομυθοποίηση του πολιτικού καρναβαλιού που ονομάζεται "αριστερά" (όσον αφορά το αστικό σοσιαδημοκρατικό-φιλελεύθερο κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ) όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοικτά και στα χέρια του.

Η παρούσα βουλή (η οποία όσο περνούν τα χρόνια μοιάζει όλο και περισσότερο με ένα περιπλανώμενο θίασο γελωτοποιών και σαλτιμπάγκων της trash T.V.) αποτελείται πια από κόμματα-πιστούς υπηρέτες της κυριαρχίας και των επιταγών της. (Εξαιρώ το ΚΚΕ, το οποίο έτσι κι αλλιώς είναι στον κόσμο του). Κι εκεί ερχόμαστε Εμείς.

Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά -εφόσον υπάρχει και εφόσον οι δυνάμεις της το πάρουν απόφαση-απελευθερώνεται από τα βαρίδια της αστικής-κοινοβουλευτικής νομιμότητας. Έχει επίσης την ευκαιρία να ξαναβρεί τη χαμένη της ιδεολογική κίνηση. Να επανοηματοδοτήσει τις έννοιες του κομμουνισμού και του αγώνα εκεί που γεννήθηκε και

αναπτύχθηκε: Στους δρόμους και στους χώρους εργασίας με κάθε μέσο και τρόπο, μακριά από τα παιχνίδια της αστικής ηγεμονίας και της κοινοβουλευτικής της αγυρτείας. (Προσωπικά δεν το πιστεύω, αλλά κάνω αυτή τη μικρή παραίνεση χάριν του ιστορικού της ρόλου).

Όσον αφορά τον Αναρχικό χώρο, πρέπει κατά τη γνώμη μου να κεφαλαιοποιήσουμε επιτέλους την αποχή από τις εκλογές και από "χώρος" να αρχίσουμε να μετασχηματιζόμαστε σε κίνημα. Έχουμε ίσως για πρώτη φορά τη μεγαλύτερη ευκαιρία που μας παρουσιάζεται ιστορικά στην Ελλάδα ώστε να αναδείξουμε στη πράξη όσα με το λόγο μας υποστηρίζουμε τόσα χρόνια κυρίως σε θεωρητικό επίπεδο, αλλά και παρουσιάζουμε σε πρακτικό (παραδειγματικά από τις κινήσεις και τις όποιες δομές έχουμε πραγματώσει όλα αυτά τα χρόνια).

Ο κόσμος δεν έχει να χάσει πια τίποτε άλλο, εκπαιδευμένος όμως στην ακινησία όσον αφορά τη συμμετοχή του στη λήψη αποφάσεων, θεωρεί ότι όλα όσα προτάσσουμε είναι ουτοπικά και μεσσιανικά ευχολόγια. Εμείς γνωρίζουμε ότι δεν είναι έτσι. Το έχουμε δείξει πολλές φορές με την όποια οργάνωση έχουμε καταφέρει στις καταλήψεις, στους αγώνες, στις δομικές κινήσεις αλληλεγγύης (ακόμη και πρόσφατα όπως στη περίπτωση των χιλιάδων προσφύγων από τη Συρία), αλλά και στις πράξεις αντίστασης και επίθεσης προς την κυριαρχία. Διακατεχόμαστε όμως πολλές φορές από στιγμές αδράνειας, αμηχανίας, ακόμη και απογοήτευσης (αλλά και από μία "αστική" τεμπελιά της ρέμπελης κι εύκολης ζωής). Η παρούσα συγκυρία αποτελεί μια μεγάλη στιγμή ώστε αυτοί που γύρισαν την πλάτη στο αντιπροσωπευτικό κοινοβουλευτικό σύστημα να διεκδικήσουν και να κάνουν πράξη στους δρόμους την αντίστασή τους.

Γιατί οι νόμοι (και τα όποια μνημόνια-καταστάσεις έκτακτης ανάγκης) καταργούνται στα οδοφράγματα, όπως λέει και το παλιό καλό τσιτάτο. Εφόσον λοιπόν όλοι/ες αυτοί/ες που διάλεξαν την αποχή για πολιτική διαμαρτυρία συνεχίσουν να κάθονται σπίτια τους (σαν τα μικρά ζώα που περιμένουν να πέσει ο καρπός μόνος του από το δέντρο για να το φάνε) δεν θα έχουν κανένα λόγο να παραπονιούνται για όσα τους επιβάλει η κυριαρχία. Γιατί με την ακινησία τους έχουν ήδη βάλει την υπογραφή τους στο συμβόλαιο του αφανισμού τους.

Όσον αφορά την αστικής αφήγησης "κοινωνία της πλειοψηφίας" (που μετά απ' όσα έχει υποστεί εξακολουθεί να ζει στην πλάνη και το φαντασιακό κόσμο του: "ευρώ να έχομεν και ας τρώγομεν πέτρες"), η οποία συνεχίζει να στηρίζει την κυριαρχία και να της αναθέτει τα πάντα ακόμη και σήμερα, είναι υπεύθυνη για την τύχη της. Της αξίζουν όσα έχει πάθει και θα πάθει. Αυτής της έτσι κι αλλιώς ζωντανής-νεκρής κοινωνίας των ζόμπι, της αξίζει ένας μεγαλειώδης θάνατος. Γιατί μόνο αν εκλείψει θα μπορέσουν να σωθούν όλοι/ες οι υπόλοιποι που δεν θέλουν να επιβιώνουν σαν τους είλωτες φιλώντας το χέρι του αφέντη που τους πετά ένα ξεροκόμματο.

Τέλος, μια αναφορά στους φασίστες και την υποτιθέμενη εκλογική τους άνοδο... Δεν υπάρχει άνοδος. Οι φασίστες έχασαν ψήφους και δεν πήραν περισσότερους από τις προηγούμενες εκλογές. Η άνοδος των ποσοστών τους οφείλεται καθαρά στο εκλογικό σύστημα, το οποίο είναι έτσι διαμορφωμένο ώστε η κυριαρχία να μην ηττάται ποτέ. Δεν λέω φυσικά ότι λιγόστεψαν οι σκατόψυχοι στη χώρα - το αντίθετο. Οι περισσότεροι κρύβουν ένα μικρό φασίστα, σεξιστή και ρατσιστή μέσα τους και δεν χρειάζεται να έχουν διαβάσει το "Ο Αγών" μου για να το γνωρίζουν. Μπορεί κάλλιστα να ψηφίζουν από Λεβεντομαλάκα μέχρι ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ. Φασίστας δεν γίνεσαι μέσα από μια ψήφο, αλλά από αυτά που πιστεύεις για τους άλλους, ειδικά όταν οι τελευταίοι βρίσκονται πιο κάτω από σένα (μετανάστες, τσιγγάνοι, θρησκευτικές μειονότητες, κλπ) ή διαφέρουν σεξουαλικά, πολιτιστικά, κλπ.

Ας πάψει λοιπόν το παραμύθι που έντεχνα αφηγούνται οι μοιρολογίστρες της αριστερής ψηφολαγνείας ότι για την άνοδο των φασιστών ευθύνεται η αποχή. Η ευθύνη για το φασιστικό φαινόμενο στην Ελλάδα βρίσκεται στην ίδια την ουσία του Ελληνικού μετεμφυλιακού κράτους (Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια) κι έχουν μερίδιο στην ευθύνη όσον αφορά την αντιμετώπιση των φασιστών πολιτικά και πρακτικά. Εξάλλου στη χώρα οι διαφόρων λογής πολιτικών φασιστικών επιλογών ψηφοφόροι, οι οποίοι τα προηγούμενα χρόνια στεγάζονταν μέσα στη Ν.Δ. μετά κάποιοι πήγαν στο ΛΑΟΣ και σήμερα στη ΧΑ, ανέρχονται περίπου στο 10%. Το πρόβλημα είναι οι κοινωνικού τύπου φασίστες, που είναι σαφώς πολλοί περισσότεροι -μην πω ότι μπορεί να αποτελούν και την πλειοψηφία του κοινωνικού ιστού των αναθετών και παρτάκηδων.

Ας οπλιστούμε όλοι και όλες λοιπόν με δύναμη και αποφασιστικότητα για τις μέρες που η ίδια η ιστορία μας καλεί να τη γράψουμε με τα δικά μας χέρια, ακόμη και αν χρειαστεί και με το αίμα μας. Αυτός ο καπιταλιστικός κόσμος που μας καλούσε όλους στη "γιορτή" του λέγοντάς μας ότι είμαστε ισότιμοι καλεσμένοι του (αλλά στους πολλούς κλείνει κατάμουτρα την πόρτα) είναι ταυτόχρονα ισοπεδωτικός και άνισος. Ισοπεδωτικός με τις ιδέες και τις συνήθειες που επιβάλει και άνισος στις ευκαιρίες που προσφέρει. Αυτός ο κόσμος-θάνατος πρέπει και επιβάλλεται να γκρεμιστεί.

Ευάγριος Αληθινός

Είμαστε όλοι εν δυνάμει αυτόχειρες

"…Το πρώτο σημάδι ότι αρχίζεις να καταλαβαίνεις είναι η επιθυμία να πεθάνεις…"

Franz Kafka

Αλήθεια, πώς μοιάζει άραγε αυτός που αποφασίζει να βάλει τέρμα στη ζωή του; Έχει μεγάλη μύτη, δυσανάλογο κρανίο ή πράσινα μαλλιά που φωσφορίζουν στο σκοτάδι; Ή μήπως έχει μελαγχολικά μάτια, το βλέμμα της απόγνωσης και μύες που συσπώνται από το φόβο; Ο άνθρωπος που πεθαίνει επειδή το θέλησε ο ίδιος, δεν είναι εξωγήινος, δεν νοσεί απαραίτητα ψυχολογικά ή ψυχιατρικά και το κυριότερο, δεν συνιστά μια κατηγορία μειοψηφούσα που τον διαφοροποιεί από τους άλλους, τους επονομαζόμενους «υγιείς» ή «κανονικούς». Είναι πολλές φορές δύσκολο να τον εντοπίσεις, να αντιληφθείς τις προθέσεις του ή να προλάβεις τα σχέδιά του γιατί απλούστατα μοιάζει καταπληκτικά με κάποιον από εμάς όσο κι αν για τους εαυτούς μας θα αρνούμαστε πάντα κατηγορηματικά τη "δειλία" της αυτοχειρίας και την ανυπαρξία των λύσεων.

Για τον άνθρωπο που η μόνη χαραμάδα ελπίδας στο σκοτάδι της ύπαρξης σκαλίστηκε από το θάνατο, ο κόσμος δεν πλάστηκε αγγελικά ούτε η ζωή τού έγινε δώρο μέσα σε δεσμά αιώνιας ευγνωμοσύνης. Όπως δηλαδή συμβαίνει και με όλους εμάς που δεν θα καταφέρουμε ποτέ να «κουμπώσουμε» σ' αυτό τον κόσμο γιατί μας πληγώνει, μας δυσαρεστεί και μας προξενεί αγανάκτηση. Η μόνη διαφορά -φαντάζει μικρή αλλά είναι χαώδης- είναι πως ο αυτόχειρας κουράστηκε να ψάχνει ή να φτιάχνει πηγές αληθινού νοήματος σ' έναν κόσμο πλήρως από-νοηματοδοτημένο. Όμως, προτού χρεώσουμε στην κούραση ή στην απουσία επαρκούς προσπάθειας την απόφασή του, οφείλουμε μια αυτοκριτική για όλες αυτές τις κοινωνικές σημασίες που αποτύχαμε να κάνουμε πράξη. Γιατί αν μπορούμε να αντλήσουμε νόημα από μια μεμονωμένη σχέση ή από μια προσωπική ασχολία, είναι δύσκολο να θωρακιστούμε σ' αυτά όταν όλα τα υπόλοιπα καταρρέουν, όταν η ζωή δεν μας πείθει να την αποδεχτούμε αλλά απλά να την παρατείνουμε με όρους.

Η αίσθηση αυτή του να κινείσαι διαρκώς στις παρυφές της ζωής και ποτέ εντός της κάνει το θάνατο να μοιάζει φυσικό επακόλουθο, το αναπόφευκτο τέρμα στην πορεία μιας ύπαρξης μονίμως καταδικασμένης στο περιθώριο. Το κενό του εν δυνάμει αυτόχειρα μπροστά σε μια πραγματικότητα που τον υπερβαίνει είναι απροσμέτρητο. Και συχνά δεν αποτυπώνεται σε απλανή βλέμματα και αβέβαιες κινήσεις, όπως ούτε η ανία ή η έλλειψη νοήματος μεταφράζεται πάντοτε σε θλίψη, αλλά καμουφλάρεται ενίοτε πίσω από χαρωπές φάτσες και χειρονομίες αυτοπεποίθησης. Για αυτό, στην απορία πολλών πώς ένας αυτόχειρας αποζητά το θάνατο ενώ έχει φαινομενικά λυμένα όλα του τα προβλήματα, η απάντηση είναι προφανής: οι υλικοί όροι της ζωής είναι σημαντική, όχι αναγκαία, προϋπόθεση για μια αξιοπρεπή διαβίωση. Ωστόσο η ζωή δεν εξαντλείται εκεί, για την ακρίβεια αρχίζει ακριβώς από αυτό το σημείο.

Από δω ξεκινάμε να μετράμε τα πιο βαθιά προβλήματα της ύπαρξης και τα πιο μεγάλα αδιέξοδα. Η έλλειψη επικοινωνίας, η ριζική ασυμφωνία προσωπικών αξιών και κυρίαρχων προτύπων, η απουσία ουσιαστικών σχέσεων και ανθρώπινης επαφής, η κατάργηση της αλληλεγγύης και της ελευθερίας είναι ζητήματα -αρνητικά οριζόμενα- που αντιμετωπίζονται συστηματικά ως ήσσονος σημασίας σε σχέση με τα περισσότερο εμφανή οικονομικά-υλικά προβλήματα. Κι υπάρχει ακόμη η εργαλειοποίηση του ανθρώπου, οι επιταγές της αποτελεσματικότητας, η ιδέα της αποκλειστικής ατομικής ευθύνης απέναντι στην αποτυχία· με άλλα λόγια ένα πλήθος από θετικά οριζόμενες πτυχές της σύγχρονης ζωής που στραγγαλίζουν το άτομο και του στερούν κάθε διάθεση να συνδεθεί με τον κόσμο. Μπροστά σε όλα αυτά αν δε βρεις το κουράγιο, την αισιοδοξία, τη δημιουργικότητα και τη στήριξη από τους άλλους να στήσεις προσωπικά και κοινωνικά οδοφράγματα, οι σφαίρες θα σε πετύχουν και θα σε διαπεράσουν, θα σ' έχουν στείλει στο θάνατο πριν καν τον αποφασίσεις. Ανάμεσα σε εμάς, τους εν δυνάμει αυτόχειρες, υπάρχει μια μερίδα που θα αναζητήσει στο θάνατο την ύστατη λύτρωση και η ευθύνη για αυτό πρέπει να επιμεριστεί σε όλους. Και καμιά βολική δικαιολογία, ότι η πράξη της αυτοχειρίας είναι μια ατομική επιλογή που αξίζει να γίνει σεβαστή, δεν θα ξεπλύνει ποτέ την κοινωνία και εμάς από το καθήκον να φτιάξουμε μια ζωή που αξίζει να βιωθεί. Γιατί προφανέστατα μια ζωή που παράγει αυτόχειρες και γεννά θάνατο, δεν μπορεί πλέον να λέγεται ΖΩΗ…

Στην Κ.

Μίσκιν

Χτίζοντας τη δική μας ανατρεπτική και δίκαιη οικονομία

Αυτό το καλοκαίρι το FairCoop (fair.coop) διοργάνωσε την πρώτη του καλοκαιρινή συνάντηση στο νησί της Κρήτης από τις 15 Ιουλίου έως και τις 15 Αυγούστου. Η συνάντηση έγινε πραγματικότητα χάρη στην παροχή κινήτρων, στη δέσμευση και στο έργο ορισμένων τοπικών ομάδων που μαζί με μέλη της CIC (Catalan Integral Cooperative) είχαν συναντηθεί στο Ηράκλειο τον Απρίλιο σε ένα διήμερο δρώμενο με τίτλο "Αναπτύσσοντας Συνεργατικές δομές για τα κοινά".

Τι είναι το FairCoop;

Είναι ένας ανοιχτός παγκόσμιος συνεταιρισμός, αυτο-οργανωμένος μέσα από το Διαδίκτυο, που παραμένει εκτός κρατικού-εθνικού ελέγχου. Στόχος του είναι να συμβάλει στη μετάβαση σε ένα καινούριο κόσμο, να μειώσει τις οικονομικές και κοινωνικές αδικίες μεταξύ των ανθρώπων και την ίδια στιγμή, σταδιακά, να συνεισφέρει στο νέο παραγόμενο οικονομικό πλούτο που θα είναι προσβάσιμος σε όλη την ανθρωπότητα σαν κοινό αγαθό. Ο FairCoop υποστηρίζει ότι η μετάβαση σε ένα πιο δίκαιο νομισματικό σύστημα είναι το στοιχείο κλειδί. Γι' αυτό το λόγο, προτάθηκε το FairCoin (fair-coin.org) ως το κρυπτονόμισμα πάνω στο οποίο βασίζει τις δράσεις αναδιανομής των πόρων του και το χτίσιμο ενός νέου παγκόσμιου οικονομικού συστήματος.

Ποια εργαλεία προσφέρει

fair.coop/building-a-new-economy/

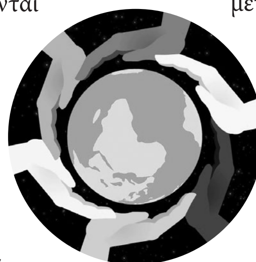
FairCredit: Ένα παγκόσμιο, αμοιβαίο πιστωτικό σύστημα ως μέσο ανταλλαγής αγαθών και υπηρεσιών, που υποστηρίζονται από Faircoin.

FairSaving: Ένας τρόπος αποταμίευσης Faircoin για τα μέλη που δεν είναι ειδικοί σε θέματα ασφάλειας.

FairMarket: Μια εικονική αγορά του FairCoop, που θα επιτρέψει στα μέλη του να χρησιμοποιούν το Faircredit, και ο καθένας να μπορεί να χρησιμοποιεί τα Faircoin.

FairFunding: Κεφάλαια Faircoin για δωρεές σε διάφορα εγχειρήματα. Το ταμείο Global South θα χρησιμοποιηθεί για τοπική συλλογική ενδυνάμωση σε διάφορα επίπεδα, ενώ το Κοινό Ταμείο και το Ταμείο Υποδομής Πληροφορικής θα χρηματοδοτεί εγχειρήματα που μπορούν να περιλαμβάνουν παγκόσμια συντονισμένα δίκτυα.

FairCoin: Είναι ένα ψηφιακό κρυπτονόμισμα όπως το Bitcoin. Απόγονος του Peercoin, διαφέρει σημαντικά από το υπόλοιπα του είδους γιατί δεν επιτρέπει την κερδοφορία εις βάρος τρίτων και διασφαλίζει την ανωνυμία των συναλλαγών μας.

Πώς χρησιμοποιούμε το FairCoin

use.fair-coin.org

Το use.fair-coin.org δημιουργήθηκε προκειμενου να διευκολυνθεί και να προωθηθεί η χρήση του Faircoin σαν ένα εργαλείο πληρωμών. Σε αυτόν τον ιστότοπο θα παρέχεται χρήσιμο υλικό και πληροφορίες για όσους θέλουν να μάθουν πού μπορούν να δοκιμάσουν το Faircoin, ποιες επιχειρήσεις χρησιμοποιούν ήδη το σύστημα, και πώς/πού μπορούν να ξοδέψουν τα ψηφιακά τους νομίσματα.

FairNetwork

Όλα τα παραπάνω αποτελούν το οικονομικό κομμάτι ενός μεγαλύτερου δικτύου που ονομάζεται FairNetwork. Το δίκτυο αυτό επιχειρεί να πραγματώσει το πολιτικό και ιδεολογικό μανιφέστο της Ολοκληρωμένης Επανάστασης (https://integrarevolucio.net). Με αιχμή το παραπάνω ανατρεπτικό οικονομικό μοντέλο, επιχειρείται η χειραφέτηση μεγάλων κοινωνικών κομματιών μέσω της συνεργασίας, της αλληλέγγυας οικονομίας, της αποκέντρωσης (p2p), της βιώσιμης/οικολογικής ανάπτυξης και των κοινών αγαθών. Αυτά ενισχύονται από το στόχο της ριζοσπαστικής δράσης με τη μορφή της πολιτικής ανυπακοής, της λαϊκής αυτο-οργάνωσής και τη δημιουργία μετώπου για το ξεπέρασμα των καπιταλιστικών και εξουσιαστικών δομών.

Το οικοσύστημα του FairCoop περιέχει διάφορα συμβούλια και επιτροπές (δεν είναι ακόμη σε πλήρη λειτουργία) τα οποία θα είναι υπεύθυνα για τη λήψη αποφάσεων και θα στελεχώνονται με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες ψηφοφορίας και αξιολόγησης. Προς το παρόν λειτουργεί το προσωρινό Συμβούλιο Οικοσυστήματος και μία Οικονομική Επιτροπή για τα τρέχοντα ζητήματα οργάνωσης και επέκτασης του FairCoop. Πρόσφατα, με τη συμπλήρωση ενός χρόνου λειτουργίας, έγινε η πρώτη παγκόσμια ανοικτή διαδικτυακή συνέλευση του FairCoop.

Σε τελική ανάλυση, αυτό που μας μένει είναι να σπείρουμε την συνεργατικότητα, το συλλογικό καλό και μια δίκαιη οικονομία που θα μπορεί να εφαρμοστεί σε όσο το δυνατό περισσότερα μέρη του πλανήτη.

Επιμέλεια: carpe diem

Αριστερές μπουλντόζες στη Νέα Φιλαδέλφεια

Μετά από τρεις μήνες ζωής η νέα κατάληψη που είχε πραγματοποιηθεί στο αυθαίρετο cafe- restaurant «Κένταυρος» στο άλσος της Νέας Φιλαδέλφειας έληξε βίαια κάτω από τις μπουλντόζες της αριστερής δημαρχίας τον περασμένο Αύγουστο.

Η συνέλευση του Κατειλημμένου Κοινωνικού Κέντρου «Κένταυρος», όπως είχε ονομαστεί από τους συντρόφους που πήραν την πρωτοβουλία, στο σύντομο χρονικό διάστημα της κατάληψης κατάφερε κάποιες εκδηλώσεις και παρεμβάσεις οι οποίες αναδείξαν στην τοπική κοινωνία ζητήματα όπως την ανάγκη για αυτοοργανωμένους χώρους, θέματα που άπτονται του ένοπλου αγώνα των Τούρκων κομμουνιστών, συζητήσεις γύρω από εκδόσεις ελευθεριακού-αναρχικού περιεχομένου κ.α. Δεν έλειψαν βέβαια και τα πάρτι, οι συναυλίες, τα παιδικά εργαστήρια με χειροτεχνίες και ακροβάτες. Κάθε μέρα που περνούσε το Κοινωνικό Κέντρο ανέπτυσσε τους δεσμούς του με την τοπική κοινωνία, με αποκορύφωμα το κάλεσμα για συλλογή ειδών ανάγκης για τους πρόσφυγες του Πεδίου του Άρεως στο οποίο ανταποκρίθηκε πολύς κόσμος της περιοχής.

Η απόφαση της κατεδάφισης του αυθαίρετου κτίσματος εντός του άλσους, ήταν ειλημμένη από τη δημοτική αρχή αρκετό καιρό πριν την πραγματοποίηση της κατάληψης και μάλιστα είχε αποτελέσει και προεκλογική δέσμευση του τότε συριζαίου δημάρχου Βασιλόπουλου, ο οποίος ήθελε να εκφράσει και να εκταμιεύσει εκλογικά τους τοπικούς αγώνες για την υπεράσπιση του άλσους της Νέας Φιλαδέλφειας. Άλλωστε, η μη-λειτουργία του cafe-restaurant τα τελευταία 4 χρόνια οφειλόταν σε δικαστικές αποφάσεις που είχαν κερδίσει κάτοικοι, οι οποίες είχαν κρίνει το κτίσμα παράνομο και κατεδαφιστέο. Το σχέδιο βέβαια του δήμου για την κατεδάφιση περιλαμβάνει νέο κτίσμα, υποτίθεται πιο ήπιας παρέμβασης στο δασικό περιβάλλον. Δηλαδή σα να λέμε νέες μίζες και νέα εμπορική δραστηριότητα εντός του άλσους. Και μάλιστα απρόσκοπτη, αφού θα είναι εξασφαλισμένη η «νομιμότητα» του νέου αναψυκτηρίου.

Έτσι, η κάθε μέρα που περνούσε με το Κοινωνικό Κέντρο να δένεται με την τοπική κοινωνία ήταν τροχοπέδη στα σχέδια του δήμου για την κατεδάφιση, όπως επίσης η ίδια η πολιτική υπόσταση της κατάληψης ήταν αγκάθι στην αφήγηση του Σύριζα για το μονοπώλιο του ριζοσπαστισμού. Ο «κινηματίας» δήμαρχος είχε πολλούς λόγους να βιαστεί να κατεδαφίσει το νέο αυτοοργανωμένο εγχείρημα και μάλιστα μπορούσε εύκολα να κρυφτεί πίσω από τους αγώνες των κατοίκων. Οι κάτοικοι όμως της Νέας Φιλαδέλφειας μπορεί να πάλευαν και να επιθυμούσαν την κατεδάφιση του αυθαίρετου και την προστασία του δασικού χαρακτήρα του άλσους, μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα να άσκησαν και έντονη κριτική στην επιλογή του συγκεκριμένου χώρου για στέγαση του Κοινωνικού Κέντρου, όμως επ' ουδενί δεν πάλεψαν για την κατεδάφιση του.

Σε κάθε περίπτωση, η αριστερή δημοτική πλειοψηφία της Νέας Φιλαδέλφειας δεν δικαιούται να φορά τη στολή του υπερασπιστή του άλσους και του εκφραστή της λαϊκής βούλησης ειδικά όταν έχει σκοπό να καταστείλει αυτοοργανωμένα εγχειρήματα. Η αμφιταλαντευόμενη στάση της, οι συναντήσεις με ανθρώπους του Μελισσανίδη ήδη από πέρυσι το καλοκαίρι όταν κάτοικοι της πόλης προσπαθούσαν να ορθώσουν ανάστημα απέναντι στα σχέδια του μαφιόζου με όχημα το Συντονιστικό Κατοίκων Ν.Φ-Ν.Χ., η ρητορική ανάθεσης, η προσφυγή-φιάσκο στο ΣτΕ (λες και τα δικαστήρια κι όχι οι αγώνες από τα κάτω μπορούν να κερδίσουν τη ζωή μας πίσω) η δουλική στάση του σύριζα προς το κεφάλαιο, τα γεύματα της Δούρου και τα 20 εκατομμύρια που έχει κρατήσει στην άκρη για το μαφιόζο, είναι εκεί για να μας θυμίζουν ότι απέναντί μας βρίσκεται το κράτος το οποίο χέρι-χέρι με το κεφάλαιο και τις εμπροσθοφυλακές του καταδυναστεύει τις ζωές μας.

Η πολιτική αυτή απόφαση του Δήμου Φιλαδέλφειας- Χαλκηδόνας δε διαφέρει σε τίποτα από το πλαίσιο στο οποίο και ο Κατειλημμένος Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος «Στρούγκα», στη Νέα Φιλαδέλφεια, εδώ κι ένα χρόνο έχει μπει στον προϋπολογισμό του Δήμου για κατεδάφιση με τη δικαιολογία ότι το κτήριο χρειάζεται να δώσει τη θέση του σε ένα σύγχρονο ΚΑΠΗ. Ο χώρος της Στρούγκας στο κέντρο της πόλης βέβαια, σε περίπτωση επιτυχίας των σχεδίων του Δήμου, θα δώσει τη θέση του σε ένα κτήριο «φιλέτο» με χώρους προς ενοικίαση έναντι χιλιάδων ευρώ το οποίο -ίσως- θα περιλαμβάνει και κάποιο χώρο για στέγαση δομών ΚΑΠΗ... Το μόνο που μπορεί να καθυστερεί τις αριστερές μπουλντόζες στη Στρούγκα, πέρα από την έλλειψη των χρημάτων για την ανέγερση του νέου κτιρίου, είναι και τα 6 χρόνια λειτουργίας της κατάληψης και η δεσμοί της με τη γειτονιά. Ίσως να είναι πιο δύσκολο ο δήμος να πάρει την πολιτική ευθύνη απέναντι στα πιο ευαισθητοποιημένα κομμάτια της τοπικής κοινωνίας, που στην περίπτωση του «Κενταύρου» φάνηκαν αμήχανα ή και αντίθετα στην επιλογή για κατάληψη στο συγκεκριμένο χώρο.

Τελειώνοντας, να πούμε πως η συνέλευση του Κενταύρου συνεχίζει να υφίσταται και παρεμβαίνει στην πόλη και τις γύρω περιοχές δείχνοντας ότι οι κατειλημμένοι-ελεύθεροι χώροι δεν είναι τα ντουβάρια, αλλά οι άνθρωποι που αποφασίζουν να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους.

Ενβίκτις Οναύτις

Ενημέρωση από την αντιφασιστική συγκέντρωση στη Σητεία στις 18/9

Στην αντιφασιστική συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στην κεντρική πλατεία της Σητείας, στην Κρήτη, κρεμάστηκε πανό «Τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονία - 18/9 δεν ξεχνώ Π. Φύσσας» και μοιράστηκε το παρακάτω κείμενο. Για τα δεδομένα της πόλης η παρουσία μας ήταν ικανοποιητική.

"...Τον φασισμό βαθιά κατάλαβέ τον. Δεν θα πεθάνει μόνος. Τσάκισέ τον"
Μπ. Μπρεχτ

Ο Παύλος Φύσσας ήταν ραπερ με αντιφασιστική δράση που δολοφονήθηκε στο Κερατσίνι στις 18 Σεπτεμβρίου 2013 από τον Γιώργο Ρουπακιά, μέλος της Χρυσής Αυγής. Μετά το συγκεκριμένο συμβάν υπήρξαν αντιφασιστικές δράσεις σε όλη την Ελλάδα όπως πορείες, συναυλίες, διαδηλώσεις και επιθέσεις σε γραφεία της χρυσής αυγής. Οι μετέπειτα ποινικές διώξεις που ακολούθησαν αποδείχθηκαν στάχτη στα μάτια για να κατευνάσουν την οργή του αντιφασιστικού κόσμου. Δεν περιμένουμε από κανένα κράτος να χτυπήσει τον φασισμό από τη στιγμή που ο ίδιος τρέφεται και συντηρείται από το ίδιο το κράτος και τον καπιταλισμό.

Ιστορικά οι καπιταλιστές, οι μεγαλοβιομήχανοι και τα αφεντικά πατώντας στο φασισμό και τον ναζισμό συνέτριψαν κάθε ελευθερία κάθε εργατικό δικαίωμα κάθε διαφορετικότητα, χειραγωγώντας τις μάζες, εξαπολύοντας το δηλητήριο του ρατσισμού και της φυλετικής καθαρότητας μετατρέποντας την Ευρώπη - και όχι μόνο - σε λουτρό αίματος. Συγκεκριμένα στον ελλαδικό χώρο οι Ναζί με την βοήθεια των ταγματασφαλιτών και κάθε υπανθρώπου που συνεργάστηκε μαζί τους οδήγησαν στην λιμοκτονία και στην σφαγή μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Ποιος ξεχνάει άλλωστε τις θηριωδίες στη Βιάννο, στα Ανώγεια, στο Δίστομο, στη Καισαριανή, στα Καλάβρυτα και τόσα άλλα;

Οι απόγονοι όλων αυτών βρήκαν τον κύριο εκπρόσωπό τους στη νεοναζιστική οργάνωση της Χρυσής Αυγής. Δεν έχουμε όμως την αυταπάτη ότι ο φασισμός βρίσκεται μόνο στην Χρυσή Αυγή όταν το κράτος με τους μηχανισμούς του χρησιμοποιεί φασιστικές τακτικές κτίζοντας στρατόπεδα συγκέντρωσης, υψώνοντας φράχτες στα σύνορα, ξυλοκοπώντας μετανάστες και πνίγοντας πρόσφυγες, καταδικάζοντας πολιτικούς αγωνιστές και στήνοντας στον τοίχο κάθε τι διαφορετικό.

Για εμάς ο αντιφασιστικός αγώνας είναι παράλληλα και αντικρατικός και αντικαπιταλιστικός. Οι επερχόμενες εκλογές είναι πάλι μια ανάθεση των ζωών μας στο προκαθορισμένο παιχνίδι των εξουσιαστών. Ο φασισμός χτυπιέται από τα κάτω.

Προτάσσουμε αποχή στις εκλογές και αυτοοργάνωση στις γειτονιές. Η αλλαγή δεν έρχεται με τις εκλογές, έρχεται με την συνεχώς αγωνιζόμενη κοινωνία.

Υ.Γ. Ο Φύσσας ζει, τσακίστε τους Ναζί
Υ.Γ. 2 Τους φασίστες δεν τους ψηφίζεις, τους τσακίζεις

Αντιφασίστες Αντιφασίστριες

Κατάληψη Ευαγγελισμού: Μπορούμε και μόνοι μας!

Ανακοίνωση σχετικά με τις εργασίες αναπαλαίωσης που έγιναν το καλοκαίρι

Το χρονικό

Γύρω στα τέλη Μάη μαθαίνουμε πως έχει προκηρυχθεί διαγωνισμός από το πανεπιστήμιο Κρήτης, για την ανάληψη από μια κατασκευαστική εταιρεία, ανάμεσα σε άλλες, του έργου »ανάπλασης» της πρόσοψης του Ευαγγελισμού. Έπειτα από διαχειριστικές συνελεύσεις που πραγματοποιήσαμε , αποφασίσαμε πως δεν θα αφήσουμε το πανεπιστήμιο και κατ'επέκταση την εταιρεία να αναλάβει το έργο καθώς αντιτίθεται στις αρχές της αυτοοργάνωσης που υπερασπιζόμαστε. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να επισκεπτούμε τον πρύτανη στο πανεπιστήμιο και να του δηλώσουμε πως δεν θα αφήσουμε να πραγματοποιηθεί το έργο ενώ λίγες μέρες μετά επισκεπτήκαμε και τον εργολάβο στο γραφείο του για να του δηλώσουμε ακριβώς το ίδιο. Βέβαια, καθότι είμαστε οι μοναδικοί πραγματικοί υπεύθυνοι για την συντήρηση του κτηρίου είχαμε ήδη αρχίσει να μαζεύουμε χρήματα και να προγραμματίζουμε τις εργασίες για την ανακατασκευή του πριν ακόμη προκηρυχθεί ο διαγωνισμός εφόσον διαβλέπαμε τον κίνδυνο για τους περαστικούς και για εμάς τους ίδιους. Όμως, η αυτοοργανωμένη συλλογή χρημάτων, χωρίς κονδύλια,επιχορηγήσεις και σωτήρες είναι μια χρονοβόρα διαδικασία που απαιτεί πραγματική δέσμευση των ανθρώπων που συμμετέχουν στη κατάληψη. Αντίθετα, το πανεπιστήμιο και ο δήμος είχαν παρατήσει το κτήριο , έρμαιο του χρόνου, χωρίς,τότε, να τους νοιάζουν οι περαστικοί που κινδύνευαν.

Ένα πρωινό του Ιούλη ήρθε έξω από την κατάληψη μια ομάδα που αποτελούνταν από τον πρύτανη, τον αντιδήμαρχο Αναστασάκη, εκπροσώπους της πολεοδομίας και της εταιρείας με σκοπό να μας πείσουν για την ανάληψη του έργου. Έπειτα από συζήτηση και ορισμένες λεκτικές αψιμαχίες η ομάδα αυτή έφυγε από τον χώρο της κατάληψης, χωρίς έγκριση από μεριάς μας. Να σημειωθεί εδώ πως η εταιρεία, είχε συμφωνήσει, ότι θα έκαναν υποστήλωση περιφερειακά του κτηρίου λαμβάνοντας αν πραγματοποιούνταν αυτή τη δουλειά και για το κόψιμο του δέντρου στην πίσω αυλή ένα υπέρογκο και δυσανάλογο ποσό σε σχέση με τις εργασίες .Απ'τη μεριά μας για να ολοκληρώσουμε τη συλλογή χρημάτων που χρειάζονταν συνεχίσαμε μια σειρά από πάρτι και καφενεία οικονομικής ενίσχυσης που είχαν ξεκινήσει πριν την προκήρυξη του διαγωνισμού [το πάρτι στο πάρκο Ξενία (16 Μάη 2015) έγινε για επισκευές στο κτήριο και τα λεφτά της εβδομάδας (22-28/6/15) των γενεθλίων της κατάληψης χρησιμοποιήθηκαν για την ανακατασκευή του].

Έτσι, έπειτα από κάποιους μήνες, ξεκινάμε έτοιμοι πια και όλοι μαζί, μαθαίνοντας ο ένας από τον άλλο και μοιράζοντας κατά το δυνατόν τους χρόνους, μια διαδικασία 22 περίπου ημερών για την αναπαλαίωση της πρόσοψης η οποία κόστισε πολύ λιγότερα από αυτά που θα έπαιρνε η εταιρεία, με το αποτέλεσμα να είναι πραγματικά αξιόλογο κατά γενική ομολογία. Ενδεικτικά, κάναμε σοβατίσματα, ρίξαμε κομμάτια και τα αποκαταστήσαμε απ'την αρχή, φροντίσαμε τις υδρορροές, βάψαμε το κτήριο, φτιάξαμε την είσοδο κ.α. με τις συμβουλές συντρόφων μηχανικών και οικοδόμων με βάση έναν προϋπολογισμό που γνωρίζαμε πριν αρχίσουμε τις εργασίες.

Τελειώνοντας τις παραπάνω εργασίες, στα τέλη Αυγούστου, μάθαμε από τον εργολάβο που μας παραχώρησε τις σκαλωσιές , πως τον είχαν καλέσει στη ΓΑΔΗ ώστε να ενημερωθεί για την μήνυση που εκκρεμεί , ακόμη, εναντίον του από το πανεπιστήμιο για παράνομη κατάληψη πεζοδρομίου και στήσιμο σκαλωσιάς. Αυτή η κίνηση απ'τη μια έχει ως στόχο να μπλοκαριστούν οι εργασίες και κατά συνέπεια να αναζητήσουμε άλλους δρόμους εργασίας ,πέρα από τις σκαλωσιές ,που μας θέτουν σε άμεσο κίνδυνο, και απ'την άλλη, μπορεί κανείς να πει πως έγινε για λόγους νομικής τυπικότητας δηλαδή ότι έτσι όφειλε να πράξει το πανεπιστήμιο καθώς το δεσμεύουν οι διαδικασίες. Το δεύτερο αυτό σκέλος αποτελεί μια ξεκάθαρα στείρα γραφειοκρατία η οποία σε καμία περίπτωση δεν προστατεύει τους εργάτες-τριες/εργαζόμενους-ες στις οικοδομές ειδικά αν αναλογιστούμε τον αριθμό των εργατικών ατυχημάτων που έχουν λάβει χώρα μόνο στο Ηράκλειο τον τελευταίο χρόνο όπου »πραγματοποιούνται όλοι οι προβλεπόμενοι έλεγχοι για την ασφάλεια των εργαζόμενων» .

Τέλος, θα θέλαμε να κάνουμε ξεκάθαρο πως παραμείναμε συνειδητά έξω απ' όλο αυτό το αλισβερίσι με το πανεπιστήμιο, τον δήμο και την πολεοδομία. Ένα θέατρο που στήθηκε με έμμεσο μεν αλλά σαφή λόγο την ποινικοποίηση του χώρου ως ακατάλληλου και επικίνδυνου με απώτερο σκοπό να βάλουν χέρι στην κατάληψη για να την »αξιοποιήσουν». Τους απαντάμε πως το κτήριο αξιοποιείται πλήρως από εμάς τους ίδιους που μένουμε και δραστηριοποιούμαστε κοινωνικά και πολιτικά στη πόλη μας και πως δεν θα επιτρέψουμε »αξιοποιήσεις» από τους δήμους και τα πανεπιστήμια.

Αντίθετα σε όλο αυτό το κύκλο γραφειοκρατίας και υπέρογκων ποσών που αλλάζουν χέρια, σε μια περίοδο που το 3ο μνημόνιο είναι ήδη εδώ, τα εργατικά δικαιώματα εξαφανίζονται και οι ψευδοελπιδοφόρες κυβερνήσεις καταρρέουν η μια μετά την άλλη , εμείς επιλέγουμε να οργανωνόμαστε σε κοινότητες αγώνα και να αυτοοργανώνουμε τις ανάγκες μας με βάση την ελευθερία και την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων.

Λίγα λόγια για τη λειτουργία της κατάληψης Ευαγγελισμού

Το νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», της οδού Θεοτοκοπούλου 18 που βρισκόταν άδειο και εγκαταλελειμμένο για δυο δεκαετίες, πήρε ζωή την Πέμπτη 16 Μαΐου 2002. Η κίνηση αυτή προήλθε από μια ομάδα νέων ανθρώπων, στην πλειοψηφία τους φοιτητές που θεώρησαν αναγκαία την αξιοποίηση ενός τέτοιου χώρου, ικανού να φιλοξενήσει ιδέες και δράση. Από τότε και εως σήμερα, στεγάζει ομάδες και άτομα του ευρύτερου αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου.

Η κατάληψη λειτουργεί ως χώρος πολιτικής και πολιτιστικής έκφρασης και επικοινωνίας, ανεξάρτητα από κάθε επίσημο φορέα όπως το Κράτος ή το Πανεπιστήμιο. Πιο συγκεκριμένα λειτουργεί συλλογικά, ανταγωνιστικά προς τον κόσμο της εξουσίας, του κέρδους και της προώθησης του εκφασισμού.

Οι ομάδες και τα άτομα που στεγάζονται σε αυτό έχουν αναπτύξει λόγο και δράση για μια σειρά ζητημάτων, από τοπικά και περιβαλλοντικά θέματα μέχρι κεντρικά πολιτικά ζητήματα με συμμετοχή σε φοιτητικές,εργατικές και άλλες κινητοποιήσεις, αλλά και με αυτόνομες δράσεις ενάντια στο ρατσισμό και το σεξισμό, ενάντια στην εμπορευματοποίηση των δημόσιων χώρων, σε αλληλεγγύη με τους πολιτικούς κρατούμενους, στηρίζοντας τους αγώνες των φυλακισμένων, ενάντια στην ύπαρξη των φυλακών και του εγκλεισμού. Επιπλέον, στο χώρο της κατάληψης λαμβάνουν χώρα πολιτιστικές εκδηλώσεις,προβολές ταινιών, λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη και κινηματικό βιβλιοπωλείο, χαριστικό-ανταλλακτικό παζάρι, γυμναστήριο ενώ οσονούπω στήνεται καλλιτεχνικό εργαστήρι.

Για να καταστεί βέβαια λειτουργικό το κτίριο μετά από τόσα χρόνια εγκατάλειψης και να έχει τη μορφή που έχει σήμερα (ικανό να στεγάσει τις δραστηριότητες των ομάδων αλλά και να καλύψει ανάγκες στέγασης), χρειάστηκε συστηματική συλλογική εργασία.

Επιδιώκουμε να μην έχουμε σχέσεις ιδιοκτησίας, ούτε να μας διέπει ιδιοκτησιακή λογική ως προς το κτίριο απέναντι σε κανένα. Ο χώρος αυτός δεν ανήκει σε κανένα προσωπικά και έχουμε όλοι την ίδια ευθύνη απέναντί του. Από την αρχή λοιπόν της κατάληψης εως και σήμερα (13 χρόνια μετά), μοναδικοί υπεύθυνοι για την αποκατάσταση, συντήρηση και τη λειτουργικότητα του κτιρίου ήταν και είναι τα άτομα που στέγασαν τη πολιτική τους δράση αλλά και τα οράματα τους σε αυτό.

Στις νεκρόφιλες πόλεις η κατάκτηση χώρων και χρόνων ενάντια στις καπιταλιστικές προσταγές και σχέσεις εξουσίας είναι μέρος του ταξικού ανταγωνισμού.

Κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις!

23/10/15
Κατάληψη Ευαγγελισμού

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

ΑΘΗΝΑ
Η ΕΛ.ΑΣ. συνεχίζει τους βασανισμούς

Το κράτος σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης είναι εδώ. Είτε με υπηρεσιακή, είτε με «πρώτη φορά αριστερή», είτε με «δεύτερη φορά αριστερή» κυβέρνηση. Κάτω από οποιαδήποτε κυβερνητική αρχή, το κράτος έχει «συνέχεια» με ένα και μόνο πρόγραμμα: τη βία και την καταστολή.

Στις 17/09/15, μετά από αντιεκλογική-αντικρατική πορεία του αναρχικού χώρου, σημειώθηκε επίθεση με μολότοφ στο Α.Τ. Εξαρχείων, στην οδό Καλλιδρομίου. Εφαρμόζοντας το δόγμα της μηδενικής ανοχής προς άπαντες που έτυχε να βρεθούν στο διάβα της, η ΕΛ.ΑΣ. των ΜΑΤ και των ΔΕΛΤΑ εξαπέλυσε πογκρόμ και συλλήψεις στο σωρό, σε όλη τη περιοχή. Οι συλληφθέντες, εννέα τον αριθμό, ξυλοκοπήθηκαν και βασανίστηκαν φριχτά, θυμίζοντας ημέρες δικτατορίας μία μόλις ημέρα πριν την "γιορτή της δημοκρατίας" όπως η κυριαρχία αποκαλεί τις εκλογές.

Τέσσερις ανήλικοι και οι υπόλοιποι από 18 έως 19 ετών υπέστησαν μαρτύρια στα χέρια αντρών της ομάδας ΔΕΛΤΑ και αναγκάστηκαν να τους μεταφέρουν στο νοσοκομείο με σπασμένα δόντια, χέρια, πλευρά, αλλοιωμένα από τα χτυπήματα πρόσωπα κλπ. "Στη διάρκεια των συλλήψεων, αλλά και αμέσως μετά", όπως καταγγέλλουν οι συνήγοροι και οι συγγενείς των συλληφθέντων, "έφαγαν πάρα πολύ ξύλο και ορισμένοι κακοποιήθηκαν βάναυσα, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν στο νοσοκομείο. Είναι χτυπημένοι στο πρόσωπο, με πρησμένα μάτια και σπασμένα χέρια. Ένας απ' αυτούς, ηλικίας μόλις 13 ετών, οδηγήθηκε στον εισαγγελέα με δύο σπασμένα χέρια και κακοποιημένο πρόσωπο. Η αστυνομική βία που ασκήθηκε επάνω τους ξεπέρασε κάθε όριο". Όπως κατήγγειλε η δικηγόρος Αντωνία Λεγάκη και οι ίδιοι οι βασανισθέντες, οι καμικάζι της ΕΛ.ΑΣ. περνούσαν με το μηχανάκι μαρσάροντας πάνω από τα πόδια των ακινητοποιημένων νεαρών, συνθλίβοντας έτσι τα οστά τους! "Έχουν βασανιστεί μετά τη σύλληψη. Έχουν βασανιστεί μεθοδικά. Έχουν βασανιστεί με τρόπους που πληρούν απολύτως την έννοια των κακουργηματικών βασανιστηρίων κατά το νόμο. Πρόκειται για μεθοδευμένα χτυπήματα στο ίδιο σημείο προκειμένου να προκαλέσουν βλάβη. Έχω μπροστά μου 14χρονο παιδί το οποίο, αφού το συνέλαβαν, τέσσερις αστυνομικοί της ομάδας ΔΕΛΤΑ το είχαν πεταμένο και ακινητοποιημένο στην άσφαλτο και το χτυπούσαν ξανά και ξανά με τα γκλομπ στα χέρια μέχρι που του τα έσπασαν", αναφέρει η συνήγορος.

Αφού κρατήθηκαν επί μέρες και πέρασαν τη διαδικασία του αυτοφώρου, οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους, αρκετοί με βαριά κακουργήματα στη πλάτη τους.

Για μια ακόμα φορά, οι βασανισμοί των προστατών της κυριαρχίας εναντίον των αιχμαλώτων τους, μας θυμίζουν μοιραία την περίφημη φράση που είχε πει κάποτε ο Κλάες Άντερσεν: "Να φοβάσαι όσους θέλουν να ζήσουν τη ζωή τους ήσυχα και ειρηνικά. Είναι αδίστακτοι". Γιατί αν αυτοί που θέλουν να ζουν τη ζωή τους ήσυχα και ειρηνικά δεν ήταν η πλειοψηφία εκεί έξω, βασανιστήρια σαν τα προχθεσινά δεν θα είχαν συμβεί ποτέ.

ΠΥΡΓΟΣ ΗΛΕΙΑΣ
Ο καφές της ελληνικής μαγκιάς

Μια νέα Μανωλάδα, βρίσκεται μπροστά μας με ένα ακόμη περιστατικό εργοδοτικής ασυδοσίας και απανθρωπιάς από την περιοχή του Πύργου. Ο εργοδότης, όταν μία εργαζόμενή του του ζήτησε το ποσό των 120 ευρώ που της χρωστούσε, όχι μόνο δεν της έδωσε τα χρήματα αλλά εκνευρισμένος από το "θράσος" που επέδειξε διεκδικώντας τα δεδουλευμένα της, έλουσε την ίδια αλλά και το 2χρονο εγγονάκι της που κρατούσε στην αγκαλιά της με καυτό καφέ. Η γυναίκα από τη Βουλγαρία δέχτηκε παράλληλα και τις γνωστές ρατσιστικές απειλές που συνοδεύονται από τέτοιου είδους φασιστικές συμπεριφορές.

Το περιστατικό συνέβη το Σάββατο 19/09/15 στο χωριό Ξυλοκέρα Ηλείας. Και σίγουρα δεν είναι το μόνο. Τέτοια περιστατικά έχουν συμβεί και θα συνεχίζουν να συμβαίνουν όσο καλύπτονται από την ανοχή της τοπικής κοινωνίας και των συμφερόντων της. Με θύματα ανθρώπους που δεν έχουν "φωνή", δικαιώματα και ύπαρξη, γιατί απλώς είναι από μια άλλη χώρα, μια χώρα πιο φτωχή από τη δική μας, με "αφέντες" εργοδότες που προσπαθούν να τους εκμεταλλευτούν όσο περισσότερο μπορούν.

Η Γεωργία Ράτκα Γεωργίεβα, όπως και τα θύματα της Μανωλάδας, αλλά και τόσοι άλλοι εργαζόμενοι θα συνεχίσουν να βιώνουν το καθεστώς της τρομοκρατίας και της εργοδοτικής αυθαιρεσίας που θα αυξηθεί αν δεν το σταματήσουμε, αν δεν κόψουμε τις διαθέσεις του κάθε εργοδότη/τσιφλικά.

Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου –
IWW Greece

ΑΘΗΝΑ
Φασίστες του Ο.ΣΥ., έκαναν μήνυση σε οδηγό λεωφορείου, επειδή προσπάθησε να μεταφέρει πρόσφυγες για να τους προστατέψει από την βροχή

Κατά ενός οδηγού της στράφηκε η διοίκηση της Ο.ΣΥ. (Οδικές Συγκοινωνίες) στις 26/09/15, επειδή μετέφερε οικογένειες προσφύγων από την πλατεία Βικτωρίας στις εγκαταστάσεις του Τάε Κβο Ντο.

Η μεταφορά γινόταν στο πλαίσιο σχετικής εντολής που είχε εκδώσει το υπουργείο Υποδομών από τις 26 του μήνα λόγω των κακών καιρικών συνθηκών που επικρατούσαν. Το ίδιο βράδυ ο συνδικαλιστής του ΟΑΣΑ και μέλος του "Ξεκινήματος" οδηγός του Ο.ΣΥ. Αποστόλης Κασιμέρης κατευθύνθηκε προς την πλατεία για να διαπιστώσει εάν έχουν μείνει πρόσφυγες στο έλεος της βροχής.

Όπως ο ίδιος ανέφερε: «Γύρω στις 12.30 μετά τα μεσάνυχτα έφτασα στην πλατεία και βρήκα καμιά πενηνταριά άτομα να είναι ακόμα εκεί, κάτω από τις τέντες δύο καφετεριών της πλατείας, πάνω στις καρέκλες και τα τραπέζια, ο ένας πάνω στον άλλον».

Αφού τους πλησίασε και τους εξήγησε την ιδιότητά του, επικοινώνησε με το γραφείο κίνησης του αμαξοστασίου του Ελληνικού προκειμένου να πάρει όχημα και να τους μεταφέρει. Αρχικά η απάντηση ήταν θετική και ο κ. Κασιμέρης κατευθύνθηκε προς τα εκεί για να πάρει όχημα. Αργότερα όμως τον ενημέρωσαν ότι υπήρχε εντολή να μη βγει λεωφορείο από το αμαξοστάσιο.

«Πήρα ο ίδιος τηλέφωνο τον διευθυντή, ο οποίος μου είπε ότι: "τα λεωφορεία δεν είναι για να μεταφέρουν λαθρομετανάστες», λέει ο κ. Κασιμέρης, ο οποίος παρά τις αντίθετες εντολές πήρε όχημα και κατευθύνθηκε προς την πύλη, την οποία όμως ο φύλακας αρνήθηκε να ανοίξει καθώς είχε διαφορετικές εντολές. «Εν τω μεταξύ, με εντολή διευθυντή κλήθηκε και το 100 και ήρθε στο αμαξοστάσιο. Είπα στους αστυνομικούς ότι είμαι από το Συνδικάτο και ότι θα έβγαζα το λεωφορείο για να μεταφέρω πρόσφυγες από την πλατεία Βικτωρίας στο Τάε Κβο Ντο, όπως άλλωστε γινόταν όλη μέρα με εντολή του Υπουργείου. Ακολούθησε διαπληκτισμός με τους αστυνομικούς, οι οποίοι όμως στη συνέχεια έφυγαν – παρότι τους είχα δηλώσει ότι εγώ θα βγάλω το λεωφορείο. Τελικά έβγαλα το λεωφορείο την ώρα που η μπάρα της πύλης είχε ανοίξει για να βγει έξω ένα από τα υπηρεσιακά λεωφορεία».

Ο οδηγός τελικά έφτασε στην πλατεία Βικτωρίας για να παραλάβει τους πρόσφυγες. Εκεί όμως βρέθηκε αντιμέτωπος με ένα ακόμα δυσάρεστο γεγονός καθώς, όταν ξεκίνησε η επιβίβαση των προσφύγων στο σημείο, κατέφτασαν τρία περιπολικά που είχαν εντολή να τον συλλάβουν. Στη θέα των αστυνομικών οι πρόσφυγες τρομοκρατήθηκαν και άρχισαν να κατεβαίνουν από το λεωφορείο, ενώ στο σημείο έφτασε και ο υπουργός Υποδομών, Χρήστος Σπίρτζης, ύστερα από επικοινωνία που είχε με εργαζομένους της Ο.ΣΥ.

«Οι αστυνομικοί δήλωσαν στον κ. Σπίρτζη ότι είχαν εντολή να με συλλάβουν για κλοπή λεωφορείου και ότι ο υπεύθυνος τους Αμαξοστασίου Ελληνικού είχε πάει στο τμήμα για να υποβάλλει μήνυση», ανέφερε ο κ. Κασιμέρης.

Σημειωτέον ότι εσχάτως η Χρυσή Αυγή παρουσιάζει κινητικότητα στον χώρο των λεωφορείων και των τρόλεϊ τόσο σε συνδικαλιστικό επίπεδο εργαζομένων, όσο και σε διοικητικές θέσεις του οργανισμού. ■

TTIP/TPP: Ζήτω η παντοκρατορία των πολυεθνικών!

«Τα μνημόνια θα φαντάζουν παράδεισος μπροστά στην TTIP»

Πάκο Βιγέρας, ισπανός συνδικαλιστής (Γρανάδα, 8/8)

Στις 8 Ιουλίου, με απόφαση των ηγετικών κύκλων της Ε.Ε., το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε ψήφισμα με το οποίο προωθείται η «Διατλαντική Συμφωνία Συνεργασίας Εμπορίου και Επενδύσεων» (Transatlantic Trade and Investment Partnership - TTIP). Η συμφωνία, που συζητείται εδώ και δύο περίπου χρόνια εν κρυπτώ ανάμεσα στην Ε.Ε. και τις Η.Π.Α, αφορά αφορά 850 εκατ. κατοίκους, στους οποίους αντιστοιχεί το 45% του παγκόσμιου ΑΕΠ, ενώ το εμπόριο που θα επηρεαστεί υπολογίζεται ότι ανέρχεται σε 500 δισ. ευρώ ετησίως.

Επίσημα, η συμφωνία στοχεύει στη διευκόλυνση των άμεσων επενδύσεων και στην εξάλειψη "περιττών γραφειοκρατικών εμποδίων". Ωστόσο, σύμφωνα με οικονομικους αναλυτές, κύριος στόχος της TTIP είναι η απορρύθμιση των κανονιστικών ρυθμίσεων που αποτελούν "εμπόδιο" στην κερδοφορία των πολυεθνικών επιχειρήσεων. Στην πραγματικότητα, "εμπόδια" για την TTIP αποτελούν οι κοινωνικές κατακτήσεις των τελευταίων δεκαετιών (εργασιακά δικαιώματα, περιβαλλοντικές ρυθμίσεις, κανόνες ασφάλειας για τα τρόφιμα, προστασία των προσωπικών δεδομένων στο διαδίκτυο κ.ά). Συγχρόνως, η συμφωνία τείνει να μεταβάλλει την ίδια τη θεσμική αρχιτεκτονική της ΕΕ υπέρ των πολυεθνικών εταιριών και κεφαλαίων, καθώς αφορά λιγότερο στο ελεύθερο εμπόριο -οι αντίστοιχοι δασμοί είναι ήδη σημαντικά χαμηλοί- και περισσότερο σε ρυθμίσεις και εμπορικά πρότυπα, εταιρικά δικαιώματα και επενδυτικές εγγυήσεις.

Συμφωνία με το διάβολο

Μεταξύ άλλων, η TTIP ανοίγει τον δρόμο στις ιδιωτικές επιχειρήσεις να αναλάβουν οποιονδήποτε τομέα δημοσίων υπηρεσιών επιθυμούν, όπως η υγεία, η παιδεία, το νερό κ.λπ. χωρίς κανέναν ουσιαστικό περιορισμό. Η εφαρμογή της αποτελεί κίνδυνο για τους φυσικούς πόρους και τη διατήρηση της βιοποικιλότητας, ενώ ταυτόχρονα κινδυνεύουν με κατάργηση οι κανόνες αειφορείας για τις ΑΠΕ, αφού αποτελούν εμπόδιο για την επέκταση των αγροκαυσίμων που προωθούν οι αμερικανοί παραγωγοί.

Περαιτέρω, η TTIP προβλέπει πλήρη κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Η ΕΕ έχει παραδεχτεί ότι η TTIP είναι πιθανό να προκαλέσει αύξηση της ανεργίας καθώς οι θέσεις εργασίας μπορεί να μεταφερθούν στις ΗΠΑ, όπου οι εργατικοί νόμοι είναι πιο χαλαροί και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα περιορισμένα. Συμβούλεψε μάλιστα τις χώρες-μέλη να αντλήσουν από τα ευρωπαϊκά ταμεία στήριξης ως αντιστάθμισμα για την αναμενόμενη αύξηση της ανεργίας. Παραδείγματα από άλλες παρόμοιες διμερείς εμπορικές συμφωνίες στον κόσμο υποστηρίζουν την πιθανότητα απώλειας θέσεων εργασίας. Το North American Free Trade Agreement (NAFTA), για παράδειγμα, μεταξύ των ΗΠΑ, του Καναδά και του Μεξικού, προκάλεσε την απώλεια 1 εκ. θέσεων εργασίας στης ΗΠΑ μέσα σε 12 χρόνια, αντί για τις εκατοντάδες χιλιάδες επιπλέον που υπόσχονταν.

Η TTIP προϋποθέτει επίσης την έκπτωση των ευρωπαϊκών προτύπων ασφαλείας στους τομείς των τροφίμων και του περιβάλλοντος. Εμπόδιο για την επίτευξη συμφωνίας, θεωρείται η "αρχή της προφύλαξης", που αποτελεί μια κομβική διαφορά στην αντιμετώπιση της διατροφικής ασφάλειας ανάμεσα σε Ευρώπη και ΗΠΑ. Προς το παρόν η ΕΕ τηρεί αυτή την αρχή, που σημαίνει ουσιαστικά ότι μια εταιρεία πρέπει να αποδείξει ότι μια ουσία είναι ασφαλής προτού αυτή μπορέσει να χρησιμοποιηθεί. Στις ΗΠΑ ισχύει το αντίθετο: οποιαδήποτε ουσία μπορεί να χρησιμοποιηθεί έως ότου αποδειχθεί μη ασφαλής. Για παράδειγμα, η ΕΕ απαγορεύει αυτή τη στιγμή τη χρήση 1.200 ουσιών στην παρασκευή καλλυντικών, ενώ οι ΗΠΑ μόνο 12. Το ίδιο ισχύει και στον τομέα των τροφίμων. Ενδεικτικά, το 70% όλων των επεξεργασμένων τροφίμων που πωλούνται στα αμερικανικά σούπερ μάρκετ περιέχουν πλέον γενετικά τροποποιημένα συστατικά. Αντιθέτως, η ΕΕ δεν επιτρέπει γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα. Οι ΗΠΑ έχουν επίσης μακράν πιο χαλαρούς περιορισμούς όσον αφορά τη χρήση εντομοκτόνων. Επιτρέπεται επίσης η χρήση αυξητικών ορμονών στο βοδινό της, οι οποίες απαγορεύονται στην Ευρώπη λόγω της σύνδεσής τους με εμφάνιση καρκίνου. (Οι αμερικανοί αγρότες προσπάθησαν να άρουν αυτούς τους περιορισμούς επανειλημμένα στο παρελθόν μέσω του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και είναι πολύ πιθανόν ότι θα χρησιμοποιήσουν την TTIP για να το ξανακάνουν).

Ωστόσο, ο δρόμος για την επίτευξη της συμφωνίας έχει ήδη ανοίξει... Στις 25 Μαΐου, η Ε.Ε. απέσυρε νόμους προστασίας από τα Φυτοπροστατευτικά προς χάριν της TTIP. Όπως αναφέρει η βρετανική εφημερίδα Guardian, Αμερικανοί αξιωματούχοι άσκησαν ισχυρές πιέσεις για να αποσυρθούν επικείμενες ρυθμίσεις στην Ε.Ε. για τα φυτοφάρμακα, προκαλώντας τη χαλάρωση των ευρωπαϊκών προτύπων με σκοπό να διευκολύνουν την υπογραφή της συμφωνίας. Οι πιέσεις κατάφεραν να αναβάλουν τη δημιουργία σχετικής νομοθεσίας στην Ε.Ε. μέχρι το 2016, ενώ ήταν προγραμματισμένη να ολοκληρωθεί έως το τέλος του 2014, καθώς το κόστος από τις προκληθείσες ασθένειες γαι τα συστήματα υγείας της Ε.Ε. ανέρχεται στα 150 δις ευρώ.

Πολυεθνικές εναντίον χωρών

Το τρομακτικότερο ίσως όπλο της TTIP υπέρ της εδραίωσης της κυριαρχίας των πολυεθνικών είναι η ενσωμάτωση του Μηχανισμού Διαιτησίας Επίλυσης Διαφορών μεταξύ Επενδυτών και Κρατών, (ISDS - Investor-State Dispute Settlements), με τον οποίο τα εταιρικά συμφέροντα αποκτούν συγκριτικό πλεονέκτημα έναντι εκείνων των πολιτών και των τοπικών κοινωνιών. Το ISDS επιτρέπει σε επιχειρήσεις να μηνύουν κυβερνήσεις, αν οι πολιτικές αυτών των κυβερνήσεων τους προκαλούν απώλεια κερδών, σημαίνοντας ουσιαστικά ότι οι πολυεθνικές θα μπορούν να υποδείξουν τις πολιτικές των κυβερνήσεων. Τα ISDSs εφαρμόζονται ήδη σε άλλες διμερείς εμπορικές συμφωνίες σε διάφορα μέρη του κόσμου και έχουν οδηγήσει σε τεράστιες αδικίες, όπως για παράδειγμα στη Γερμανία, όπου η Σουηδική εταιρεία ενέργειας Vattenfall μηνύει τη γερμανική κυβέρνηση διεκδικώντας δισεκατομμύρια δολλάρια για την απόφασή της να κλείσει πυρηνικά εργοστάσια μετά την καταστροφή στη Φουκουσίμα της Ιαπωνίας. Μια πολιτική που αφορά τη δημόσια υγεία απειλείται λοιπόν από έναν ενεργειακό γίγαντα λόγω πιθανής απώλειας κερδών!

Οι ιδιοκτήτες του πλανήτη

Στις 5/10/15, Οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία και 10 ακόμα χώρες του Ειρηνικού υπέγραψαν πίσω από κλειστές πόρτες την αντίστοιχη συμφωνία TPP (Transpacific Partnership), η οποία θα επηρεάσει το 40% της παγκόσμιας οικονομίας. Στη συμφωνία θα ενταχθεί το ήμισυ του πλούτου που παράγεται σε παγκόσμιο επίπεδο, το 35% του διεθνούς εμπορίου και το 30% του παγκόσμιου πληθυσμού. Εκτός από την κατάργηση των τελωνειακών δασμών που έχουν απομείνει, η TPP επιθυμεί να θεσπίσει κοινές προδιαγραφές για όλα τα προϊόντα (τρόφιμα, φυτοφάρμακα, βιομηχανικά προϊόντα...), για όλες τις υπηρεσίες (τράπεζες, ταμιευτήρια, ασφαλιστικά ταμεία) και για την πνευματική ιδιοκτησία.

Οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα, σε ανακοίνωσή τους, εξέφρασαν τη δυσαρέσκειά τους για την επίτευξη της TPP, καθώς θεωρούν ότι οι τιμές των φαρμάκων θα αυξηθούν κατακόρυφα. Οι μεγάλοι χαμένοι, σύμφωνα με τους Γ.Χ.Σ., είναι οι ασθενείς και όσοι προσπαθούν να παράσχουν βοήθεια στις αναπτυσσόμενες χώρες. Χαρακτηρίζουν μάλιστα την TPP ως τη χειρότερη εμπορική συμφωνία όσον αφορά την πρόσβαση στα φάρμακα για τους κατοίκους των αναπτυσσόμενων χωρών. Για παράδειγμα, η ενίσχυση του μονοπωλίου στα βιολογικά σκευάσματα που χρησιμοποιούνται για θεραπευτικούς σκοπούς θα αναγκάσει τους ανθρώπους των αναπτυσσόμενων χωρών να πληρώνουν πολύ μεγάλα ποσά προκειμένου να έχουν πρόσβαση σε αυτά. Οι Γ.Χ.Σ. εκτιμούν ότι η TPP θα έχει τεράστια επίπτωση για πολλά χρόνια στη δημόσια υγεία και δεν θα επηρεάσει μόνο τις 12 χώρες που συμμετέχουν σε αυτήν.

Ένα εξαιρετικά κρίσιμο σημείο αφορά τα δικαιώματα της πνευματικής ιδιοκτησίας: Μεταξύ άλλων, οι άρχοντες της αγοράς απαιτούν να επεκταθεί η κατοχύρωση με διπλώματα ευρεσιτεχνίας και στον τομέα "των μεθόδων διάγνωσης θεραπείας και χειρουργικών επεμβάσεων". Για παράδειγμα, για τις τεχνικές εγχείρησης καρδιάς ή για ορισμένα καινοτόμα πρωτόκολλα ανίχνευσης του καρκίνου ή θεραπείας του, θα μπορούσε να ζητηθεί από τους χρήστες η πληρωμή δικαιωμάτων. Σημαντικό είναι επίσης να αναφέρουμε την κατοχύρωση με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας γονιδίων ή ουσιών που περιέχονται σε φυτά που συναντάμε ελεύθερα στη φύση, την κατάργηση των μέτρων ελέγχου στις κινήσεις των κεφαλαίων, τον περιορισμό των πληροφοριών που αναγράφονται στις ετικέτες των τροφίμων και κυρίως την ύπαρξη σε αυτά Γενετικά Τροποποιημένων Οργανισμών... Ο κατάλογος είναι ατελείωτος, όσο και απίστευτα ετερογενής, και μπορεί κανείς να συναντήσει τις πλέον απίθανες περιπτώσεις.

Στην πράξη, κανένας από τους τομείς της ζωής δεν θα είναι δυνατόν να ξεφύγει από τον έλεγχο των πολυεθνικών εταιρειών. Οι TTIP και οι TPP αποτελούν στην ουσία ένα παγκόσμιο σχέδιο πτώχευσης όλου του πλανήτη υπέρ των λίγων κυρίαρχων, οι οποίοι μέσω των συμφωνιών αυτών θα τον ελέγχουν εξολοκλήρου όχι μόνο οικονομικά αλλά και σε ό,τι αφορά τους φυσικούς του πόρους. Η παγκόσμια ελίτ και οι συνεργάτες τους είναι αποφασισμένοι να φτωχύνουν την ανθρωπότητα, να εδραιώσουν τον πλούτο και τη δύναμή τους, και να επαναφέρον εκσυγχρονισμένο και ανανεωμένο το φεουδαρχικό σύστημα του Μεσαίωνα.

Broken Keyboard / Manon Troppo

Το χαλιφάτο του Ερντογάν

Το 2009 το επίσημο τουρκικό κράτος, αναγνωρίζοντας ότι το κουρδικό ζήτημα δεν μπορούσε να λυθεί με στρατιωτικά μέσα, ξεκίνησε επαφές με το PKK. Αυτό οδήγησε τους τούρκους εθνικιστές να κατηγορήσουν το κόμμα του Ερντογάν (AKP) για προδοσία επειδή υποτίθεται ότι παραχώρησε πολλές ελευθερίες στους Κούρδους. Η διαδικασία αυτή εκ των πραγμάτων έχει πάψει να υφίσταται μετά από τις εξελίξεις που προέκυψαν το καλοκαίρι του 2015. Τερματίστηκε έτσι το πρόγραμμα επίλυσης του κουρδικού ζητήματος που ονομάστηκε από το τουρκικό κράτος «διαδικασία επίλυσης» και «ειρηνευτική διαδικασία». Ο ένοπλος αγώνας του PKK ενάντια στο τουρκικό κράτος, παρά τις κάποιες εκεχειρίες, κρατάει από το 1984.

Το 1978 ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν ιδρύει το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (PKK), με αρχικά μαρξιστικό-λενινιστικό προσανατολισμό. Μετά τη σύλληψη του το 1999, ο Οτσαλάν υιοθέτησε ως ιδεολογική πλατφόρμα τον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό. Την τελευταία δεκαετία γίνονται προσπάθειες να στηθούν δομές στις κουρδικές περιοχές της ΝΑ Τουρκίας προς αυτή την κατεύθυνση, παρακάμπτοντας το επίσημο κράτος και δίνοντας τη δυνατότητα στους Κούρδους για σχετική αυτονομία και αυτοθέσμιση, προσκρούοντας στην ανελέητη καταστολή του τουρκικού κράτους. Πρόκειται για ένα κοινωνικό πείραμα εφαρμογής ριζοσπαστικής άμεσης δημοκρατίας στην πράξη που μόνο εχθρούς έχει στην ευρύτερη περιοχή. Μετά τον εκτροχιασμό της κατάστασης στη γειτονική Συρία και το κατρακύλισμα στο χάος, αυτό το μοντέλο της δημοκρατικής αυτονομίας εφαρμόστηκε καθολικά στα κουρδικά συριακά εδάφη που ελέγχει το PYD (Κόμμα Δημοκρατικής Ένωσης) και οι πολιτοφυλακές του YPG/J -"αδελφές" οργανώσεις του PKK- ιδρύοντας τοπικά καντόνια. Από την αρχή έγιναν ο κύριος στόχος των φανατικών ισλαμιστικών ομάδων της Συρίας (Αλ Νούσρα, κλπ).

Μετά και την εμφάνιση του Ισλαμικού Κράτους, ο πρωτοφανής αυτός αγώνας για ελευθερία και αυτονομία σε Τουρκία και Συρία, δηλαδή σε ένα μεγάλο κομμάτι του Κουρδιστάν, αποκτά άλλη βαρύτητα. Από τη μια, χώρες της δύσης -και όχι μόνο- στηρίζουν το Ισλαμικό Κράτος, συντηρώντας έναν μπαμπούλα χωρίς φραγμούς στη Μέση Ανατολή. Από την άλλη, γειτονικές χώρες με αυταρχικά καθεστώτα τρέμουν την παραμικρή υποψία ελευθερίας. Η επιτυχία ή αποτυχία, πολιτική ή στρατιωτική, σε μια περιοχή ή καντόνι επηρεάζει αναμφίβολα τις ισορροπίες και στις υπόλοιπες περιοχές. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο λογικό είναι οι επιτυχίες των Κούρδων μαχητών στη Συρία (κυρίως του YPG/J) να δημιούργησαν αρνητικά δεδομένα για το καθεστώς της Τουρκίας, η οποία είναι βασικός υποστηρικτής όλων των τζιχαντιστικών οργανώσεων που δρουν στην Συρία. Ο μόνιμος φόβος του τουρκικού κράτους για τη δημιουργία μιας αυτόνομης κουρδικής εδαφικής ενότητας στα νότια σύνορά της, και μάλιστα από μια πολιτική οργάνωση που έχει άμεση σχέση με το PKK, έγινε τρόμος όταν οι πολιτοφυλακές του YPG/J με τους άραβες συμμάχους τους κατέλαβαν τη συριακή συνοριακή πόλη του Ταλ Αμπιάντ στα μέσα Ιουλίου. Με αυτή την κίνηση από τη μία ενώνονταν τα δύο αποκομμένα κουρδικά καντόνια του Κομπάνι και της Τζαζίρα και από την άλλη αποκοβόταν η βασική πύλη ανεφοδιασμού των τζιχαντιστών του Ισλαμικού Κράτους (IS) από την Τουρκία. Αυτό μόνο ένα πράγμα μπορούσε να σημαίνει για το τουρκικό "βαθύ κράτος"... πόλεμο!

Ο Ερντογάν σχεδίαζε αλλαγή του συντάγματος στην Τουρκία μετά τις εκλογές της 7ης Ιουνίου, με αλλαγή του συστήματος διακυβέρνησης της χώρας, ενώνοντας τις εξουσίες του προέδρου της δημοκρατίας με αυτές του πρωθυπουργού, σε ένα πρόσωπο το οποίο θα είχε υπερεξουσίες διαιωνίζοντας την παρουσία του στην κορυφή της εξουσίας. Οι προθέσεις του φάνηκαν ξεκάθαρα πριν από τις εκλογές του Ιουνίου, όπου, βλέποντας ότι δύσκολα θα κατάφερνε να εξασφαλίσει την απόλυτη πλειοψηφία που θα του έδινε αυτό που ζητούσε, εξαπέλυσε ένα όργιο τρομοκρατίας ενάντια στο φιλοκουρδικό κόμμα HDP και άλλες φιλοκουρδικές οργανώσεις και κόμματα, με σκοπό να οδηγήσει την Τουρκία σε χάος και να εκμεταλλευτεί τη μοναδική δυνατότητα που του έδινε το τουρκικό σύνταγμα να ακυρώσει τις εκλογές, με τη δικαιολογία ότι η χώρα θα βρισκόταν σε εμπόλεμη κατάσταση. Αποκορύφωμα αυτής της πολιτικής κλιμάκωσης της βίας ήταν η βομβιστική επίθεση στην κεντρική προεκλογική συγκέντρωση του HDP στο Ντιάρμπακιρ, δύο μέρες πριν τις εκλογές, που είχε ως αποτέλεσμα 2 νεκρούς και πάνω από 200 τραυματίες. Τελικά οι εκλογές έγιναν κανονικά και το κόμμα του AKP έχασε το 9% της δύναμής του, ενώ το HDP, κατεβαίνοντας για πρώτη φορά στις εκλογές, παρά το υψηλό εκλογικό όριο του 10%, πήρε 13%. Το AKP έχασε την αυτοδυναμία για πρώτη φορά από το 2002. Δεν σχηματίστηκε κυβέρνηση συνασπισμού και δεν υπήρξε δυνατότητα για αλλαγή του συντάγματος. Για την πλευρά του Ερντογάν αυτό ήταν μια τεράστια πολιτική ήττα για την οποία κρίθηκαν ως υπεύθυνοι οι Κούρδοι.

Στις 20 Ιουλίου η Ομοσπονδία Σοσιαλιστικής Νεολαίας (SGDF) είχε συγκέντρωση στην τουρκική συνοριακή πόλη Σουρούτς, που είχε σκοπό την αποστολή ομάδας βοήθειας για το κτίσιμο ενός παιδικού σταθμού στην κατεστραμμένη κατά τη διάρκεια της ηρωικής αντίστασης γειτονική πόλη του συριακού Κουρδιστάν, Κομπάνι. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης των εθελοντών έγινε βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας, όπου σκοτώθηκαν επί τόπου 33 άτομα

και τραυματίστηκαν πάνω από 100. Από την πρώτη στιγμή κουρδικές και τουρκικές οργανώσεις κατηγόρησαν ανοικτά τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες (MIT) ότι βρίσκονταν πίσω από αυτή τη σφαγή.

Το γεγονός αυτό ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής σε ολόκληρη την κουρδική αλλά και σε μεγάλο μέρος την τουρκική κοινωνία ενάντια στη βαρβαρότητα του τουρκικού κράτους και του αδίστακτου Ερντογάν. Το PKK, μετά από 3 χρόνια (μονομερούς κυρίως) εκεχειρίας, στην ουσία ωθήθηκε ξανά στην ένοπλη δράση. Τα πρώτα αντίποινα του PKK είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο 3 τούρκων αστυνομικών. Αυτό πρόσφερε την αφορμή που έψαχνε από καιρό ο τουρκικός στρατός για να αναλάβει επισήμως στρατιωτικές επιχειρήσεις ενάντια στο PKK. Αυτό εξυπηρετεί έναν διπλό στόχο για τον Ερντογάν: Πατώντας στο κουρδικό ζήτημα να πουλήσει εθνικισμό εντός της Τουρκίας μπροστά στις επερχόμενες επαναληπτικές εκλογές, ενώ παράλληλα κτυπώντας τις στρατιωτικές υποδομές του PKK να αποδυναμώσει και τις επιχειρησιακές δυνατότητες του YPG/J εντός της Συρίας. Ακολούθησαν μαζικοί βομβαρδισμοί στις βάσεις του PKK εντός του Βόρειου Ιράκ, προκαλώντας το θάνατο και πολλών αμάχων σε ορεινά χωριά. Έτσι ξεκίνησε μια σειρά αμοιβαίων επιθέσεων ανάμεσα στο τουρκικό κράτος και το PKK, με δεκάδες νεκρούς σε σχεδόν καθημερινή βάση στην Τουρκία.

Απαγόρευση κυκλοφορίας επιβλήθηκε σε διάφορες περιοχές του τουρκικού Κουρδιστάν, ενώ ο στρατός και ελεύθεροι σκοπευτές έβαλαν στόχο πολίτες, με δεκάδες νεκρούς. Στην επαρχία Τζίζρε με κομμένα τα τηλέφωνα και το ρεύμα, ο στρατός στο δρόμο με τεθωρακισμένα άνοιξε πυρ εναντίον των κατοίκων, σκοτώνοντας ακόμη και ηλικιωμένους που είχαν βγει από το σπίτι τους. Το κράτος έδειξε ξεκάθαρα τα εκδικητικά του δόντια σε κάθε περίσταση. Ο στρατός με εντολή του Ερντογάν κατέστρεψε ακόμα και νεκροταφεία με τάφους κούρδων αγωνιστών. Στην πόλη Σίρνακ, το κράτος δολοφόνησε τον κούρδο αγωνιστή Χατζή Λοκμάν Μπιρλίκ με 28 σφαίρες, και τεθωρακισμένο αστυνομικό όχημα τον έσυρε νεκρό στους δρόμους της πόλης προς παραδειγματισμό.

Η Τουρκία βρίσκεται σε παρατεταμένη προεκλογική περίοδο και ο Ερντογάν υιοθετώντας μια σκληρή στάση σήμερα προσπαθεί να εξυπηρετήσει πολλά συμφέροντα και πρώτα απ' όλα τα δικά του. Συσπειρώνει στο κόμμα του τα εθνικιστικά στοιχεία, καταστέλλοντας παράλληλα τον κουρδικό πληθυσμό στην ΝΑ Τουρκία. Προσπαθώντας να κεφαλαιοποιήσει πολιτικά τους πάνω από 100 θανάτους ένστολων, δεν δίστασε να βγάλει πολιτικούς λόγους ακόμα και σε κηδείες, προκαλώντας αντιδράσεις ακόμα και στους συγγενείς των νεκρών. Είναι προφανές ότι οι κινήσεις του προδίδουν την παράνοια αλλά και το άγχος του δικτάτορα που νιώθει να χάνει την εξουσία του. Από την άλλη, το αν θα πετύχει ο συνομοσπονδισμός στο Κουρδιστάν εξαρτάται από το συσχετισμό δυνάμεων που θα προκύψουν στο άμεσο μέλλον με στρατιωτικά κυρίως μέσα.

Έκτακτο:
Λίγες μέρες μετά τη συγγραφή αυτού του κειμένου, στις 10 Οκτωβρίου ένα νέο μακελειό ήρθε να μαυρίσει ακόμα περισσότερο τον πολιτικό ορίζοντα στην Τουρκία. Όπως στο Σουρούτς, λίγες εβδομάδες πριν τις νέες εκλογές, μια διπλή βομβιστική επίθεση μέσα σε ειρηνική συγκέντρωση αριστερών κουρδικών και τουρκικών οργανώσεων στην Άγκυρα σκότωσε πολλές δεκάδες ανθρώπων που είχαν μαζευτεί με αίτημα την επικράτηση της ειρήνης στη χώρα. Το σκηνικό γνωστό και επαναλαμβανόμενο: ενώ το τουρκικό κράτος αναμασάει την καραμέλα της "τρομοκρατίας" η μαύρη αλήθεια που κρύβει είναι ότι οι βόμβες ήταν κρατικές και η σφαγή οργανωμένη από την MIT υπό τις διαταγές του αιμοσταγή Ερντογάν.

Super Grannies

Ο αντι-εξεγερτικός εξοπλισμός της Ε.Ε.

...και οι ασκήσεις για μελλοντικές διεθνείς παρεμβάσεις ενάντια στα μπλόκα, τις διαδηλώσεις, τις απεργίες...

Στην πολίχνη Colbitz-Lentzling της γεωγραφικής περιοχής Altmark, στα βόρεια του κρατιδίου Sassonia-Anhalt της Ομοσπονδιακής Γερμανικής Δημοκρατίας βρίσκεται το κέντρο εκπαίδευσης μάχης CEC του στρατού ξηράς Heer με έκταση 23.000 στρέμματα και αποτελεί τη κεντρική δομή για εκπαίδευση του ομοσπονδιακού στρατού Bundeswehr. Σε αυτό το κέντρο εκπαιδεύεται συνολικά για δύο εβδομάδες κάθε Γερμανός στρατιώτης που προορίζεται για αποστολές στο εξωτερικό. Το εν λόγω στρατόπεδο είναι εφοδιασμένο με σύνθετα συστήματα προσομοίωσης σε πεδία μαχών όπως για παράδειγμα πυροβολισμοί με λέιζερ σε σημεία του Αφγανιστάν.

Δεδομένης της έλλειψης σεναρίων προσομοίωσης σε αστικό χώρο, στον οποίο εξελίσσονται τα τελευταία χρόνια οι περισσότερες συγκρούσεις, κατασκευάζουν στο CEC αυτή τη στιγμή μια ολόκληρη πόλη για να εκπαιδεύσουν το στρατιωτικό προσωπικό για οδομαχίες και εξορμήσεις από σπίτι σε σπίτι. Η κατασκευή αυτή προβλέπεται να αποτελέσει τη μεγαλύτερη πόλη-εκπαίδευσης της Ευρώπης με συνολική έκταση 6τ.χλμ. στην οποία θα υπάρχουν δίκτυα ηλεκτρισμού, ύδρευσης και αποχέτευσης, μετρό, αλλά και συνοικίες που καλύπτουν όλο το φάσμα κοινωνικής διαστρωμάτωσης από βιομηχανική περιοχή, διπλωματική συνοικία, παραγκουπόλεις, εμπορικό και αθλητικό κέντρο, ζώνη πράσινου μέχρι και τζαμί το οποίο κατά περίσταση θα μετατρέπεται σε εκκλησία! Η κατασκευαστική αυτή κίνηση, που θα κοστίσει γύρω στα 100 εκατομμύρια ευρώ, στηρίζεται εν μέρει στην πρόβλεψη ότι μέχρι το 2035 το 60% περίπου του παγκόσμιου πληθυσμού θα ζει στις πόλεις και μέχρι το 2070 αναμένεται να φτάσει το 70%· κατά συνέπεια οι παρεμβάσεις του στρατού του Bundeswehr θα πρέπει να εναρμονιστούν στις αλλαγές.

Σήμερα το CEC ενοικιάζεται συστηματικά προς χρήση από πλευράς των εταίρων του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε. για κοινά συνδυασμένα γυμνάσια των ευρωπαϊκών στρατών. Στο μέλλον αυτές οι ασκήσεις θα εντατικοποιηθούν για τις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις των διαφόρων κρατών μελών που διαθέτουν στρατιωτική δομή.

Τέτοιου τύπου στρατιωτικές και αστυνομικές μονάδες εξειδικευμένες στη διεθνή παρέμβαση ενάντια σε κάθε εξεγερσιακή έκφραση είναι γνωστό ότι σχηματίζονται εδώ και καιρό. Συγκεκριμένα, έπειτα από τις ταραχές του 1998 στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη (υπό τη διοίκηση του Ο.Η.Ε.), οι Η.Π.Α. παρήγγειλαν στους Ιταλούς καραμπινιέρους να συγκροτήσουν ένα σώμα διεθνούς χωροφυλακής ικανό «να διατηρήσει την δημόσια τάξη», να έχει δηλαδή υπό τον έλεγχο του τον πληθυσμό περιοχών σε εμπόλεμη ή μεταπολεμική κατάσταση.

Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε η πρώτη διεθνής εξειδικευμένη μονάδα (MPU) στα πλαίσια των «δυνάμεων σταθεροποίησης» του ΝΑΤΟ, πάντοτε υπό την διοίκηση των Η.Π.Α., και στη βάση διεθνούς συνθήκης που υπογράφηκε το 2004 από τους αρχηγούς των κρατών που συμμετείχαν στη 30ή σύνοδο κορυφής των G8 στο Sea Island. Κατά συνέπεια το 2005 ενεργοποιήθηκε το κέντρο εκπαίδευσης Coespu για τις μονάδες σταθεροποίησης με έδρα τη Vicenza της Ιταλίας στο στρατόπεδο Armando Chinotto των καραμπινιέρων, που όμως συγκριτικά με το CEC δεν διαθέτει ευρύ πεδίο εξάσκησης.

Σύμφωνα με το διευθυντή του Coespu, στρατηγό των καραμπινιέρων Πάολο Ναρντόνε, πρόκειται για ένα κέντρο εκπαίδευσης και κυρίως εξειδίκευσης με σεμινάρια και συνέδρια που διαπλάθει «ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις για τις διεθνείς ειρηνευτικές αποστολές», δομημένες πάνω στο μοντέλο των Ιταλών καραμπινιέρων. Με άλλα λόγια, ευέλικτες μονάδες με στρατιωτικές κι αστυνομικές αρμοδιότητες εφοδιασμένες με βαρύ οπλισμό αλλά και με «μη θανατηφόρα όπλα» που μπορούν να δράσουν είτε υπό στρατιωτική είτε υπό πολιτική διοίκηση.

Επιχειρήσεις στο εξωτερικό

Ο πρώτος στόχος των μονάδων της Coespu είναι ο έλεγχος των συγκεντρώσεων και ο περιορισμός των ριζοσπαστικών αντιδράσεων. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται σε μια σεμιναριακή εισήγηση, οι αστυνομικοί σταθεροποίησης πρέπει να είναι ικανοί να διαχειριστούν την διατάραξη της δημόσιας τάξης, την εποπτεία των ευαίσθητων υποδομών, τη συνοδεία σημαντικών προσώπων, τον αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία και τις εξεγέρσεις, να διαλύουν τα οδοφράγματα και να εκπαιδεύουν την τοπική αστυνομία σε αντι-εξεγερσιακές τεχνικές. Μέσα στην ίδια εισήγηση αιτείται παρόμοιου τύπου εκπαίδευση και για τις στρατιωτικές δυνάμεις ενώ αποτελεί ήδη εφαρμοσμένη πρακτική στην εκπαίδευση των στρατιωτικών του ΝΑΤΟ.

Τι συμβαίνει μέσα στην Ε.Ε.

Το 2001, δύο εβδομάδες μετά την αιματηρή καταστολή της εξέγερσης ενάντια στη σύνοδο κορυφής των G8 στη Γένοβα, ο τότε υπουργός εσωτερικών της Γερμανίας Όττο Σίλυ - κλασικός αριβίστας χαμαιλέοντας- σε μια συνέντευξή του ζήτησε με μεγάλη παρρησία το σχηματισμό διεθνούς αστυνομίας σε συνδυασμό με την ενίσχυση της συνεργασίας μεταξύ ευρωπαϊκών αστυνομιών, και ειδικών ευρωπαϊκών δυνάμεων εξειδικευμένων στη «διατήρηση της δημόσιας τάξης». Δεκατέσσερα χρόνια μετά φαίνεται ότι η συνέχιση της συζήτησης σε επίπεδο συνόδων κορυφής για το σχέδιο μιας ειδικής ευρωπαϊκής αστυνομίας αποτελεί συγκάλυψη της πραγματικότητας!

Συνθήκη «αλληλεγγύης» στην Ε.Ε.

Το άρθρο 222 της συνθήκης της Λισαβόνας προβλέπει ότι τα συμβαλλόμενα κράτη μέλη δεσμεύονται με αλληλέγγυα συνδρομή σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Συγκεκριμένα, αναφέρει «εάν ένα κράτος μέλος δεχθεί τρομοκρατική επίθεση ή πληγεί από φυσική ή ανθρωπογενή καταστροφή, η Ένωση κινητοποιεί όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της, συμπεριλαμβανομένων των στρατιωτικών μέσων που θέτουν στη διάθεσή της τα κράτη μέλη». Η ύπατη επίτροπος εξωτερικών υποθέσεων και πολιτικής ασφάλειας της Ε.Ε., Κάθριν Άστον, και η ευρωπαϊκή επιτροπή, το 2012, διασαφήνισαν ότι αυτή η ρήτρα αλληλεγγύης δύναται να μπει σε ισχύ αν πρόκειται για ανθρώπινες ζωές, περιβάλλον, σημαντικές υποδομές ή ουσιαστικές κοινωνικές λειτουργίες. Στο εν λόγω άρθρο σαν «καταστροφή» προσδιορίζεται κάθε κατάσταση «που μπορεί να έχει βλαπτικές συνέπειες για τα άτομα, το περιβάλλον ή την ιδιοκτησία». Αυτός ο προσδιορισμός είναι προφανώς αρκετά ευρύς ώστε να συμπεριλάβει τις απεργίες και τις εξεγέρσεις!

EUROGENDFOR

Γεγονός χωρίς ευρεία διάδοση, αποτελεί η συνεργασία μεταξύ διαφόρων κρατών της Ε.Ε. γνωστή ως Eurogendfor. Το 2004 η Ιταλία ,η Γαλλία, η Ισπανία, η Πορτογαλία και η Ολλανδία με μια ευφυή φόρμουλα διακήρυξης αρχών παρουσίασαν ως δια μαγείας την European Gendarmerie Force (Eurogendfor= Ευρω-χωροφυλακή), μια άτυπη συναρμογή αστυνομικών μονάδων με προσωπικό προερχόμενο από τα συμβαλλόμενα κράτη. Από το 2008 εντάχθηκε σε αυτή τη δύναμη και η Jandarmeria Romana (Ρουμα-

νική χωροφυλακή!) ενώ, όπως σε ανάλογες περιπτώσεις, η Τουρκική χωροφυλακή κατέχει θέση παρατηρητή. Ακόμη η Πολωνική και η Λιθουανική χωροφυλακές συνδράμουν επικουρικά. Η διακήρυξη αρχών της Eurogendfor αναφέρει ότι σε περίπτωση επέμβασης πρέπει να σχηματιστεί δύναμη 800 στελεχών μέσα σε τριάντα ημέρες! Η λογική των συνδυαζόμενων ασκήσεων, όπως και η οργάνωση και η διοίκησή της, διαμορφώνονται από το γενικό αρχηγείο που βρίσκεται μέσα στο στρατόπεδο στη Vicenza της Ιταλίας, το οποίο φιλοξενεί επίσης το Coespu.

να νομιμοποιήσει παρόμοια επέμβαση. Να λοιπόν πώς η Ευρωπαϊκή Ένωση, σε περίπτωση κοινωνικών αναταραχών, διαθέτει δυνατότητες αποστολής, μέσα στις χώρες της Ένωσης, ειδικών δυνάμεων με αστυνομικές και στρατιωτικές αρμοδιότητες και μάλιστα με επιπρόσθετη εξειδίκευση στο προαναφερόμενο CEC.

Παρόλα αυτά για την ώρα, φαίνεται οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να περιορίζονται στην ενίσχυση της αστυνομικής συνεργασίας στο πλαίσιο «του ελέγχου των συγκεντρώσεων» και «της καταστολής των αναταραχών». Ύστερα από αίτημα της Die Linke (γερμανική αριστερά ομογάλακτη του Σύριζα) προς την Ομοσπονδιακή Γερμανική κυβέρνηση, έγινε γνωστό ότι μόλις μεταξύ 2010 και 2013 η γερμανική ομοσπονδιακή αστυνομία πραγματοποίησε 73 συντονισμένες ασκήσεις με άλλες δυνάμεις ασφαλείας του εξωτερικού.

> ***Η Ευρωπαϊκή Ένωση, σε περίπτωση κοινωνικών αναταραχών, διαθέτει δυνατότητες αποστολής, μέσα στις χώρες, ειδικών δυνάμεων με αστυνομικές και στρατιωτικές αρμοδιότητες, και μάλιστα με επιπρόσθετη εξειδίκευση.***

Η Eurogendfor μέχρι στιγμής χρησιμοποιήθηκε μονάχα στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, στο Αφγανιστάν και στην Αϊτή. Σύμφωνα με τον εκπρόσωπο τύπου της, Αρμάντο Σισίνι, η επέμβαση της Ευρω-χωροφυλακής προβλέπεται μονάχα για χώρες εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Eurogendfor είναι πέρα από κάθε κοινοβουλευτικό έλεγχο, καθώς επιτηρείται μονάχα από το συμβούλιο των υπουργών εσωτερικών, δημόσιας τάξης και άμυνας των συμβαλλόμενων χωρών. Ποιος άραγε μπορεί να εμποδίζει το συμβούλιο αυτό να στείλει, όποτε το θεωρήσει απαραίτητο, τους ευρωπαίους χωροφύλακες σε μια χώρα εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης; Στην ουσία, το πώς, πότε και πού μπορούν να χρησιμοποιηθούν ένοπλες δυνάμεις και μονάδες της αστυνομίας εξαρτάται από την εκάστοτε πολιτική βούληση, αφού ακόμα και η συνθήκη «αλληλεγγύης» της Λισαβόνας δύναται

Πρωτοφανής είναι η μεγάλη συχνότητα των ασκήσεων που αφορούν σε καταστάσεις καταλήψεων κτηρίων και σπιτιών καθώς και διαδηλώσεων. Μερικά παραδείγματα: α) Ιούνιος 2012, Βηρυτός: Γερμανοί και Αυστριακοί αστυνομικοί προετοιμάζονται για το σενάριο «κατάληψη σπιτιών, έρευνες σπιτιών, φυσικές καταστροφές, σκοποβολή, κολύμπι και διάσωση, ομάδες συνοδείας», β) τέλη Νοεμβρίου 2012: γερμανικές, βελγικές και λουξεμβουργιανές αστυνομικές δυνάμεις κάνουν ασκήσεις για «την διάλυση των οδοφραγμάτων», γ) 10 Οκτωβρίου 2013, στην τοποθεσία Quierschied-Gottelborn στο Saarland: ασκήσεις αντιμετώπισης διαδηλώσεων με μία εκατονταρχία ΜΑΤ της αστυνομίας του Saarland, μία της κινητής γαλλικής χωροφυλακής και μία των Compagnies Republicaines de Securite.

Σύμφωνα με μια πληροφορία που δόθηκε από την γερμανική ομοσπονδιακή κυβέρνηση, στις 13 Φεβρουαρίου 2014, πραγματοποιήθηκαν ασκήσεις αστυνομικών δυνάμεων ενάντια σε μια διαδήλωση με ενδιάμεση εκδήλωση που θα κατέληγε σαν αυτές των λεγόμενων «ημερών δράσης Blockupy». Πράγμα που σημαίνει ξεκάθαρα ότι προετοιμάζονται για καταστολή διαδηλώσεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ενάντια στην πολιτική διαχείριση της κρίσης.

Το Blockupy είναι μια συμμαχία όλων αυτών που ασκούν κριτική στη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση, αποτελούμενη από συνδικαλιστές και αριστερούς ακτιβιστές. Σχηματίστηκε στην Φρανκφούρτη, έδρα της Ε.Κ.Τ. (Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας), ήδη από το 2012 για να διαμαρτυρηθεί ενάντια στην πολιτική διαχείριση της κρίσης από πλευράς Τρόικας, Ε.Κ.Τ., Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Δ.Ν.Τ. (Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου). Με σύνθημα «Austerity Kills» («Η λιτότητα σκοτώνει»), η συμμαχία προβλέπει επίσης να μπλοκάρει τα εγκαίνια της νέας έδρας της Ε.Κ.Τ. που αναμένονταν μέσα στο 2015. Ένα σενάριο που δεν μπορεί παρά να τρομοκρατεί την εδραίωση των Βρυξελλών…

Μετάφραση: «Άπατρις»

Η μετάφραση βασίζεται σε άρθρο της Aureliana Sorrento από το ελβετικό περιοδικό «woz die wochenzeitung».

Ένα κομμάτι γης που λέγεται Παλαιστίνη

Νοτιότερα της Συρίας είναι ένα κομμάτι γης που λέγεται Παλαιστίνη... Καθώς τα βλέμματα όλων είναι στραμμένα στην ένταση των γεγονότων της Συρίας, τα οποία εκ των πραγμάτων εξελίσσονται από μια "περιφερειακή" σύγκρουση σε μια παγκόσμια γεωστρατηγική εξίσωση θανάτου, λίγο νοτιότερα συνεχίζεται και επεκτείνεται μια "ιστορική" εξίσωση θανάτου: στη γη της Παλαιστίνης, εδώ και καιρό, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, ξετυλίγεται το γνωστό παιχνίδι. Ο πρωθυπουργός Νετανιάχου δηλώνει -με αφορμή την επίθεση και δολοφονία δύο Ισραηλινών στην Ιερουσαλήμ από Παλαιστίνιους- ότι "το Ισραήλ διεξάγει μάχη μέχρι θανάτου κατά της παλαιστινιακής τρομοκρατίας".

Η απαγόρευση εισόδου Παλαιστινίων στην Ιερουσαλήμ για δύο ημέρες, η ένταση των εποικισμών στα κατεχόμενα, η μετατροπή εδώ και καιρό της Δυτικής Όχθης σε μια νέα Λωρίδα της Γάζας (η ένταση των ελέγχων του στρατού και οι απαγορεύσεις μετακινήσεων Παλαιστινίων αρχίζουν να μετατρέπουν τη Δυτική Όχθη σε ένα "ιδιότυπο" γκέτο, μια ακόμα "ανοιχτή φυλακή"), οι βομβαρδισμοί και οι επιθέσεις του ισραηλινού στρατού σε "επίλεκτους στόχους", υποδηλώνουν όχι απλά μια συγκυριακή ένταση σε μια "ανοιχτή πληγή", αλλά ένα μεθοδευμένο σχέδιο: το ισραηλινό κράτος ανέκαθεν όταν ξεδιπλώνονταν κρίσεις στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής φρόντιζε να ανεβάζει την επιθετικότητά του προκειμένου να "διευθετήσει" με το γνωστό μακιαβελικό του τρόπο το "παλαιστινιακό ζήτημα" μέσα στον ευρύτερο γεωστρατηγικό ορυμαγδό...

Στις ελάχιστες αναφορές των καθεστωτικών media, για άλλη μια φορά, το μόνο που ενδιαφέρει να παρουσιαστεί είναι ο φόβος του Ισραήλ για το ξέσπασμα μιας νέας Ιντιφάντα αλλά και ο ρόλος του ισραηλινού στρατού στην καταστολή του "εξτρεμισμού".

Ταυτόχρονα, εδώ και χρόνια, υπάρχει μια "επιμελημένη ασάφεια" και ένα έλλειμμα πληροφόρησης (και όχι μόνο από τις κυρίαρχες ροές πληροφόρησης) γύρω από τις κοινωνικές διεργασίες στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη, και μια φαινομενική στασιμότητα στις πρακτικές κοινωνικών αντιστάσεων, τόσο στην Παλαιστίνη, όσο και -στις πάντα αναιμικές αντιστάσεις- στο Ισραήλ.

Μικροί Παλαιστίνιοι εξασκούνται στο παρκούρ μέσα στα ερείπια. Η μετατροπή των γειτονιών τους σε εμπόλεμη ζώνη δεν μπορεί να σβήσει τη δίψα τους για ζωή. Η αντίσταση στον θάνατο έχει πολλά πρόσωπα.

Επειδή στο κομμάτι αυτό της γης που λέγεται Παλαιστίνη, τίποτα δεν δείχνει να τελειώνει, ούτε από την βαρβαρότητα των κυρίαρχων (και αυτό δεν αφορά μόνο τη δολοφονική μηχανή του Ισραήλ αλλά και τις ντόπιες θρησκευτικές και κοσμικές παλαιστινιακές ελίτ) ούτε από το πείσμα για ζωή των αντιστεκόμενων, ας έχουμε ακονισμένα τα αισθητήρια της αλληλεγγύης μας.

Δεν είναι καιρός απλά να περιμένουμε τις καταιγίδες να ξεσπάνε...

Αναδημοσίευση από το site του Θερσίτη: https://thersitis.espiv.net/

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Αύγουστος

ΚΟΥΑΛΑ ΛΟΥΜΠΟΥΡ, ΜΑΛΑΙΣΙΑ Εισβολή των ειδικών δυνάμεων της μαλαισιανής αστυνομίας στο κοινωνικό κέντρο Rumah Api κατά τη διάρκεια συναυλίας. Η αστυνομία, η οποία δήλωσε προσχηματικά ότι πραγματοποιούσε έρευνα για κατοχή όπλων και εκρηκτικών καθώς και για σχέσεις με την τρομοκρατία, προχώρησε σε 160 συλλήψεις. Οι συλληφθέντες, κυρίως Μαλαισιανοί, αλλά και Αμερικανοί, Ινδονήσιοι και Φιλιππινέζο, που παρακολουθούσαν τη συναυλία, προφυλακίστηκαν για τρεις ημέρες και στη συνέχεια απελευθερώθηκαν – οι 158 χωρίς κατηγορίες. Δύο από τους συλληφθέντες αντιμετωπίζουν ποινική δίωξη με σειρά κατηγοριών όπως "στάση εναντίον του κράτους" κ.ά. και αντιμετωπίζουν πρόστιμα και πιθανή ποινή φυλάκισης που φτάνει μέχρι τα είκοσι χρόνια. Η εισβολή των αστυνομικών στο Rumah Api πιθανότατα αποτελεί απάντηση του κράτους στις συνεχιζόμενες και αυξανόμενες επιθετικές δράσεις ενάντια σε τραπεζικά κτήρια και πολυεθνικές που πραγματοποιούνται τα δύο τελευταία χρόνια στην Κουάλα Λουμπούρ.

Σεπτέμβρης

ΚΕΪΠ ΤΑΟΥΝ, ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ Σφοδρές συγκρούσεις με μολότοφ, οδοφράγματα και πλαστικές σφαίρες ανάμεσα σε κατοίκους και αστυνομία στο προάστιο Masiphumelele στο Κέιπ Τάουν με αίτημα τη μεγαλύτερη αστυνόμευση. Οι ταραχές ξεκίνησαν μετά τον φόνο δύο δίδυμων εφήβν σαν αντίποινα για άλλο φόνο που κατηγορήθηκαν ότι διέπραξαν. Στα υποβαθμισμένα προάστια της Νότιας Αφρικής η εγκληματικότητα αποτελεί οξύ κοινωνικό πρόβλημα, καθώς, σύμφωνα με τις στατιστικές, δολοφονούνται 49 άνθρωποι κατά μέσο όρο την ημέρα, ενώ οι φυλετικές ανισότητες δεν έχουν αμβλυνθεί καθότι 25 χρόνια μετά την ιστορική πτώση του Απαρτχάιντ ο μέσος λευκός κάτοικος της χώρας είναι έξι φορές πλουσιότερος από τον μέσο μαύρο.

ΛΟΝΔΙΝΟ, ΑΓΓΛΙΑ Το «Μέτωπο Απελευθέρωσης της Πληροφορίας» ανέλαβε την ευθύνη για τη διαρροή εγγράφων της εταιρίας Hacking Team στο βρετανικό indymedia. Τα έγγραφα σχετίζονταν με την έκθεση όπλων DSEI (σημ. πρόκειται για μια από τις μεγαλύτερες εκθέσεις όπλων παγκοσμίως) που έλαβε χώρα στο Λονδίνο εκείνες τις μέρες. Η εταιρία αυτή, η οποία προσφέρει υπηρεσίες hacking σε κυβερνήσεις, επιχειρήσεις αλλά και τις αστυνομίες διαφόρων κρατών έχει αποτελέσει ξανά στο παρελθόν στόχο επιθέσεων, με σημαντικότερη ίσως αυτή που συνέβη μόλις δύο μήνες πριν όταν 400 gigabytes εγγράφων της εταιρίας διέρρευσαν αποκαλύπτοντας ότι ανάμεσα στους πελάτες της συγκαταλέγονταν το FBI, η τουρκική αστυνομία, οι υπηρεσίες πληροφοριών της Σαουδικής Αραβίας και της Ισπανίας, οι τράπεζες Barclays Bank και Deutsche Bank και η ισραηλινή εταιρία υψηλής τεχνολογίας Elbit Systems

ΟΥΚΡΑΝΙΑ Συνεχίζεται η διαδικασία αποκομμουνιστικοποίησης του κράτους, όπως χαρακτηρίζεται η καταστροφή όλων των σοβιετικών συμβόλων που υπάρχουν ακόμα στην Ουκρανία από την ακροδεξιά κυβέρνηση. Οι ουκρανικές αρχές ανακοίνωσαν ότι σχεδιάζουν την κατεδάφιση της Αψίδας της Φιλίας των Λαών στο Κίεβο, μνημείο που περιελάμβανε μεταξύ άλλων ένα Ρώσο και έναν Ουκρανό εργάτη να κρατούν το από κοινού το σοβιετικό Μετάλλιο της Φιλίας των Λαών.

Οκτώβρης

ΓΑΛΛΙΑ Εισβολή εργαζομένων στα γραφεία της Air-France, κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης διευθυντικού συμβουλίου που θα αποφάσιζε περίπου 3000 απολύσεις κατέληξε σε συμπλοκές, κατά τη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκαν επτά άτομα, όλοι μεγαλοστελέχη και σεκιουριτάδες. Η οργή των εργαζομένων επικεντρώθηκε στους Χαβιέ Μπροσέτα, διευθυντή ανθρώπινου δυναμικού, και Πιερ Πλισονιέ, αναπληρωτή διευθυντή πτήσεων μεγάλων αποστάσεων. Οι διαδηλωτές, αφού τους επιτέθηκαν, τους έσκισαν τα ρούχα και εν τέλει τους ανάγκασαν να σκαρφαλώσουν στα συρματοπλέγματα για να διαφύγουν.

ΜΑΜΑΤΖΟΥ, ΜΑΓΙΟΤ Συγκρούσεις ανάμεσα σε φοιτητές και αστυνομία εξαιτίας της αργοπορίας του πανεπιστημιακού λεωφορείου, κατά τη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκαν οκτώ αστυνομικοί. Προκειμένου να καταστείλουν πιθανή συνέχεια των ταραχών, οι τοπικές αρχές του μικρού αυτού νησιού ζήτησαν την αποστολή ειδικών δυνάμεων (CRS) από την Γαλλία, καθώς το Μαγιότ -αν και γεωγραφικά είναι βόρεια της Μοζαμβίκης- αποτελεί γαλλική αποικία και συνεπώς η διαχείριση κρίσεων είναι αρμοδιότητα της μητροπολιτικής Γαλλίας.

ΙΣΡΑΗΛ Αποκάλυψη μεγάλης σε κυκλοφορία εφημερίδας του Ισραήλ σύμφωνα με την οποία το επίσημο ισραηλινό κράτος εμπλέκεται σε πώληση όπλων κατά τη διάρκεια της γενοκτονίας της Ρουάντα. Η πληροφορία κυκλοφόρησε πρώτη φορά στα τέλη του περασμένου Δεκέμβρη, όταν κάποιοι δικηγόροι ζήτησαν τα έγγραφα για την εξαγωγή ισραηλινών όπλων στη συγκεκριμένη χώρα με αφορμή την έρευνα που πραγματοποιεί εδώ και είκοσι χρόνια ο Ισραηλινός ιστορικός Γιαΐρ Αουρόν, ο οποίος ισχυρίζεται ότι διέθετε φωτογραφίες και έγγραφα που έδειχναν ότι οι Ισραηλινοί έμποροι όπλων παρείχαν στις δυνάμεις της Ρουάντα σφαίρες, τουφέκια και χειροβομβίδες που είχαν πάρει από την Αίγυπτο κατά τη διάρκεια του αραβο-ισραηλινού πολέμου του 1973. Το ρεπορτάζ κάνει λόγο και για ανάμιξη του πρωθυπουργού -και κατόχου Νομπέλ ειρήνης- Γιτσχάκ Ράμπιν, καθώς αυτά τα όπλα στάλθηκαν μέσω του αεροδρομίου Μπεν Γκουριόν, κάτι που χρειαζόταν έγκριση. Η αίτηση που πραγματοποίησαν από κοινού ο Αουρόν και ομάδες δικηγόρων που ενδιαφέρθηκαν για το ζήτημα, με την οποία ζητούσαν να δημοσιεύσει το Ισραηλινό Υπουργείο Άμυνας τα αρχεία που διεθέτει σχετικά με τον πόλεμο στη Ρουάντα το 1994, απορρίφθηκε στη βάση ότι η αποκάλυψη των πληροφοριών μπορεί να «έβλαπτε το κράτος του Ισραήλ και τις σχέσεις του με άλλες χώρες». Σύμφωνα με αξιωματούχους του ΟΗΕ, 800.000 άντρες, γυναίκες και παιδιά σφαγιάστηκαν σε αυτό το διάστημα στη Ρουάντα - η πιο γρήγορη γενοκτονία στην ιστορία της ανθρωπότητας.

ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ, ΒΕΛΓΙΟ Στις 8 Οκτωβρίου Βελγικά εργατικά συνδικάτα κινητοποίησαν περίπου 100.000 εργάτες, για δεύτερη φορά μέσα σε έναν χρόνο, για να διαδηλώσουν για τη «φιλελευθεροποίηση της αγοράς» και τα μέτρα λιτότητας, τα οποία προωθεί η κεντροδεξιά κυβέρνηση από τον πρώτο χρόνο που ανέλαβε την εξουσία. Όπως και τον περασμένο Νοέμβριο, στο τέλος της διαδήλωσης εκατοντάδες διαδηλωτές συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής, εκτοξεύοντας πέτρες και μπουκάλια, ενώ η αστυνομία απάντησε με χημικά και αύρες. 25 πολίτες συνελήφθησαν. Τα τρία μεγαλύτερα συνδικάτα αντιδρούν στην κυβέρνηση Μισέλ γιατί στηρίζει τις μεγάλες εταιρίες που θέλουν μείωση του κόστους εργασίας. Συγκεκριμένα, το κόστος εργασίας θα μειωθεί με το πάγωμα της σύνδεσης μισθού και πληθωρισμού, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, τις περικοπές στις κοινωνικές υπηρεσίες και τη φορολόγηση που ευνοεί τους εργοδότες.

Το ανάπτυγμα της αλληλεγγύης

Σκέψεις μετά από ένα σύντομο οδοιπορικό στην Ειδομένη

Μυτιλήνη. Λέρος. Κως. Βικτώρια. Ειδομένη. Βελιγράδι. Πόλεις, χωριά και χωράφια, πύλες και έξοδοι ανθρώπων αλλά και μιας νέας πραγματικότητας που δε χωράει πια κάτω από το χαλί. Στο μεγαλύτερο μέρος τις κοινωνίας ωστόσο, δεν έχει φτάσει ακόμη παρά μόνο διαμεσολαβημένη από οθόνες. Μια τέτοια περίπτωση είναι και Κρήτη που, αν και βρέχεται από τα ματωμένα νερά του Λιβυκού, η γεωπολιτική την έχει σχεδόν αποκλείσει από τους χάρτες αυτού του ακούραστου transit που λαμβάνει χώρα. Αντιπαθώντας λοιπόν τη διαμεσολάβηση της εικόνας, ξεκίνησα από την Κρήτη με καλή συντροφιά, διέσχισα την Ελλάδα και πήγα στην Ειδομένη.

Στη σημειολογία του εκεί τοπίου αξίζει μια εκτενής αναφορά, ώστε να αναδειχθούν οι ιστορικές συγγένειες των εικόνων που συναντά κανείς εκεί, συγγένειες 70ετείς ή 90ετείς. Ωστόσο, ακόμα και μια τέτοια δεν θα ήταν αρκετή για να μεταφέρει το κλίμα που επικρατεί αφού, όταν βλέπεις την εικόνα ακαδράριστη από τον φωτογραφικό φακό, συμπεριλαμβάνει τις –διόλου ευχάριστες- θερμοκρασίες, τις μυρωδιές και τους ήχους που την κάνουν πραγματικότητα, καθώς και τον ίδιο τον φωτογραφικό φακό που καταναλώνει λαίμαργα στοιβαγμένες δυστυχίες. Αντίστοιχα, δύσκολο θα ήταν να μπουν σε

Να ξεπεράσουμε το σχήμα κείμενο-αφίσα-συνέλευση, συμπληρώνοντάς το με μια συνεπή πρακτική, συμβάλλοντας στο δίκτυο αλληλεγγύης με την παρουσία μας, εμπλουτίζοντας τον αγώνα και παίρνοντας θέση και φυσική αλλά και πολιτική σε αυτό το κομβικό ζήτημα που σείει τα τείχη της Ευρώπης-φρούριο.

γραμμές οι χιλιάδες ιστορίες των ανθρώπων που έβλεπες, ιστορίες για τις οποίες μερικές φορές φοβόσουν να ρωτήσεις κοιτάζοντας τα δύσβατα βλέμματά των ανθρώπων που τις έφεραν. Αλλά αυτό θα γίνει αλλού. Εμείς θα εστιάσουμε αρχικά στο παράλογο θέατρο των συνόρων.

Δεν είναι δύσκολο να αποκρυπτογραφήσεις τους ρόλους που παίζονται. Οι μπάτσοι, πέρα από το ότι βγάζουν το ρατσιστικό σαδισμό τους πάνω στους μετανάστες, τα έχουν πλακάκια με τους διακινητές και με τους ντόπιους κανίβαλους μαυραγορίτες δημιουργώντας ένα συνεκτικό και παντελώς αήθη πλουτοπαραγωγικό ιστό. Η ύπατη αρμοστεία των ηνωμένων εθνών, μαζί με τους μπάτσους και με ύφος νταβατζή της αλληλεγγύης, επιβλέπει, χορηγεί τρόφιμα (μόνο υπό το φως της ημέρας και της δημοσιότητας), διαχειρίζεται φράγκα, στήνει τεράστιες σκηνές, βρύσες και χημικές τουαλέτες, πάντα κατόπιν εορτής και χωρίς συντήρηση και παίρνει το μηνιάτικο. Τις Κυριακές ρεπό. Οι διάφορες ΜΚΟ σκάνε όλες μαζί με φράγκα και χαμόγελα την ημέρα και τα μαζεύουν τη νύχτα. Ακόμα και οι γιατροί φεύγουν, διότι δε βγαίνουν οι βάρδιες λένε, παρόλο που το πρωί είναι τρεις ομάδες γιατρών και το βράδυ καμία. Το βράδυ βλέπεις δεν έχει κάμερες να τραβάνε φωτογραφίες που να δικαιολογούν τα κονδύλια. Πάνω στις ράγες, ή μέσα

σε μεγάλες πλαστικές σκηνές που βρωμάνε ξερατά και κάτουρο, κάποιοι άνθρωποι τρομαγμένοι και ταλαιπωρημένοι, μέρα νύχτα έρχονται και φεύγουν ασταμάτητα προς ένα αβέβαιο εκεί και άλλοι προς ένα σίγουρο πουθενά. Δίπλα τους τα βράδια τις περισσότερες φορές βρίσκονται και μερικές αυτοοργανωμένες ομάδες αλληλέγγυων χωρίς διακριτικά που, εδώ και 11 μήνες δίνουν αίμα, κρύβοντας τα πρόσωπα όταν σκάνε οι φακοί, άνθρωποι για τους οποίους η αλληλεγγύη είναι θέση προώθησης μιας διεθνούς κοινωνικής εξίσωσης και όχι αντίθεσης.

Το προσφυγικό δεν ξεκίνησε τώρα, ωστόσο κλιμακώνεται γρήγορα και αλλάζει συνεχώς. Είναι σημαντικό το σημείο που διανύουμε μέσα στην εναλλαγή αυτή, διότι το ζήτημα βρίσκεται σε μια φάση στην οποία δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμη η θεσμική του πλαισίωση, πράγμα που το καθιστά σχετικά ανεξέλεγκτο από πλευράς κρατών. Μέσα από ακριβώς αυτό το στοιχείο είναι που εγείρεται η δυνατότητα και η ανάγκη για μια κεφαλαιοποίηση αυτής της εντυπωσιακής αντανακλαστικής αλληλεγγύης που προέκυψε, μέσω της αναβάθμισής της σε μακροπρόθεσμη, μέσω δηλαδή της δημιουργίας θεμελιακών δομών που θα απαντάνε στη νέα κατάσταση. Αλληλέγγυων δομών εκτός του πεδίου ελέγχου από κράτη και φορείς, εκτός του συμφεροντολογικού πεδίου ΜΚΟ και ντόπιων. Δομών που θα διαφοροποιούνται από το "δυτικό ανθρωπισμό" ή το εγχώριο κανιβαλισμό, αποτυπώνοντας και πραγματώνοντας αυτό το τρίτο, διαφορετικό αξιακό σκέλος που αναδύεται στην κοινωνία και εμπνέει προτάγματα εχθρικά προς το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό μοντέλο.

Μέχρι σήμερα σε όλη την επικράτεια αυτό το σκέλος έχει εκφραστεί μέσα από συζητήσεις, εκδηλώσεις, καφενεία οικονομικής ενίσχυσης, συλλογή ρούχων και άλλων αντικειμένων, ανταλλαγή πληροφορίας τηλεφωνικά, μέσω συνελεύσεων ή social media, ενδοσυνεννοήσεις για την «κίνηση» των μεταναστών στους διάφορους κόμβους ή και φυσική παρουσία σε αυτούς. Είναι πολύ σημαντικό να δημιουργηθεί όμως ένα δίκτυο μεταξύ όλων των αυτοοργανωμένων δομών αλληλεγγύης και των ανθρώπων που το πλαισιώνουν ώστε: α. να είναι ευκολότερη η συγκέντρωση της πληροφορίας σε ένα κορμό ώστε να οργανώνονται και έπειτα να διαιρούνται καλύτερα οι ανάγκες που υπάρχουν (τρόφιμα, ρούχα, χέρια, χρήματα, τεχνική γνώση, εμπειρία) β. να είναι πιο εύκολο να εντατικοποιηθούν οι προσπάθειες στησίματος δόμων στους κόμβους (μόνιμες εγκαταστάσεις σίτισης και στέγασης, ιατρικής βοήθειας, σχολείων κ.α.) καθώς και υποστηρικτικών ομάδων (νομικής βοήθειας, αυτοάμυνας κ.α.) και σημαντικότερο γ. να οπτικοποιηθεί όλος αυτός ο ιστός αλληλεγγύης ώστε να γίνει κοινωνικά και πολιτικά αναγνωρίσιμος, ξεχωρίζοντας αισθητά από την επαγγελματική φιλανθρωπία. Επίσης, θα είναι ευκολότερο έτσι να απαντήσει συντονισμένα στην καταστολή που θα δεχτεί όταν το κράτος θελήσει να 'ρεγουλάρει' το νέο κοινωνικό τοπίο, κατά τρόπο που θα το συμφέρει. Μια γεύση από αυτή πήραμε άλλωστε και στο Presidio No Border Camp στα γαλλο-ιταλικά σύνορα όπου στις 30/09/2015 η αστυνομία εκκένωσε καταυλισμό προσφύγων και αλληλέγγυων.

Ο α/α χώρος τώρα είναι αλήθεια ότι δυσκολεύεται να συμμεριστεί την «αλληλεγγύη του κιλού» (όπως θα έλεγαν οι αυστηροί), πράγμα απόλυτα κατανοητό μιας και σε πολλές περιπτώσεις αυτή φλερτάρει με την φιλανθρωπία. Εδώ και χρόνια η αναρχική αλληλεγγύη έχει γίνει αρκετά ραφιναρισμένη και προσεκτικά στοχοθετημένη. Είναι όμως ώρα να ξεπεράσουμε το σχήμα κείμενο-αφίσα-συνέλευση, συμπληρώνοντάς το με μια συνεπή πρακτική, συμβάλλοντας στο δίκτυο αλληλεγγύης με την παρουσία μας, εμπλουτίζοντας έτσι τον αγώνα και την αντιπληροφόρηση ενάντια στο ρατσισμό, τον εθνικισμό, τα σύνορα, τα κράτη και τους πολέμους τους και παίρνοντας θέση και φυσική αλλά και πολιτική σε αυτό το κομβικό ζήτημα, που σείει τα τείχη της Ευρώπης-φρούριο.

Τέλος, δε θα πρέπει να αμελήσουμε να καταγράψουμε τους ελεεινούς χρυσοθήρες που πλουτίζουν εις βάρος των εκτοπισμένων ανθρώπων, είτε το κάνουν εξόφθαλμα όπως οι περιπτεράδες που πουλάνε τη φόρτιση του κινητού, είτε το κάνουν κεκαλυμμένα όπως οι ξενοδόχοι που ξαφνικά αποφάσισαν να γράψουν στα αραβικά έξω από τα ξενοδοχεία τους ότι οι Σύριοι είναι καλοδεχούμενοι. Ίσως να μην είναι τώρα η ώρα της εκδίκησης για τη σκατοψυχιά τους, αλλά σίγουρα πρέπει να έρθει όταν η σκόνη που κατακαθίσει μας αφήσει να τους δούμε καλύτερα.

Θερμούς χαιρετισμούς στους συντρόφους από τις Σέρρες και το Κιλκίς για την τεράστια συνέντευξη που έδωσαν - και που δυστυχώς δε χώρεσε στην εφημερίδα-αλλά και για την ενέργεια που εμπνέουν οι προσπάθειές τους. Κρατάτε γερά!

elf

Έμπρακτη αλληλεγγύη

Αποτίμηση εμπειριών από τα γεγονότα των τελευταίων μηνών στην Αθήνα

Πεδίον του Άρεως, Ιούλιος 2015. Ένας αυτοσχέδιος προσφυγικός καταυλισμός μέρα με την ημέρα άρχισε να μεγαλώνει. Κάθε ώρα, κάθε μέρα που περνούσε κατέφθαναν στο Πάρκο δεκάδες πρόσφυγες. Ο αριθμός των νεοεισερχόμενων αυξανόταν συνεχώς. Μέσα με τέλη Ιούλη ο συνολικός αριθμός των ατόμων ήταν 400-500. Οι πολιτικοί και οικονομικοί πρόσφυγες που βρήκαν, σχεδόν για ένα μήνα, καταφύγιο στο Πεδίον του Άρεως δεν είχαν σκοπό να παραμείνουν εκεί ή να μετακινηθούν σε κάποιο άλλο σημείο της Αθήνας, αλλά κύρια και πρωταρχική τους ανάγκη ήταν να φτάσουν στον τελικό προορισμό τους. Βρέθηκαν εκεί κάτω από άθλιες συνθήκες. Χωρίς υποδομές, χωρίς τη στοιχειώδη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, χωρίς τους ελάχιστους όρους υγιεινής.

Η αντιμετώπιση της «αριστερής» κυβέρνησης απέναντι στον αυτοσχέδιο καταυλισμό στο Πεδίον του Άρεως ήταν εγκληματική και εξακολουθεί να παραμένει ως τέτοια σε ότι αφορά στις πύλες εισόδου και εξόδου της χώρας και όχι μόνο. Κρατικοί και αυτοδιοικητικοί θεσμοί, απουσίασαν εκκωφαντικά από το Πεδίον του Άρεως ή περιορίστηκαν σε επικοινωνιακές κινήσεις εντυπωσιασμού. Συγκεκριμένα, οι φορές που οι κρατικές δομές εμφανίστηκαν στο Πεδίον ήταν ελάχιστες, παρέχοντας λιγοστά τρόφιμα και πενιχρές υπηρεσίες υγείας. Φυσικά, πάντα συνοδευόμενες από κάμερες και φωτογράφους. Η διανομή ενός και μόνου γεύματος διατροφικά ακατάλληλου (χοιρινό!) από το Δήμο Αθηναίων, η απουσία χημικών τουαλετών -τις πρώτες δυο βδομάδες υπήρχαν μόλις 2 χημικές τουαλέτες για 400 ανθρώπους- και η αποσπασματική παρουσία του ΚΕΕΛΠΝΟ (χωρίς γιατρό) είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά παραδείγματα της εγκληματικής αδιαφορίας του κράτους απέναντι στους πρόσφυγες/μετανάστες που βρήκαν προσωρινό κατάλυμα εκεί.

> ***Όσο θα μαίνονται πόλεμοι σε χώρες της Μέσης Ανατολής, τόσο θα εκτοπίζονται άνθρωποι, τόσο θα μυρίζουν το θάνατο δίπλα τους, τόσο θα βιώνουν τις κακουχίες, τόσο θα συνεχίζεται και η μαζική έξοδος από τον τόπο τους για να σωθούν, για μια ανάσα ελευθερίας. Και τόσο θα μεγαλώνει η ανάγκη για παρεμβάσεις σε βάθος με καθαρά αντιπολεμικό περιεχόμενο.***

Στους δυο κάθετους δρόμους, στο δρόμο των Ηρώων ανάμεσα στις προτομές , όπου είχε στηθεί ο αυτοσχέδιος καταυλισμός, τα παιδιά έπαιζαν, οι άντρες συζητούσαν καθισμένοι σε χαρτόνια ή κουβέρτες, οι γυναίκες φορώντας πάντα τις μαντίλες τους τάιζαν ή απασχολούσαν τα μικρά τους. Οι περισσότερες οικογένειες ήταν πολυμελείς, συχνά με ηλικιωμένους οι οποίοι ήταν συνήθως σιωπηλοί και στους οποίους διέκρινες ένα βλέμμα χαμένο στις σκέψεις. Μέσα στις σκηνές τους έβλεπες όσα μπόρεσαν να πάρουν μαζί τους για το μακρινό ταξίδι τους προς το άγνωστο. Μια τσάντα πλάτης, λίγα ρούχα, ένα εφεδρικό ζευγάρι παπούτσια, λίγα σκεύη, χαρτιά υγείας, νερό, κάποιο παιδικό παιχνίδι.

Οι πληθυσμός των ανθρώπων που διέμενε προσωρινά στο Πεδίον του Άρεως ήταν κυρίως από το Αφγανιστάν και κάποιοι λίγοι από το Ιράκ. Ορμώμενοι με φόβο και ελπίδα, διέσχισαν πεζοί το Ιράν, την Τουρκία, πέρασαν με παλιόβαρκες απέναντι στη Μυτιλήνη ή την Κω ή τη Χίο, έφτασαν στην Αθήνα, μετά στο Πεδίον του Άρεως. Σκοπός τους ήταν να ανακτήσουν εκεί τις δυνάμεις τους ώστε να συνεχίσουν το ταξίδι ανηφορίζοντας προς τα ευρωπαϊκά σύνορα. Η Ελλάδα αποτελεί για εκείνους μόνο ένα πέρασμα. Οι πρόσφυγες/μετανάστες που βρέθηκαν τόσο στο Πεδίον του Άρεως όσο και εκείνοι που βρίσκονται σήμερα στην πλατεία Βικτωρίας, ανήκουν στην κατηγορία των «τράνζιτ», καθώς η Ελλάδα είναι απλώς η πύλη της Ευρώπης και όχι ο μελλοντικός τόπος διαμονής τους. Σκοπός των περισσοτέρων είναι να φτάσουν στην Αυστρία, τη Γερμανία ή ακόμα και τη Σουηδία. Ψάχνουν μονάχα έναν τόπο, έναν ειρηνικό τόπο να μεγαλώσουν τα παιδιά τους, αναζητούν δουλειές σε εργοστάσια και εστιατόρια.

Η Αυτοοργανωμένη Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης για τους Πρόσφυγες/Μετανάστες, Κατάληψη Δερβενίων 56

Στις αρχές της δεκαετίας του 2000 είχε υπάρξει ξανά αυτοσχέδιος καταυλισμός στο Πεδίον του Άρεως, όπως κατά περιόδους σε άλλα πάρκα και πλατείες της Αθήνας. Η συνθήκη όμως αυτήν τη φορά ήταν πολύ πιο κρίσιμη. Ο αριθμός των νεοεισερχόμενων μεταναστών/τριών έχει αυξηθεί σημαντικά λόγω της μεγαλύτερης μεταναστευτικής ροής των τελευταίων δεκαετιών, κυρίως το καλοκαίρι που μας πέρασε. Εκτός από το μέγεθος του προσφυγικού/μεταναστευτικού πληθυσμού έχει αλλάξει πλέον και η σύνθεσή του. Σε σχέση με τα προηγούμενα έτη που κατά κύριο λόγο ήταν ανδρικός ο πληθυσμός, σήμερα υπάρχουν διαρκώς περισσότερες μετακινούμενες οικογένειες, συχνά πολυμελείς με ηλικιωμένους, μικρά παιδιά ακόμα και νεογέννητα, ενώ είναι αρκετοί και οι ανήλικοι που ταξιδεύουν ασυνόδευτοι.

Από τις αρχές Ιουλίου, στην οδό Ηρώων του Πεδίου του Άρεως, όσο κατέφθαναν οι πολιτικοί και οικονομικοί πρόσφυγες τόσο αυξάνονταν οι ανάγκες και οι ελλείψεις, αναδεικνύοντας τις ανύπαρκτες υποδομές της ελληνικής και ευρωπαϊκής πολιτικής έναντι των προσφύγων και των μεταναστών. Απέναντι όμως στην εξουσία και την αντιμεταναστευτική πολιτική της, η κοινωνία όρθωσε το ανάστημα της. Οργάνωσε σε ελάχιστο χρόνο, με άμεσα αντανακλαστικά, και εμπράκτως την αλληλεγγύη. Συνείσφερε από το χρόνο της και το υστέρημα της και βρέθηκε εκεί για ολόκληρες μέρες και νύχτες.

Επί 27 ημέρες διέμεναν στο Πεδίον, εν μέσω καύσωνα και έλλειψης υποδομών υγιεινής, πάνω από 50 οικογένειες Αφγανών, με 150 περίπου παιδιά και βρέφη, πολλά από τα οποία γεννήθηκαν στο δρόμο της προσφυγιάς. Τα αντανακλαστικά των αλληλέγγυων από την πρώτη στιγμή ήταν άμεσα και κατευθείαν συγκροτήθηκε, σε ελάχιστο χρόνο, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης με αυτοοργανωμένες, αντιιεραρχικές και οριζόντιες δομές. Από την πρώτη στιγμή στήθηκαν επιπλέον σκηνές κατά μήκος του δρόμου των Ηρώων. Η Πρωτοβουλία γνώρισε αμέσως μεγάλη συμμετοχή, ενώ εντυπωσιακή υπήρξε η ανταπόκριση στα καλέσματα για υλική και οικονομική συνεισφορά μέσω του διαδικτύου (#pedion_areos).

Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε σε σχετική ανακοίνωσή της Αυτοοργανωμένης Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης: «Όλες οι ομάδες συντονίζονταν μέσω των συχνών συνελεύσεων στο κηπάκι της Τσαμαδού και είχαν οριζόντια και αντιιεραρχική ➤

Συσσώρευση & Διαχείριση Απορριμάτων

Δε ζητιανεύουμε και δε διαπραγματευόμαστε τίποτα Παίρνουμε και καταστρέφουμε τα πάντα!

Σκέψεις σχετικά με τον πρόσφατο νόμο ενάντια στην σπατάλη τροφής που υιοθετήθηκε από τη βουλή και τις διάφορες αριστερές αυταπάτες που αφθονούν στους κινηματικούς κύκλους.

Το Μάιο του 2005, η γαλλική βουλή ψήφισε και υιοθέτησε ένα νόμο ενάντια στη σπατάλη τροφίμων, που αφορά κυρίως τα μεγάλα σουπερμάρκετ[1]. Αυτός ο νόμος απαγορεύει στα αφεντικά των πολυκαταστημάτων να πετούν στα σκουπίδια τα «ληγμένα» (αλλά στην πλειοψηφία τους ακόμα βρώσιμα) τρόφιμα. Με μια πρώτη ματιά, θα μπορούσαμε να σταθούμε στη θετική πλευρά ενός τέτοιου νόμου. Αν όμως παρατηρήσουμε λίγο καλύτερα, αντιλαμβανόμαστε ότι το σύνολο της τροφής προορίζεται για τους εμπόρους της μιζέριας[2] των φιλανθρωπικών οργανώσεων, όπως η Emmaüs [1], ο Ερυθρός Σταυρός, η Λαϊκή/Καθολική Βοήθεια [2]... Όπως συμβαίνει με κάθε νόμο, το κράτος έχει να αντλήσει σημαντικά οφέλη και ιδιαίτερα αυτό του να αφήσει τη φροντίδα της διαχείρισης της μιζέριας στις ανθρωπιστικές οργανώσεις.

Το πρώτο που θα μπορούσε να μας έρθει στο μυαλό είναι ότι το skimming (επανάκτηση) θα γίνει πολύ πιο δύσκολο λόγω της ταχύτατης μεταφοράς των «ληγμένων» προϊόντων στα φορτηγά-ψυγεία αυτών των οργανώσεων. Αλλά θα ήταν αφελές να πιστέψουμε ότι η ποινικοποίηση αυτών που παίρνουν πεταμένα τρόφιμα από κάδους θα εξασθενήσει με την έλευση του καινούργιου νόμου, καθώς είναι η ίδια η αυτοδιάθεση που τιμωρείται από το κράτος. Το γεγονός ότι εμπιστεύεται τη διανομή στις φιλανθρωπικές οργανώσεις του επιτρέπει να τους αναθέσει μια πολύτιμη αποστολή: τη διαχείριση και την αστυνόμευση των φτωχών. Είναι γνωστό πια ότι αυτές οι οργανώσεις (Ερυθρός Σταυρός, Emmaüs, Γαλλία Γη Ασύλου…) λειτουργούν σαν τσιράκια της αστυνομίας, ειδικά σε ότι αφορά την καταγραφή των ανεπιθύμητων που δεν έχουν χαρτιά (όπως στην πολύ πρόσφατη περίπτωση της έξωσης ενός καταυλισμού των χωρίς-χαρτιά από την εκκλησία La Chapelle στο Παρίσι). Οι ίδιες ανθρωπιστικές οργανώσεις που διαχειρίζονται τους καταυλισμούς των χωρίς-χαρτιά, έχουν ταυτόχρονα ως στόχο την ιεράρχηση των αιτήσεων ασύλου και εν τέλει το διαχωρισμό των μεταναστών. Αλλά ας επανέλθουμε στο θέμα.

Στους κινηματικούς κύκλους, ακούμε συχνά ότι το skimming είναι διαφορετικό από την κλοπή γιατί τα προϊόντα που επανακτώνται θα παρέμεναν «απούλητα», «σπαταλημένα» (λογική της παραγωγής εντός του καπιταλιστικού συστήματος) και ότι σαν πρακτική δεν επιτίθεται, εν τέλει, ευθέως στα πορτοφόλια των αφεντικών (γεγονός που προδίδει κάποιου τύπου υποκρισία και δειλία, όταν το άτομο που τα λέει αυτά αυτο-αποκαλείται «αντι-καπιταλιστής»). Παρ' όλα αυτά, για τον καπιταλιστή, η επανάκτηση είναι το ίδιο πράγμα με το κλέψιμο. Η ιδιοκτησία του εκτείνεται από το μαγαζί του μέχρι τον κάδο του.

Αυτή τη στιγμή, και ενώ οι ανησυχίες των αντικαπιταλιστών και ελευθεριακών αγωνιστών μας είναι να στήσουν Κολεκτίβες για τη Διατήρηση μιας Αγροτικής Γεωργίας (ΑΝΑΡ), να φτιάξουν περιβόλια[3] και να καλλιεργήσουν έτσι τον εναλλακτισμό σε έναν κόσμο που μας συνθλίβει, η νέα μόδα είναι η επανάκτηση από κάδους: είναι η βασική επιδίωξη της συλλογικότητας «Foodsharing» που δημιουργήθηκε το 2012 στη Γερμανία και η οποία βρίσκει ανταπόκριση από τη μεριά της Rênnes[4]. Η αρχή τους είναι να φέρνουν σε επαφή ανθρώπους για να παλέψουν ενάντια στη σπατάλη τροφίμων. Θέλει θράσος για να παρουσιάσεις κάτι τέτοιο ως επαναστατικό! Χειρότερα ακόμη, αυτή η συλλογικότητα υπερηφανεύεται για τη συνεργασία της με τους εμπόρους, αυτούς τους «συντρόφους» που όλοι γνωρίζουμε από τους αγώνες μας. Ορίστε με ποιους όρους το θέτει: «Είναι πρώτα απ' όλα μια δουλειά που κάνουμε με τους εμπόρους και όχι ενάντια στους μεγάλους κακούς καπιταλιστές. Η δυαδική μανιχαϊστική αντιπαράθεση έμποροι/τροφοσυλλέκτες δεν ισχύει πάντα, και είναι πιο αποτελεσματικό να προσεγγίζεις το πρόβλημα απευθείας συλλογικά. Με την ανάδυση αυτής της λογικής, γίνεται ξεκάθαρο ότι η τροφική σπατάλη αφορά τον καθένα, τόσο τον καταναλωτή όσο και τον έμπορο, ο οποίος θορυβείται κάθε βράδυ που είναι νομικά υποχρεωμένος να πετάει τρομακτικές ποσότητες από τα ίδια τα προϊόντα του». Αναδεικνύοντας τα τεχνικά προβλήματα της εφαρμογής ενός τέτοιου νόμου, αυτή η συλλογικότητα των «σωτήρων του φαγητού» (και του υπάρχοντος) έχει ως στόχο να ανταγωνιστεί το κράτος και τις ανθρωπιστικές του οργανώσεις και επομένως να παρέχει βοήθεια στην κυριαρχία.

Ένα παράδειγμα, το λιγότερο χαρακτηριστικό, εξελίχθηκε σε τοπική κλίμακα: στα τέλη Σεπτέμβρη 2014 στη Besançon, ο μικρός κινηματικός χώρος αγανάκτησε όταν δύο άστεγοι βρέθηκαν απέναντι στο tazer του αφεντικού ενός «Casino Shop», την ώρα που έψαχναν στο σκουπιδοτενεκέ του, γεγονός που του στοίχησε την προσαγωγή του από τους μπάτσους. Δεδομένου ότι αυτή η επανάκτηση έγινε στη μέση της περιόδου των Χριστουγέννων – επιρρεπής ταυτόχρονα στη μαζική κατανάλωση και στη χριστιανική φιλανθρωπία – η αφίσα-κείμενο αλληλεγγύης[5] που κυκλοφόρησε αμέ-

σως μετά, στόχευε αφενός στην καταγγελία της στάσης του εμπόρου, των ένοπλων υπερασπιστών του στην αστυνομία και των δημοσιογραφίσκων του τοπικού τύπου, με τρόπο που προσπαθούσε να εγείρει την αγανάκτηση μας ως πολιτών και αφετέρου στο γεγονός ότι, κατά βάθος, δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να παίρνεις προϊόντα που έχουν πεταχτεί στον σκουπιδοτενεκέ. Σαν το ψείρισμα στο σουπερμάρκετ να είναι μια περιθωριακή δράση που δε θα πρέπει σε καμία περίπτωση να ενθαρρύνουμε. Έτσι, οι αγαπητοί μας ελευθεριακοί, τόσο προσκολλημένοι στην ηθική, υπερασπίζονται τους καλούς φτωχούς που ψάχνουν ταπεινά στους σκουπιδοτενεκέδες, αλλά τι συμβαίνει με αυτούς – τους κακούς φτωχούς – που κλέβουν στους διαδρόμους των σουπερμάρκετ ή επιτίθενται στον σεκιουριτά;[6] Από τη μεριά μας, πιστεύουμε ότι η αλληλεγγύη πρέπει να εκφράζεται προς κάθε πράξη, όποια κι αν είναι αυτή, που κινείται στην κατεύθυνση της αυτο-διάθεσης και της εξέγερσης.

> ***Ο κυριότερος στόχος της ανθρωπιστικής δράσης αυτών των φιλανθρωπικών οργανώσεων είναι να μπαλώσει τις πληγές που μας προκαλεί αυτή η κοινωνία και έτσι να ηρεμήσει τους φτωχούς και να διασφαλίσει την κοινωνική ειρήνη.***

Το κράτος παλεύει ωραιότατα ενάντια στην τροφική σπατάλη – αγαπημένη θεματική των φίλων μας της επανάκτησης – και αναδιανέμει στους φτωχούς τα υπολείμματα των πλουσίων, χρησιμοποιώντας αυτά τα ανθρωπιστικά κουφάρια, χρήσιμα γρανάζια της εξουσίας.

Αυτός ο νόμος είναι καθόλα κοινωνικός και εν τέλει άξιος ενός σοσιαλδημοκρατικού κράτους: Ενός κράτους με τη θέληση να ελέγχει τους φτωχούς – που μπορεί να γίνουν απρόβλεπτοι – και να διαχειρίζεται την κοινωνική μιζέρια την οποία δημιουργούν η ίδια η οικονομία και το κράτος, σε ένα πλαίσιο όλο και πιο ευνοϊκό για απαλλοτρίωση. Σοσιαλδημοκρατικό με τη φιλανθρωπική καλοσύνη που διατηρεί ο μύθος της ριζοσπαστικής αριστεράς. Και κατά βάθος πατερναλιστικό, δηλαδή πάντα το ίδιο αυταρχικό, αλλά με την τάση να κάνει τους εκμεταλλευόμενους να συμμετέχουν στην ίδια τους την εκμετάλλευση.

Στον ποινικό κώδικα, η επανάκτηση από σκουπιδοτενεκέδες και η κλοπή είναι το ίδιο. Ωστόσο, η πρώτη είναι κοινωνικά αποδεκτή (ακόμη και αν, όπως είδαμε, υπάρχουν εξαιρέσεις), δεδομένου ότι αφορά ένα πλεόνασμα, με άλλα λόγια τα ψίχουλα που οι πλούσιοι αφήνουν στους φτωχούς. Δίνοντάς μας μερικά ψίχουλα, η εξουσία καταφέρνει να διατηρεί υπό τον έλεγχό της την πίεση της κοινωνικής χύτρας ταχύτητας. Αλλά, για εμάς, ως αναρχικούς, ο στόχος είναι ακριβώς η έκρηξή της.

Γιατί να ζητιανεύουμε από τους ανθρωπιστές ή να υιοθετούμε τη συμπεριφορά του πολίτη; Καλύτερα να πάρουμε κατευθείαν από τα μαγαζιά και αν αυτό δεν είναι εφικτό, να πάμε να πάρουμε φαγητό εκεί που υπάρχει.

Όμως, ξέρουμε καλά ότι το να κλέβεις στα μαγαζιά (είτε ατομικά είτε ομαδικά), όπως και το να κάνεις κατάληψη[7], δεν είναι αρκετά για να δοθεί μια επαναστατική προοπτική: δεν είναι παρά ένας τρόπος να τη βγάζεις και να επιζείς σε αυτό το σκατόκοσμο.

Κάποιες συλλογικές απαλλοτριώσεις σουπερμάρκετ έλαβαν χώρα στη Γαλλία κατά τη διάρκεια μεγάλων κοινωνικών κινημάτων, χωρίς να επιτεθούν πραγματικά στην ιδιοκτησία και το προϊόν που τα συνοδεύουν. Αλλά αυτές που έγιναν τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα (ή αλλού), με μοιράσματα στον κόσμο στις γύρω γειτονιές, σηματοδοτούν μια επαναστατική ρήξη με αυτήν την απαλλοτριωτική πρακτική που τις περισσότερες φορές αποκαλείται «αυτο-μείωση». Τον Ιούνιο του 2010, θυμόμαστε ότι μια από αυτές κατέληξε στο κάψιμο των χρημάτων που πάρθηκαν από τα ταμεία και στο σαμποτάζ των καμερών επιτήρησης του χώρου. Η λεηλασία και η καταστροφή είναι ένα επιπλέον βήμα που καθιστά απτή τη θέλησή μας για την οριστική ρήξη με αυτήν την κοινωνία. Ωστόσο έχουμε ακόμη στο μυαλό τις εικόνες των εμπορικών κέντρων στις φλόγες κατά τη διάρκεια της αστικής εξέγερσης του Νοέμβρη του 2005. Ας ορμήσουμε λοιπόν προς αυτήν την κατεύθυνση, παρά να προωθούμε μια οποιαδήποτε μορφή αυτάρεσκης περιγραφής της αθλιότητας, την φιλανθρωπία και τον εναλλακτισμό.

Για την καταστροφή αυτού του κόσμου και την αυτοδιάθεση των ζωών μας!

Des Anarchists

Το κείμενο στα γαλλικά: lechatnoiremeutier.noblogs.org/post/2015/08/23/rien-a-mendier-et-a-amenager-tout-a-prendre-et-a-detruire/.
Η μετάφραση έγινε από συντρόφισσα για την Εφημερίδα Δρόμου «Άπατρις»

Σημειώσεις:

1. Οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις μοιάζουν να απαλλάσσονται από αυτές τις «υποχρεώσεις». Οι σκουπιδοτενεκέδες τους θα είναι επομένως πάντα το ίδιο γεμάτοι...

2. Για να αναφέρουμε –ένα γεγονός που έρχεται κατευθείαν στο μυαλό– την πυρκαγιά μιας εστίας μεταναστών στη λεωφόρο Auriol (13ο διαμέρισμα) στο Παρίσι το 2005, με 17 νεκρούς. Αυτή η πολυκατοικία πολλαπλών διαμερισμάτων, παλαιότερα κατασχεμένη από την οργάνωση DAL((4)), τη στιγμή της πυρκαγιάς ήταν υπό τη διαχείριση της οργάνωσης «Γαλλία Ευρώ Κατοικία (Freha)», θυγατρική της Emmaüs. Το κράτος είχε αναθέσει τη διαχείριση σε αυτήν την φιλανθρωπική οργάνωση και οι εργασίες ανακαίνισης έγιναν από την εταιρία «Παρίσι Προάστια Κατασκευή (PBC)». Ο φιλανθρωπικός οργανισμός έβγαζε λεφτά από τη μιζέρια των οικογενειών μεταναστών, που κατέληξαν να πεθάνουν στην πυρκαγιά αυτού του πεπαλαιωμένου κτηρίου (που δεν πληρούσε τους κανόνες).

3. Η μόδα της περιόδου είναι η δημιουργία AMAP στην Besançon, περιβολιών στη Dijon. (Το παράδειγμα που μας έρχεται αμέσως στο μυαλό είναι η γειτονιά Lentillères στη Dijon, όπου τα εδάφη είναι κατειλημμένα και καλλιεργούνται εδώ και πέντε χρόνια ενάντια σε ένα σχέδιο οικο-γειτονιάς του δήμου. Συνοπτικά, είναι μια αναπαραγωγή της ιδεολογίας του ZAD ((5)) με όλα τα παρελκόμενα (διατήρηση του υπάρχοντος και σε καμία περίπτωση επίθεση σε αυτό). Εξάλλου, δεν είναι τυχαίο ότι αυτοί οι αγωνιστές υποδέχτηκαν πολύ άσχημα την εξεγερσιακή πορεία που ταρακούνησε την Dijon μετά το θάνατο του Rémi Fraisse, ή τα συνθήματα που γράφονται συχνά στη γειτονιά...) Το να παρατάς τους αγώνες ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο που καταπιέζουν τις ζωές μας, ισοδυναμεί με την επιλογή του εναλλακτισμού, τη στιγμή που οι πόλεις μετατρέπονται σε φυλακές. Στο μεταξύ, αυτές οι πρακτικές που παρουσιάζονται περισσότερο ως «υπηρεσίες» χρησιμοποιούνται από τους αριστερο-διανοούμενους που εγκαθίστανται στις άλλοτε προλεταριακές γειτονιές. Με τι διαφορά ότι αυτοί δε σκοπεύουν σε καμιά περίπτωση να παλέψουν ενάντια σε αυτόν τον κόσμο της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

4. Ένα κείμενο, με τίτλο «Η επανάσταση των σκουπιδιών», μπορείτε να βρείτε εδώ: https://nantes.indymedia.org/articles/31858. Φυσικά, αυτού του τύπου τα κείμενα πολιτών αφθονούν στα indymedia. Αυτό του Grenoble, μας πρόσφερε ένα μαργαριτάρι: https://grenoble.indymedia.org/2015-08-12-Les-vieux-reacs-memes-aux-pieds-de (αλλά το σχόλιο που καταλήγει «Θάνατος στον αριστερισμό, ζήτω η αναρχία» από κάτω, κάνει επαρκή κριτική ώστε να του αφιερώσουμε λίγες γραμμές).

5. Μπορείτε να το βρείτε εδώ: https://cntbesancon.files.wordpress.com/2015/02/soutien-glaneur.pdf

6. Ένα παράδειγμα, πάλι στην Besançon. Δευτέρα 3 Φεβρουαρίου 2014, ένας άστεγος πιάνεται επ' αυτοφώρω να κλέβει ένα μπουκάλι αλκοόλ στο σουπερμάρκετ Monoprix. Δεν υποκύπτει, απειλεί τον σεκιουριτά με ένα μαχαίρι και επιστρέφει μερικά λεπτά αργότερα με μια βόμβα δακρυγόνου και τον ψεκάζει στη μάπα. Την επόμενη μέρα δικάζεται απευθείας και τον βάζουν φυλακή για τέσσερις μήνες.

7. Το skipping, η κλοπή, η κατάληψη είναι πρακτικές «για να τη βγάζεις». Κάνω κατάληψη δε σημαίνει παλεύω ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Δείχνει κυρίως τη θέληση να μην εγκαταλειφθείς και υποκύψεις στη μιζέρια στην οποία η κυριαρχία μας πετάει καθημερινά. Πολλές καταλήψεις καλλιεργούν το μεταξύ μας, παραμένουν κλειστές στην αντι-κουλτούρα τους. Οι κύριες δραστηριότητές τους περιορίζονται, τον περισσότερο καιρό, στην οργάνωση συναυλιών οικονομικής ενίσχυσης ή κουζινών, από το Παρίσι μέχρι τη Μασσαλία.

Σημειώσεις μεταφραστή:

[1] Η Emmaüs είναι μια από τις πιο γνωστές γαλλικές ΜΚΟ. Η φιλανθρωπική οργάνωση δημιουργήθηκε από έναν παπά (abbé Pierre) το 1954 και έκτοτε έχει αποκτήσει διεθνή χαρακτήρα και σχεδόν εταιρική δομή. Οι δραστηριότητές της αφορούν κυρίως κέντρα στέγασης και φιλοξενίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι ένας από τους βασικούς συνεργάτες της είναι η έταιρη ΜΚΟ Cimade, που έχει αναλάβει με μονοπωλιακούς όρους ένα σημαντικό κομμάτι της διαχείρησης των γαλλικών στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών.

[2] Η Λαϊκή Βοήθεια και η Καθολική Βοήθεια είναι οι δύο μεγαλύτερες γαλλικές φιλανθρωπικές οργανώσεις μετά από το Γαλλικό Ερυθρό Σταυρό.

Σημειώσεις για την Παράλυση, την Διαμαρτυρία και την Ελπίδα

Κείμενο της Maya Mikdashi σχετικά με την εξέγερση που έλαβε χώρα στο Λίβανο το καλοκαίρι του 2015 εξαιτίας της συσσώρευσης απορριμάτων.

Τα τελευταία δέκα χρόνια στον Λίβανο είναι πόλυ διδακτικά σχετικά με την πολιτική παράλυση, την οργή και την απογοήτευση των πολιτών και των κατοίκων μιας χώρας. Για να ανακεφαλαιώσουμε μόνο τα πιο βασικά στοιχεία αυτής της καταστασης, από το 2005 η χώρα είναι διαιρεμένη και πολωμένη σε δύο «στρατόπεδα» - τη συμμαχία της 14ης Μαρτίου και τη συμμαχία της 8ης Μαρτίου υπό την ηγεσία του Κινήματος του Μέλλοντος και της Χεζμπολάχ, αντίστοιχα[1]. Σε αυτά τα δέκα χρόνια υπήρξε ένας πόλεμος με το Ισραήλ, ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ των δύο στρατοπέδων καθώς και μια σειρά πολιτικών δολοφονιών. Έλαβαν επίσης χώρα η στρατιωτική καταστροφή ενός στρατοπέδου προσφύγων (Nahr al-Bared), οι ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ του στρατού και των ισλαμιστών στη Σιδώνα και στην Τρίπολη, ένας πόλεμος στη Συρία (όπου και εκεί υπάρχει η αντίστοιχη πόλωση του πληθυσμού), μια σειρά βομβιστικών επιθέσεων από ριζοσπαστικές ισλαμικές ομάδες σε όλη τη χώρα, και ο συνεχής πόλεμος εναντίον του ISIS στο βόρειο τμήμα της χώρας. Ο Λίβανος έχει γίνει άλλο ένα μέτωπο στον διεθνή πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, σύμφωνα με τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και την κυβέρνηση του Λιβάνου. Η αδυναμία των πολιτικών να σχηματίσουν κυβερνήσεις και το συνεπαγόμενο κενό εξουσίας οδήγησε σε μια σειρά υπηρεσιακών κυβερνήσεων και στην υποβάθμιση των κρατικών υπηρεσιών και οργάνων. Τέλος, η θέση του προέδρου έμεινε κενή για δεκατέσσερις μήνες, ενώ η διάρκεια του Κοινοβουλίου έχει επεκταθεί παράνομα δύο φορές μέχρι τώρα. Εν ολίγοις, δεν υπάρχει νόμιμα εκλεγμένη πολιτική εκπροσώπηση στη χώρα.

Ο αριθμός των πολιτών που διαμένουν στο Λίβανο είναι περίπου τέσσερα εκατομμύρια. Εκτός από αυτούς, υπάρχουν σήμερα πάνω από δύο εκατομμύρια πρόσφυγες από τη Συρία, την Παλαιστίνη, το Σουδάν και το Ιράκ, που αγωνίζονται να ζήσουν υπό συνθήκες εξαθλίωσης και διαρθρωτικών διαχωρισμών[2]. Υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες μεταναστών και εγχώριων εργατών που αγωνίζονται να ζήσουν στο Λίβανο, συχνά κάτω από δομικούς όρους υποτέλειας. Πάνω από 30% των Λιβανέζων πολιτών ζουν στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό και ένα ελάχιστο κομμάτι του πληθυσμού ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της καταναλωτικής δύναμης. Η εντονότερη γραμμή που χωρίζει τον πληθυσμό του Λιβάνου δεν είναι η θρησκεία, όπως πολλοί (και σίγουρα οι πολιτικοί) θα υποστήριζαν, αλλά η τάξη.

Κατά τη διάρκεια αυτών των δέκα ετών ένα πράγμα παρέμεινε σταθερό: η διαφθορά, ευνοιοκρατία, ο νεποτισμός και η ανικανότητα σε κυβερνητικό επίπεδο. Η διαφθορά και η αναξιοκρατία, εκτός από την φιλελεύθερη και, αργότερα, την νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική και την πατριαρχία είναι στην πραγματικότητα αυτό που ενώνει την πολιτική τάξη. Η ιστορία αυτής της κυριαρχης ιδεολογίας, και οι εκδηλώσεις της, όπως η σεχταριστική[3] αφήγηση - είναι τόσο παλιά όσο και το ίδιο το κράτος του Λιβάνου. Στην πραγματικότητα, η σεχταριστική αφήγηση είναι ο μανδύας πίσω από τον οποίο κρύβουν οι πολιτικοί την ενιαία στάση τους, όταν πρόκειται για την παρασιτική σχέση τους με το κράτος και τους πολίτες του. Οι Λιβανέζοι πολιτικοί έχουν αποδείξει εδώ και χρόνια ότι η διαφθορά δεν γνωρίζει ούτε αίρεση, ούτε πολιτικό κόμμα, ούτε ιδεολογία.

> *Μόνο οι πλούσιοι μπορούν να παρακάμψουν πλήρως την έλλειψη δημόσιων αγαθών και πόρων. Ακόμη κι αυτοί, όμως, δεν μπορούν να αποφύγουν την τοξική συσσώρευση απορριμάτων που σταδιακά γιγαντώνεται σε όλη τη χώρα.*

Την τελευταία εβδομάδα διαδηλωτές έχουν έρθει σε σύγκρουση με τα ΜΑΤ και τις ένοπλες δυνάμεις στο κέντρο της Βηρυτού. Χιλιάδες πολίτες και κάτοικοι κατέβηκαν στο δρόμο αποφασισμένοι όταν μεταδόθηκαν ευρέως πλάνα από την αστυνομική βία στην διαδήλωση της 19ης Αυγούστου του 2015. Από εκείνη την ημέρα, υπήρξαν σχεδόν καθημερινά διαδηλώσεις εώς και 15.000 ατόμων στο κέντρο της πόλης της Βηρυτού, προκειμένου οι κάτοικοι να διαμαρτυρηθούν για την πολιτική και οικονομική διαφθορά και τη ζοφερή κατάσταση των δημόσιων υπηρεσιών στο Λίβανο. Από την αρχή των διαδηλώσεων, σχεδόν 500 διαδηλωτές έχουν τραυματιστεί από τη βαρβαρότητα των ένοπλων δυνάμεων. Κάθε μέρα οι άνθρωποι συναντούν το πρόσωπο του κράτους ασφαλείας: βίαοι άνδρες οπλισμένοι με πιστόλια, συρματοπλέγματα, κανόνια νερού και γκλομπ. Αυτοί οι άνδρες (και οι λίγες γυναίκες) με τη στολή είναι οι αναπαραστάσεις και οι προστάτες ενός ακόμα πιο βίαιου οικονομικού και πολιτικού συστήματος. Παρ' όλα αυτά, οι διαδηλωτές στο Λίβανο έχουν αποδείξει ότι το κράτος δεν ελέγχει τους δρόμους. Η πολιτική τάξη έχει αποτύχει στην προσπάθειά της να ελέγξει τις καρδιές, τα μυαλά και τις γροθιές.

Η εγκληματική αμέλεια του κράτους επιδεινώθηκε από τον εμφύλιο πόλεμο (1975-1990) και τις επακόλουθες πολιτικές ανακατατάξεις, εκτός από τις περιοδικές ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές. Καμία κυβέρνηση δεν έχει καταφέρει τίποτα μέχρι τώρα όσον αφορά την παροχή αξιόπιστων και προσιτών δημόσιων υπηρεσιών σε ολόκληρη τη χώρα. Μόνο οι πλούσιοι (συμπεριλαμβανομένων των πολιτικών) μπορούν να παρακάμψουν πλήρως την έλλειψη δημόσιων αγαθών και πόρων. Η πλειονότητα του πληθυσμού υποφέρει καθημερινά από τις διακοπές του ηλεκτρικού ρεύματος, την έλλειψη νερού και τηλεφώνου και τις εξωφρενικές τιμές στο διαδίκτυο. Ακόμη και οι πλούσιοι, όμως, δεν μπορούν να αποφύγουν την τοξική συσσώρευση απορριμμάτων που σταδιακά γιγαντώνεται σε όλη τη χώρα.

Οι σημερινές διαμαρτυρίες έχουν γεννηθεί από την απογοήτευση και την οργή για τη συσσώρευση απορριμμάτων στη Βηρυτό και γενικά στο Λίβανο τον Ιούλιο του 2015. Κατά τη διάρκεια αυτού του μήνα η διακομιδή σκουπιδιών σταμάτησε στη Βηρυτό επειδή πολίτες και κάτοικοι έκλεισαν με επιτυχία ένα χώρο υγειονομικής ταφής που είχε γεμίσει επικίνδυνα ξεπερνόντας το επιτρεπτό όριο χωρητικότητας. Αυτός ο χώρος υγειονομικής ταφής, άρχισε να λειτουργεί το 1997 ως «προσωρινή» λύση για τα σκουπίδια του Λιβάνου. Τον Ιούλιο του 2015, και αφού για εβδομάδες δεν είχε γίνει διακομιδή σκουπιδιών από τη Βηρυτό, η κυβέρνηση μετέφερε με φορτηγά αυτά τα σκουπίδια σε πόλεις και κοινότητες γύρω από τη Βηρυτό, χωρίς τη συγκατάθεση (ή μερικές φορές ακόμα και τη γνώση) των κατοίκων των εν λόγω δήμων. Η χώρα, κυριολεκτικά, έχει μετατραπεί σε σκουπιδότοπο από τις παραλείψεις και τη διαφθορά της άρχουσας τάξης και της επιχειρηματική ελίτ. Οι άνθρωποι ζούσαν ανάμεσα στα απόβλητα του συστήματος. Οι πιο ευάλωτες ομάδες, οι άστεγοι (οι περισσότεροι από αυτούς πρόσφυγες από εμπόλεμη Συρία) κυριολεκτικά ζούσαν μέσα σε αυτά.

Η κινητικότητα και η δέσμευση των σημερινών διαδηλωτών αυξάνεται και βασίζεται σε προηγούμενα δίκτυα του ακτιβισμού. Αυτές οι προηγούμενες κινήσεις περιλαμβάνουν το «Isqat Al-Nizam»[4], το κίνημα «Πάρτε πίσω το Κοινοβούλιο»[5], τις αντι-αιρετικές κινήσεις και τις κινήσεις υπέρ του πολιτικού γάμου, τις φεμινιστικές ακτιβιστικές δράσεις κατά της ενδοοικογενειακής βίας, της αστυνομικής βίας, και της θεσμοποίησης των γυναικών σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Επιπλέον, οι απεργίες που έχουν πραγματοποιήσει οι ενώσεις εκπαιδευτικών και εργαζομένων - εκτός από τους απεργούς στην ηλεκτρική ενέργεια - έχουν κινητοποιήσει χιλιάδες συμμετέχοντες κατά τα τελευταία χρόνια.

Κάθε διαμαρτυρία είναι όλο και μεγαλύτερη και πιο ποικιλόμορφη από την προηγούμενη και συναντάει την αντίστοιχη κλιμακούμενη βία από τις ένοπλες δυνάμεις. Εάν αρχικά οι πρώτες συγκεντρώσεις διοργανώθηκαν από το κίνημα «YouStink»[6], το κίνημα διαμαρτυρίας πλέον έχει ξεφύγει από τον έλεγχό τους. Και αυτό είναι ίσως μια θετική εξέλιξη: ο καθένας στο Λίβανο επηρεάζεται, ακόμα και ανομοιόμορφα από την έλλειψη βασικών δημόσιων υπηρεσιών. Αυτό είναι κάτι που απαιτείται για να να επιτύχει η εξέγερση αυτή τους δεδηλωμένους στόχους της - την παραίτηση της τρέχουσας υπηρεσιακής κυβέρνησης. Και εδώ έγκειται η δυσλειτουργία: ο Λίβανος είναι μια χώρα κυριαρχούμενη από ταξικές και θρησκευτικές εντάσεις, φοβίες και προκαταλήψεις. Η πολιτική της ευπρέπειας παρατρύνει στη μη-βία, υιοθετώντας εθνικιστικά συνθήμα-

τα, και γενικά συνδέεται με την ΜΚΟ-ποίηση της κοινωνίας των πολιτών και του ακτιβισμού στο Λίβανο. Στο πλαίσιο αυτής της αφήγησης σχετικά με την ευπρέπεια, η βία, η λεκτική επίθεση και η καταστροφή δημόσιας περιουσίας θεωρούνται παράνομες ενέργειες. Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι αυτές οι αφηγήσεις της ευπρέπειας και της χυδαιότητας είναι ταξικές και έμφυλες και όπως αντίστοιχα συνέβη στην περίπτωση της Αιγύπτου και της Βραζιλίας σύμφωνα με τον Paul Amar[7], και στο Λίβανο αυτές οι αφηγήσεις τέμνονται με τον σεχταρισμό, έτσι ώστε οι ομάδες των νεαρών ανδρών με καλυμμένα τα πρόσωπα που ρίχνουν πέτρες ή μολότοφ σε αστυνομικούς αμέσως να ταξινομηθούν σε μια συγκεκριμένη κατηγορία, αίρεση και πατριαρχική νόρμα. Συνεπώς οι βίαιοι διαδηλωτές υποτίθεται ότι ακολουθούν τυφλά τις εντολές της θρησκευτικής ηγεσίας ή σε αυτήν την περίπτωση εκείνες του προέδρου του κοινοβουλίου και ηγέτη του κινήματος των σιιτών Αμάλ, Nabih Berri. Είναι ο υποτιθέμενος στρατός από τα ζόμπι του σεχταρισμού, ο κίνδυνος που θα επέλθει στη χώρα, αν το σύστημα διακυβέρνησης καταρρεύσει.

Τα μέσα ενημέρωσης του Λιβάνου χαρακτηρίζουν αυτούς τους νέους άνδρες ως «χούλιγκαν» ή «σκυλιά», σε διαμετρική αντίθεση με τη μη-θρησκευτική, μορφωμένη,«με ανεξάρτητη σκέψη», όπως παρουσιάζεται, μη -βιαίη ομάδα διαδηλωτών που αποτελείται από άτομα της μεσαίας τάξης. Η άδεια που δόθηκε στις ένοπλες δυνάμεις να σπάσουν τα κόκαλα και το σώμα τους

Αυτό που ξεκίνησε ως ένα κίνημα διαμαρτυρίας για τις βασικές δημόσιες υπηρεσίες μπορεί να αποδειχθεί κάτι πολύ περισσότερο απ' ό,τι ακόμα και οι διαδηλωτές είχαν τολμήσει να φανταστούν.

είναι πιο γενναιόδωρη από την άδεια που παρέχεται σχετικά με τα οστά των «ειρηνικών διαδηλωτών». Αυτές είναι αφηγήσεις της πατριαρχικής κοινωνίας που με τη μορφή της πληροφορίας μεταδίδονται πέραν των συνόρων, τις παράλληλες εποχές του πολέμου κατά της τρομοκρατίας και της νεοφιλελεύθερης αστυνομοκρατίας. Κυκλοφορούν και τέμνονται με τις αφηγήσεις για τον σεχταρισμό, την πατριαρχία και τη βία στον Λίβανο.

Πιθανόν να υπάρχουν εγκάθετοι μέσα στο κίνημα, τους οποίους είτε τους στέλνει η αστυνομία είτε οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα ή θρησκευτική ομάδα. Αλλά αν υπάρχουν εγκάθετοι εκπροσωπούν το σύνολο του συστήματος της διαφθοράς και της ασυδοσίας που ενώνει ολόκληρη την πολιτική τάξη. Δεν είναι η προτροπή σε βιαιότητες που μπορεί να εξηγήσει τους εκατοντάδες τραυματίες που προκάλεσαν οι επιθέσεις της αστυνομίας κατά των διαδηλωτών. Κατηγορώντας τους διαδηλωτές για «υποκίνηση της βίας», ενώ τα ΜΑΤ φέρουν όπλα και γκλοπ, είναι σαν να κατηγορούμε τις πέτρες που ρίχνουν οι νεολαίοι στην Παλαιστίνη για τις δυσανάλογες αντιδράσεις του ισραηλινού στρατού. αυτό δίνει λάθος εικόνα για το ποιος φέρει την ευθύνη της βίας και δίνει άλλοθι στη δυσανάλογη κρατική βία. Η διαφθορά και η αμέλεια του

κράτους και της άρχουσας κάστας, που συνδέεται με την ακραία ταξική πόλωση, και ο διαχωρισμός σε όλη τη χώρα, πρέπει να νοηθεί ως μορφή δομικής βίας και για την ίδια την ύπαρξη του συστήματος. Ο φορέας της βίας που εκδηλώνεται στους δρόμους του Λιβάνου σήμερα είναι σαφές ποιος είναι και δεν είναι οι διαδηλωτες.

Πολλοί στο στρατόπεδο των διαδηλωτών και των σχολιαστών[8] έχουν αρνηθεί να παίξουν το παιχνίδι του «διαίρει και βασίλευε» που προωθούν οι πολιτικοί. Αρνήθηκαν τη διαβρωτική και ακαταμάχητη δύναμη της θρησκευτικής και της ταξικής[9] αφήγησης στο Λίβανο. Οι διαδηλωτές έχουν δικαίως απορρίψει τις εκκλήσεις συγκατάβασης και στήριξης από τον ένα ή το άλλο πολιτικό, τους διαπληκτισμούς της πολιτικής ελίτ για το ποιος φταίει και την μετακύλιση της ευθύνης. Η διαμαρτυρία αυξάνεται, ενώ υπάρχουν αναφορές ότι τα εργατικά συνδικάτα μπορεί να συμμετάσχουν στη διαδήλωση που έχει προγραμματιστεί για το Σάββατο 29 Αυγούστου, το κίνημα μεγαλώνει με κάθε σπασμένο οστό ή μελανιασμένο μάγουλο, με κάθε σύλληψη, με κάθε κρατούμενο που εξαφανίστηκε υπό αστυνομική κράτηση. Με κάθε αστείο που παρουσιάζεται σαν «λύση» (η τελευταία είναι η μετασχηματισμός της Άκρα, ενός από τους πιο φτωχούς δήμους του Λίβανου, σε χωματερή σκουπιδιών της Βηρυτού) και προσφέρεται από τους πολιτικούς, το κίνημα ατσαλώνεται. Αυτό που ξεκίνησε ως ένα κίνημα διαμαρτυρίας για τις βασικές δημόσιες υπηρεσίες μπορεί να αποδειχθεί κάτι πολύ περισσότερο από ό,τι ακόμα και οι διοργανωτές είχαν τολμήσει να φανταστούν.

Η ελπίδα είναι μια δυσάρεστη αίσθηση για πολλούς που ζούν και αναπνέουν στη Μέση Ανατολή, από τη στιγμή που άρχισαν οι εξεγέρσεις το 2010. Η ελπίδα είναι μια επικίνδυνη επένδυση, και αυτό δεν είναι διαφορετικό στο Λίβανο, μια χώρα που είναι σε μια φαινομενικά μόνιμη κατάσταση πολέμου από την ανεξαρτησία της το 1943. Όμως, την τελευταία εβδομάδα, οι διαδηλωτές κατάφεραν να διαλύσουν τον πιο πεισματικό κραταιό μύθο σχετικά με το Λίβανο: ότι πρόκειται για ένα φιλελεύθερο (σημ: χρησιμιποιείται ο όρος laissez faire[10]) ανεκτικό κράτος. Ότι ο Λίβανος είναι το μόνο αραβικό κράτος, όπου οι πολίτες έχουν και ασκούν το δικαίωμα να διαμαρτυρηθούν ελεύθερα και με ασφάλεια, ένα κράτος όπου οι διαδηλωτές ανταλλάσουν λουλούδια με την αστυνομία και το στρατό, ενωμένοι σε μια μορφή εθνικιστικού πατριωτισμού. Ο Λίβανος είναι μια χώρα που συγκρατούνται μεταξύ τους - τα θύματα, οι εφυσυχασμένοι και οι παραιτημένοι - από τους φόβους των φατριαστικών στρατών από ζόμπι ή/και το φόβο μιας ισλαμιστικής Αποκάλυψης που θα επικρατήσει αν το σημερινό σύστημα κατανομής εξουσίας καταρρεύσει.

Οι διαδηλωτές έχουν αποδείξει ότι οι κρατικές και πολιτικές ελίτ δεν ελέγχουν τον ορίζοντα της πολιτικής φαντασίας.

Η μεγαλύτερη επιτυχία των σημερινών διαδηλωτών είναι ότι έχουν εμπνεύσει εκατομμύρια ανθρώπους, τόσο εντός όσο και εκτός της χώρας. Έχουν σπάσει τους περιορισμούς του πολιτικού κυνισμού και έχουν δημιουργήσει το έδαφος για να φανταστούμε ένα εναλλακτικό πολιτικό μέλλον για το Λίβανο. Μόνο για τους λόγους αυτούς, δεν υπάρχει πισωγύρισμα.

Maya Mikdashi

Τελευταία νέα:

Μέχρι τις πρώτες μέρες του Σεπτέμβρη η κατάσταση δεν φαίνεται να εξομαλύνεται. Την Τρίτη 01 Σεπτέμβρη – ημέρα κατά την οποία έληξε η προθεσμία που είχαν δώσει η διαδηλωτές στη κυβέρνηση προκειμένου να παραιτηθεί ο υπουργός Περιβάλλοντος - σημειώθηκε κατάληψη και στη συνέχεια βίαιη εκκένωση του Υπουργείου Περιβάλλοντος. Κατά τη διάρκεια της εκκένωσης οι διαδηλωτές φώναζαν «Εμείς θα συνεχίσουμε! Επανάσταση! Η θέλησή μας είναι η ισχυρότερη!». Ταυτόχρονα οξύνεται και η επικοινωνιακή επίθεση εναντίον της εξέγερσης – σύμφωνα με δήλωση του υπουργού Εσωτερικών οι διαδηλωτές υποστηρίζονται από ένα συγκεκριμένο ξένο κράτος, ο οποίο όμως δεν κατονόμασε...

Υποσημειώσεις:

1. Φιλοσυριακές και αντίστοιχα εχθρικές απέναντι στη Συρία πολιτικές δυνάμεις
2. Μετά την έναρξη του εμφυλίου στη Συρία, ο Λίβανος έχει θεσπίσει μια σειρά περιορισμών, με αποτέλεσμα οι πρόσφυγες (αναμεσά τους και 1,5 εκατομμύριο Σύροι) να χωρίζονται σε διάφορες κατηγορίες, ανάλογα με το εάν έχουν προσφυγική ιδιότητα, βίζα, τουριστική βίζα περιορισμένης διάρκειας ή δεν έχουν καν άδεια παραμονής.
3. Ο σεχταρισμός ή φατριασμός σαν έννοια χρησιμοποιείται για τη διαμάχη μεταξύ των διαφόρων θρησκειών και αιρέσεων. Στο Λίβανο κατοικούν σουνίτες, σιίτες, δρούζοι μουσουλμάνοι καθώς και χριστιανοί μαρωνίτες, ορθόδοξοι και καθολικοί, χωρίς κάποια αίρεση να έχει συντριπτική πληθυσμιακή υπεροχή - με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την πολυπλοκότητα του συστήματος κατανομής της εξουσίας στο συγκεκριμένο κράτος.
4. Στα ελληνικά: «οι άνθρωποι θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς». Κεντρικό σύνθημα, σλόγκαν και γκράφιτι κατά την διάρκεια της Αραβικής Άνοιξης ενώ φαίνεται να το υιοθέτησαν και σαν όνομα μερικές ομάδες.
5. Πολιτικό κίνημα που ξεκίνησε από διάφορους ακτιβιστές του Λιβάνου και στην πορεία συναντήθηκε με διάφορες κοινωνικές οργανώσεις και πρωτοβουλίες πολιτών. Η πολιτική του ατζέντα είναι η εκλογή δημοκρατικής κοσμικής μη-αιρετικής κυβέρνηση, η κοινωνική δικαιοσύνη και ένα ενδεχόμενο τέλος στη διαφθορά. Αναπτύχθηκε κυρίως μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης.
6. Πλατφόρμα πολιτών που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη αρχή των διαμαρτυριών - στα ελληνικά «Εσείς Βρωμάτε»
7. Γάλλος δημοσιογράφος
8. Πιθανότατα αναφέρεται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης
9. Εδώ η συγγραφέας του κειμένου με τη λέξη «ταξική» αφήγηση εννοεί την αφήγηση της της ανώτερης τάξης
10. Ο όρος «laissez-faire» είναι γαλλικής προέλευσης και σημαίνει «αφήστε τους ανθρώπους να ενεργήσουν, όπως νομίζουν»

Το κείμενο βρέθηκε στο site: https://tahriricn.wordpress.com/.

Μετάφραση, επιμέλεια, τελευταία νέα και υποσημειώσεις: Εφημερίδα Δρόμου «Άπατρις»

δομή. Η πολιτική αρχή της ισοτιμίας στη λήψη και εκτέλεση των αποφάσεων καθόρισε και τις σχέσεις των ομάδων μεταξύ τους, ενώ έγινε σαφές από την αρχή και -κυρίως- έμπρακτα ότι ο ρόλος όλων των ομάδων ήταν εξίσου κομβικός για την επίτευξη των στόχων της συνέλευσης. Οι ομάδες αποτέλεσαν μια σφιχτή και συνεκτική αλυσίδα, αλληλεπιδρώντας διαρκώς μεταξύ τους και συνεργαζόμενες στενά καθημερινά. Η αλληλεγγύη ήταν καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας της Πρωτοβουλίας στο Πεδίον του Άρεως δεδομένη τόσο προς τους πρόσφυγες όσο και μεταξύ των ανθρώπων που πλαισίωσαν τις ομάδες. Το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης ενσαρκώθηκε στην Τσαμαδού και στο Πεδίον και αποτέλεσε τον οδηγό για το πώς ομάδες ατόμων που συναντώνται ίσως για πρώτη φορά μπορούν να δώσουν λύσεις σε κρίσιμα ζητήματα επιβίωσης».

Η Αυτοοργανωμένη Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης συνεχίζει να παραμένει στο πλευρό των πολιτικών και οικονομικών προσφύγων με όπλο την έμπρακτη αλληλεγγύη, αντιστεκόμενη στην απάνθρωπη αντιμεταναστευτική πολιτική της Ευρώπης και του ελληνικού κράτους. Σε συνέχιση των δράσεων που αναπτύχθηκαν στο Πεδίον του Άρεως, η Πρωτοβουλία προχώρησε στην κατάληψη του κτηρίου που βρίσκεται στην οδό Δερβενίων 56 στα Εξάρχεια για τη στέγαση των δομών της και το συντονισμό της σε διάφορα πεδία δράσης, όπως στην πλατεία Βικτωρία αλλά και στη Μυτιλήνη. Αρχές Οκτώβρη, έντεκα αλληλέγγυοι/ες μέλη της ομάδας υγείας, της ομάδας μεταφραστών και των ομάδων σίτισης και αποθήκης αναχώρησαν για Μυτιλήνη με στόχο την παροχή ιατροφαρμακευτικής κάλυψης στους ανθρώπους που φτάνουν με τις βάρκες στην παραλία αλλά και την ενίσχυση των προσπαθειών των αλληλέγγυων της Μυτιλήνης. Στην παραλία «Σκάλα Συκαμιάς» της Λέσβου, ήδη στήθηκαν οι απαραίτητες δομές για τους πρόσφυγες/μετανάστες που καταφτάνουν, όπως σκηνή για το ιατρείο όπου παρέχονταν οι πρώτες βοήθειες και καζάνια φαγητού για τη σίτιση τους. Κάθε βδομάδα και έως τα τέλη Νοέμβρη νέα άτομα της Πρωτοβουλίας θα πλαισιώνουν τις δομές αυτές.

Η έμπρακτη αλληλεγγύη δε γνωρίζει ταυτότητες!

Ο μεγαλύτερος αριθμός προσφύγων/μεταναστών προέρχεται εδώ και σχεδόν τέσσερις δεκαετίες από το Αφγανιστάν. Τα πράγματα εκεί ουδέποτε ησύχασαν. Η φυγή των Αφγανών οφείλεται και σε πολιτικούς και σε οικονομικούς λόγους. Εγκαταλείπουν τη χώρα για να ξεφύγουν από την ανέχεια, την ακραία φτώχεια, από την απουσία προοπτικής, από τις συνεχείς επιθέσεις. Πολλοί εγκαταλείπουν τη χώρα τους επειδή απειλείται ακόμα και η ίδια η ύπαρξη τους είτε από τους αντάρτες Ταλιμπάν είτε από στρατιωτικές επεμβάσεις. Πλέον, όμως, ένα νέο κύμα προσφύγων προέρχεται -κυρίως από το περασμένο έτος- από τη Συρία. Σήμερα, ένας στους τέσσερις νέους πρόσφυγες παγκοσμίως προέρχεται από εκεί. Μετά τον συριακό εμφύλιο όλοι έβαλαν τους Αφγανούς σε... δεύτερη μοίρα. Για την Ευρώπη «φρούριο» προτεραιότητα έχουν οι Σύριοι, ενώ τα ταξιδιωτικά έγγραφα των Αφγανών δεν «προχωράνε». Αυτήν τη στιγμή η Συρία βρίσκεται στην καρδιά μιας ανθρωπιστικής κρίσης που δε δείχνει να έχει τελειωμό, όμως την ίδια ώρα, οι στρατιωτικές επεμβάσεις στο Αφγανιστάν παραμένουν συχνές και καθημερινές. Να θυμίσουμε τον πρόσφατο βομβαρδισμό από Αμερικανούς που αιματοκύλησε την ανθρωπιστική αποστολή των «Γιατρών Χωρίς Σύνορα» στο νοσοκομείο της Κουντούζ στο Αφγανιστάν. Τραγικός απολογισμός: 19 νεκροί και 37 σοβαρά τραυματίες.

Μετά την αραβική άνοιξη, τον συριακό εμφύλιο και την εδραίωση του ISIS σε περιοχές της Λιβύης, του Ιράκ και της Συρίας, η ειδησεογραφία λειτούργησε αποπροσανατολιστικά για το Αφγανιστάν αφού η ροή ειδήσεων από εκεί περιορίστηκε σημαντικά παρ' ότι η φετινή χρονιά είναι από τις βιαιότερες μετά το 2002. Το τελευταίο διάστημα βλέπουμε να εδραιώνεται σκοπίμως από τους θεσμούς και τα καθεστωτικά ΜΜΕ ένας επικίνδυνος διαχωρισμός σχετικά με τις ταυτότητες ανθρώπων που εκτοπίζονται από τις χώρες τους. Σε Ελλάδα και Ευρώπη σχεδόν το πλήθος των θεσμών στέκεται πάνω στη διάκριση αναπαράγοντας τους διαχωρισμούς αυτούς. Οι διαχωρισμοί όμως αυτοί σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να αναπαράγονται από το ίδιο το κίνημα αλληλεγγύης. Η έμπρακτη αλληλεγγύη δεν πρέπει και δεν μπορεί να γνωρίζει τέτοιες ταυτότητες.

Όσο θα μαίνονται πόλεμοι σε χώρες της Μέσης Ανατολής, τόσο θα εκτοπίζονται άνθρωποι, τόσο θα μυρίζουν το θάνατο δίπλα τους, τόσο θα βιώνουν τις κακουχίες, τόσο θα συνεχίζεται και η μαζική έξοδος από τον τόπο τους για να σωθούν, για μια ανάσα ελευθερίας. Όσο θα υπάρχουν άνθρωποι που θα χτυπιούνται από τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και τους εμφυλίους που τον ακολουθούν, όσο θα προσπαθούν να ξεφύγουν από θεοκρατίες τύπου «Ισλαμικό Κράτος», από τη φτώχεια και την πείνα και όσο θα χτυπιούνται από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις της FRONTEX στα συνοριακά περάσματα, τόσο θα μεγαλώνει η ανάγκη για παρεμβάσεις σε βάθος με καθαρά αντιπολεμικό περιεχόμενο.

Piedade

Ανακοίνωση της κατάληψης Νοταρά 66

Καθημερινά χιλιάδες άνθρωποι παλεύουν να περάσουν τα σύνορα αντιμέτωποι με τη θάλασσα, το φράχτη του Έβρου, τους εμπόρους των συνόρων, το Λιμενικό και την Frontex. Άνθρωποι κυνηγημένοι από τα όπλα ολοκληρωτικών καθεστώτων, βομβαρδισμών της Δύσης και της φονταμενταλιστικής φρίκης. Άνθρωποι που προσπαθούν να ξεφύγουν από συνθήκες ακραίας φτώχειας.

Όσοι καταφέρουν να μπουν στην Ευρώπη-φρούριο, έχουν να αντιμετωπίσουν κράτη που ενδιαφέρονται μόνο για κερδοσκοπία στη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών και για φτηνό εργατικό δυναμικό, αδιαφορώντας για την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια. Έρχονται αντιμέτωποι με τη ξενοφοβία και ρατσισμό, θεσμικό ή μη.

Μέσα σε αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο , προχωρήσαμε στην κατάληψη του εγκαταλειμμένου δημόσιου κτιρίου του ΕΤΕΑΜ της οδού Νοταρά 26 με σκοπό την εδαφικοποίηση της αλληλεγγύης μας προς τους πρόσφυγες/μετανάστες για την κάλυψη των άμεσων αναγκών τους (στέγαση, περίθαλψη, κάθε είδους στήριξη). Δεν πρόκειται για μια κίνηση φιλανθρωπίας, κρατικής ή ιδιωτικής, αλλά για αυτοοργανωμένο εγχείρημα αλληλεγγύης που οι αλληλέγγυοι και οι πρόσφυγες αποφασίζουν από κοινού. Αποφασιστικό όργανο μας είναι η ανοιχτή συνέλευση της κατάληψης όπου μπορούν να συμμετάσχουν όλοι και όλες χωρίς αποκλεισμούς.

Έχοντας απόλυτη επίγνωση της δυσκολίας της προσπάθειάς μας, καλούμε συλλογικότητες και άτομα όχι μόνο σε συμμετοχή και στήριξη, αλλά και στη διεύρυνση και στη δημιουργία αντίστοιχων εγχειρημάτων. Στόχος μας η επικοινωνία και ο συντονισμός των δράσεων μας με τις εκατοντάδες ατομικές και συλλογικές πρωτοβουλίες σε όλη την Ελλάδα - σε αστικά κέντρα, σε νησιά και παραμεθόριο - για την αποτελεσματικότερη αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες για να δομήσουμε μαζί το κοινό μας μέλλον.

Για να γίνει η Οδύσσεια των προσφύγων προς την επιβίωση ένα ταξίδι της ανθρωπότητας προς την ελευθερία!

Ανοιχτά σύνορα - ελεύθερη μετακίνηση για όλους/-ες.
Ενάντια στην Ευρώπη Φρούριο.
Νομιμοποίηση, ιθαγένεια, άσυλο σε όποιον/-α το επιθυμεί.
Ενάντια στον ρατσισμό και την ξενοφοβία.
Ενάντια στα κέντρα κράτησης.
Ενάντια σε κάθε πόλεμο.
Κανένας νεκρός για τα συμφέροντά τους.

Μερικές λέξεις για την κατάσταση στα σύνορα Αυστρίας-Ουγγαρίας

Εικάζουμε ότι οι περισσότεροι από εσάς παρακολουθείτε τις πρόσφατες ειδήσεις και κατά κάποιο τρόπο γνωρίζετε τι συμβαίνει στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή. Για όσους ενδιαφέρονται, μοιραζόμαστε κάποιες προσωπικές εμπειρίες από τα σύνορα της Αυστρίας και της Ουγγαρίας – για να τις μεταδώσετε, να κινητοποιηθείτε και να λάβετε πληροφόρηση πέρα από αυτή που δίνουν τα (κυρίαρχα) μέσα μαζικής ενημέρωσης σχετικά με την κατάσταση που επικρατεί εκεί. Οι πληροφορίες συλλέχθηκαν από διάφορους ανθρώπους και δεν μπορούν να συνδεθούν με συγκεκριμένα άτομα. Συνοριακοί έλεγχοι, αστυνομία, υπηρεσία πληροφοριών και άλλα ιδρύματα ελέγχου: Να πάτε να πεθάνετε!

Αυτή τη στιγμή, μεταναστευτικά ρεύματα χιλιάδων ανθρώπων κινούνται προς την Αυστρία, τη Γερμανία, το Βέλγιο, την Ολλανδία, τη Δανία, τη Σουηδία και άλλες χώρες κυρίως της Βόρειας Ευρώπης. Οι περισσότεροι άνθρωποι έρχονται από τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ και άλλες χώρες που μαστίζονται από τον πόλεμο. Τουρκία, Ελλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία, Μακεδονία, Σερβία και Ουγγαρία αποτελούν χώρες διέλευσης, δεδομένου ότι οι άνθρωποι προσπαθούν να προχωρήσουν παραπέρα γιατί περιμένουν να βελτιώσουν εκεί τις συνθήκες διαβίωσής τους. Η Γερμανία άρχισε τους ελέγχους στα σύνορα πριν από μερικές ημέρες επιβραδύνοντας τις ροές. Σήμερα, οι νόμοι αλλάζουν στην Ουγγαρία: τα σύνορα είναι «κλειστά για τους ανθρώπους που εισέρχονται παράνομα» στη χώρα και κατά συνέπεια πολλοί πρόσφυγες αναμένεται να κατευθυνθούν προς την Κροατία και τη Σλοβενία. Αυτά σαν κεντρική εικόνα...

Πριν από λίγες μέρες έφθασε η είδηση ότι χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν τα σύνορα από τη Σερβία προσπαθώντας να προωθηθούν προς το βορρά. Πολλοί έφτασαν σε έναν καταυλισμό κοντά στα σύνορα στο Ροέσκε της Ουγγαρίας. Η κατάσταση ήταν και είναι εξαιρετικά σοβαρή, δεδομένου ότι η χωρητικότητα του καταυλισμού εξαντλήθηκε σύντομα από τις μάζες των ανθρώπων που φθάνουν. Πολλοί εθελοντές παρέχουν ιατρική βοήθεια ή υποστήριξη με τρόφιμα, ζεστά ρούχα ή μεταφορά με λεωφορείο προς το σιδηροδρομικό σταθμό ή άλλους τόπους. Τα λεωφορεία και τα τρένα προς το Γκιορ μετέφεραν χιλιάδες ανθρώπους κοντά στα αυστριακά σύνορα. Εδώ, οι άνθρωποι μεταφέρθηκαν σε ένα στρατόπεδο 12 χιλιόμετρα μακριά από την πόλη όπου, έξω από το στρατόπεδο, τους παρέχεται η βασική βοήθεια. Αν οι άνθρωποι θέλουν να έχουν πρόσβαση σε ιατρική βοήθεια ή να χρησιμοποιήσουν τις εγκαταστάσεις και να κοιμηθούν, πρέπει αναγκαστικά να καταγραφούν από τις αρχές. Αυτό σημαίνει ότι θα δώσουν δακτυλικά αποτυπώματα και το όνομά τους προκειμένου να τους καταγράψει επίσημα η Ουγγαρία. Εάν το κάνουν αυτό, όπου κι αν καταλήξουν τις επόμενες εβδομάδες μπορεί να σταλούν πίσω στη χώρα που καταγράφηκαν για πρώτη φορά, σύμφωνα με τη συμφωνία - Δουβλίνο ΙΙΙ. Κατά συνέπεια, πολλοί σπεύδουν να προχωρήσουν μέσω των Βαλκανίων προσπαθώντας να μην αφήσουν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα σε οποιοδήποτε άλλο μέρος εκτός από τον τελικό προορισμό τους.

Στο στρατόπεδο κοντά στο Γκιορ, οι αλληλέγγυοι έχουν συστήσει μια βασική δομή, στην οποία συγκεντρώνουν και μοιράζουν τρόφιμα και ρούχα. Έχει επίσης εγκατασταθεί και μια στοιχειώδης ιατρική υποδομή. Εδώ, πάλι, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μένουν για πολύ καιρό και προωθούνται στα αυστριακά σύνορα. Ατελείωτες σειρές ταξί περιμένουν μπροστά από το στρατόπεδο και με την υποστήριξη των αστυνομικών άνθρωποι στοιβάζονται στο εσωτερικό τους. Οι αλληλέγγυοι κατάφεραν να προσφέρουν δωρεάν μεταφορά με λεωφορεία προς το σταθμό του τρένου μετά από μακρές συζητήσεις με τους «υπεύθυνους» -οι οποίοι μέχρι τότε δεν τους άφηναν να περάσουν-, εξασφαλίζοντας ότι κανείς δεν θα μεταφερθεί πέρα από τα σύνορα. Οι οδηγοί ταξί χρεώνουν 10-50 € το άτομο για διαδρομή 12 χιλιομέτρων προς το σταθμό. Πολλοί αλληλέγγυοι βοήθησαν στη μετακίνηση ακόμη και αν η νομική κατάσταση στην Ουγγαρία ήταν ασαφής. Η ανάγκη για να βοηθήσουν στη διαφυγή υπερκέρασε οποιεσδήποτε σκέψεις και κανονισμούς. Στο σταθμό του τρένου αλληλέγγυοι βοηθούν τους πρόσφυγες, δίνοντάς τους τη βασική πληροφόρηση για το πώς να συνεχίσουν παραπέρα. Τρένα αναχωρούν κάθε μια ώρα και μετά από συνεχείς ερωτήσεις στους «υπεύθυνους» διαδόθηκε η πληροφορία ότι δεν απαιτούνται εισιτήρια. Στους μπάτσους ανατέθηκε η δουλειά να πουν στους ανθρώπους τι πρέπει να κάνουν, πράγμα που συμβαίνει χωρίς ιδιαίτερη συμπόνια. Ακριβώς όπως κάνουν τη δουλειά τους. Το συνεχές μπρος-πίσω από το στρατόπεδο στο σταθμό γινόταν με πολλά αυτοκίνητα επί ώρες. Το τελευταίο τρένο στα σύνορα αναχωρεί στις 22:30, αλλά τα λεωφορεία από όλη την Ουγγαρία έφθαναν όλη τη νύχτα στο στρατόπεδο έξω από την πόλη. Έτσι οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να μείνουν είτε στο στρατόπεδο (και να καταγραφούν) ή έξω από το στρατόπεδο ή να περιμένουν στο σταθμό του τρένου για το επόμενο τρένο το πρωί (υπό την προϋπόθεση ότι βρήκαν μέσο να πάνε στο σταθμό ή είχαν τη δυνατότητα να πληρώσουν το ταξί). Όταν άρχισαν να φτάνουν στην Αυστρία το βράδυ, οι εθελοντές μετέφεραν τους πρόσφυγες σε καταφύγια έκτακτης ανάγκης, τα οποία άνοιξαν σε όλη τη Βιέννη. «Έχουμε χώρο για 1300 άτομα και ήδη φιλοξενούμε περισσότερους από όσους μπορούμε να αντέξουμε», μας είπε ένα μέλος του Ερυθρού Σταυρού.

Γνωρίζοντας ότι τα σύνορα θα έκλειναν στις 15 Σεπτέμβρη πολλοί άνθρωποι αναγκάστηκαν να βιαστούν - τόσο αυτοί που βρίσκονταν στα σύνορα με την Ουγγαρία, όσο και αυτοί που δεν είχαν φτάσει ακόμα. Στις 14 του μήνα τα στρατόπεδα προσφύγων στα σύνορα με τη Σερβία στο Ροέσκε και κοντά στο Γκιορ έκλεισαν και όλοι οι άνθρωποι στοιβάχτηκαν στα τρένα που έφευγαν καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, κατευθυνόμενα προς τα βόρεια. Σε τρένα με 15 και πλέον βαγόνια φορτώθηκαν περισσότερα από χίλια άτομα και διέσχισαν έτσι την Ουγγαρία, όπως τα ζώα, έως την συνοριακή πόλη Χεγιερσάλομ. Εδώ, οι αστυνομικοί συγκέντρωσαν τον κόσμο και περπάτησε προς τα σύνορα με την Αυστρία. Και εδώ υποστηρικτές βοήθησαν με λεωφορεία στα σύνορα και μοίραζαν τρόφιμα και νερό, καθώς και αδιάβροχα και ρούχα. Τα τακτικά δρομολόγια από τη Βουδαπέστη και το Γκιορ έφταναν σύμφωνα με το πρόγραμμα με 20-50 πρόσφυγες το καθένα. Όμως η άφιξη μεγάλων τρένων από το Ροέσκε δεν ήταν προγραμματισμένη και έγινε ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση. Η αστυνομία είπε ψέματα, λέγοντας ότι δεν υπάρχουν άλλα τρένα τα οποία θα φτάσουν το βράδυ, αλλά οι πληροφορίες από τους αλληλέγγυους στο Ροέσκε ήταν πιο ακριβείς: στις 10 το βράδυ πολλοί αστυνομικοί προετοιμάστηκαν για μια άφιξη τρένου εν μέσω καταιγίδας. Ένα μεγάλο τρένο με περίπου 20 βαγόνια έφθασε και οι άνθρωποι κινήθηκαν προς τα σύνορα. Οικογένειες με παιδιά και βρέφη, άτομα σε αναπηρικές καρέκλες, άνθρωποι με πατερίτσες και πρόσθετα μέλη είχαν σπεύσει δίπλα σε ομάδες νεαρών και φίλων. Προς υποστήριξή τους, ειδικά τα άτομα με αναπηρία οδηγήθηκαν με αυτοκίνητα προς τα σύνορα. Οι αστυνομι-

κοί δεν συμφωνούσαν με αυτό το είδος της υποστήριξης των μεταναστών και ξεκίνησαν σοβαρές αντιπαραθέσεις. Με μαύρα, μακριά αδιάβροχα, ξυρισμένα κεφάλια, αιωρούμενα γκλομπ και δυνατά φώτα, φωνάζοντας γύρω σαν βοσκοί, δίνοντας εντολές και δείχνοντας τις κατευθύνσεις, δημιουργούσαν εικόνες από παλαιότερες εποχές. «Απλά ακολουθούν τις εντολές» - φαίνεται ότι η συμπόνια έχει εγκαταλείψει εντελώς το σώμα τους. Δεν έχουν πραγματοποιήσει ακόμα επιθέσεις, αν και αναμένεται.

Πολλοί άνθρωποι έχουν φτάσει και πολλοί άνθρωποι πρόκειται να έρθουν. Και εδώ θα μείνουν. Αναλάβετε δράση. Βοήθεια χρειάζεται, παντού. Δεν υπάρχουν σύνορα, δεν υπάρχουν έθνη. Όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως κατάστασης, είναι ευπρόσδεκτοι.

«Θέλετε να έρθετε με το αυτοκίνητο; Μπορούμε να σας πάμε στα σύνορα και είναι δωρεάν». «Γεια σου, τι κάνεις; Από πού έρχεστε; Πού θέλετε να πάτε; Τι χρειάζεστε; Θέλετε ένα μήλο, νερό, χυμό, σοκολάτα, χαρτομάντιλα, αδιάβροχα,..;» «Θα πρέπει να περπατήσετε μετά τα σύνορα, δεν μπορούμε να σας πάμε. Πέρα από τα σύνορα υπάρχει βοήθεια για εσάς: Τρόφιμα και καταφύγιο. Και μπορείτε να πάρετε το λεωφορείο για την Βιέννη, από εκεί μπορείς να πας παραπέρα». «Η Γερμανία κλείνει τα σύνορα, ίσως έχετε να πάτε κάπου αλλού ή να μείνετε στη Βιέννη για να πάρετε περισσότερες πληροφορίες». «Είστε ευπρόσδεκτοι!»

Ναι κι εσείς

«Ναι ΠΑΡΑΚΑΛΩ. Ήμασταν στο τρένο για 8 ώρες. Είμαστε τόσο κουρασμένοι. Ξέρετε ξεκινήσαμε πριν από 45 ημέρες. Περπατήσαμε τόσο πολύ». «Ερχόμαστε από τη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, το Καμερούν, το Πακιστάν...». «Θέλουμε να πάμε στην Ολλανδία, το Αμβούργο, το Μόναχο, τις Βρυξέλλες, τη Δανία, τη Βιέννη, τη Γερμανία, τη Γαλλία, το Ντόρτμουντ...». «Είναι ο αυστριακός λαός, όπως το Αφγανιστάν;». «Έχω κάνει εγχείριση καρδιάς, πρέπει να πάω στο νοσοκομείο». «Η κόρη μας είναι πολύ άρρωστη, χρειαζόμαστε ένα ζεστό και στεγνό μέρος για να κοιμηθεί». «Ο αδελφός μου ζει στο σημείο Χ, θα πρέπει να φτάσω εκεί. Μπορείτε να μας οδηγήσετε στο σημείο Χ;». «Η αστυνομία στη Βουλγαρία πήρε το κινητό μου, τα ρούχα μου και τα χρήματά μου. Μπορείς να με βοηθήσεις; Δεν μου έχει μείνει τίποτα». «Μπορείτε να μιλήσετε με τον θείο μου στο κινητό. Έχει πάρει από τον Καναδά και μπορεί να μεταφράσει σε περσικά». «Μπορείς να με πας στη Βιέννη; Ο αδερφός μου δουλεύει στο σημείο Χ και μπορεί να αναλάβει τη φροντίδα μου». «Μια βόμβα κατέστρεψε το σπίτι μας. Έχασα 3 δάχτυλα».

Ολόκληρες οικογένειες συμπιέζονται σε 2, 3 ή 4 αυτοκίνητα και οδηγούνται στα σύνορα. Οι κανόνες οδικής κυκλοφορίας δεν μετράνε σε αυτή την κατάσταση και αυτό που έχει σημασία είναι να μεταφέρεις όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους. Σε σύντομο χρονικό διάστημα οι άνθρωποι κοιμούνται, τρώνε, πίνουν και ζητούν πληροφορίες. Φτάνοντας στα σύνορα είναι πάλι μόνοι τους, αντιμέτωποι με τη βροχή και τη συνοριακή αστυνομία. Όλη τη νύχτα τα τρένα φθάνουν από κάπου και μεταφέρουν τους ανθρώπους στα σύνορα. Φαίνεται ότι η Ουγγαρία τελικά πετάει έξω κάθε πρόσφυγα. Στο Νίκελσντορφ, στην Αυστρία, ένα στρατόπεδο προσφύγων είναι έτοιμο για την άφιξη χιλιάδων ανθρώπων από τα σύνορα. Εδώ οι περισσότεροι απλά θέλουν να προχωρήσουν. Ίσως να πάρουν μερικά τρόφιμα, ποτά, να πάνε στην τουαλέτα, και μετά να πάρουν λεωφορείο, αυτοκίνητο, ταξί (αν έχουν τη δυνατότητα) ή απλά να περπατήσουν κατά μήκος της εθνικής οδού προς Βιέννη. Και πάλι, ατελείωτες σειρές ταξί περιμένουν τους ανθρώπους ζητώντας τους απροσδιόριστες τιμές για τη διαδρομή. Η αυστριακή αστυνομία δεν επιτρέπει στους αλληλέγγυους να κάνουν δωρεάν διαδρομές απευθείας από τα σύνορα. Για το λόγο αυτό οι άνθρωποι πρέπει να περπατήσουν και πάλι μερικά χιλιόμετρα για να φτάσουν στα αυτοκίνητα. Η είδηση της δωρεάν μεταφοράς φτάνει στους ανθρώπους και αυτοκίνητα σταθερά γεμάτα φεύγουν προς Βιέννη. Η εθνική οδός είναι κλειστή για «λόγους ασφαλείας», δεδομένου ότι πολλοί κάνουν περπατώντας τα 60 χιλιόμετρα προς τη Βιέννη. Ένα ελικόπτερο παρακολουθεί την κατάσταση όλη τη μέρα.

Οι πληροφορίες αλλάζουν κάθε ώρα και είναι δύσκολο να εκτιμηθεί τί συμβαίνει στη συνέχεια. Πρώτον, υπάρχουν λεωφορεία που φεύγουν για τη Βιέννη. Μετά, τελεία. Στη συνέχεια, τα λεωφορεία αναχωρούν για διάφορες πόλεις της Αυστρίας. Φαίνεται ότι οι δομές στη Βιέννη είναι μπλοκαρισμένες και οι αρχές προσπαθούν να διασπείρουν τους πρόσφυγες σε ολόκληρη τη χώρα. Κανείς δεν ξέρει πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση, δεδομένου ότι η Ουγγαρία έκλεισε σήμερα τα σύνορα και η Γερμανία επανέφερε τους συνοριακούς ελέγχους στα δικά της «για την καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων και για την εδραίωση της ασφάλειας». Πολλοί άνθρωποι έχουν φτάσει και πολλοί άνθρωποι πρόκειται να έρθουν. Εδώ και 1-2 μήνες οι άνθρωποι διαφεύγουν προς την Ευρώπη. Και εδώ θα μείνουν. Οι αλληλέγγυοι είναι στους δρόμους, τους σιδηροδρομικούς σταθμούς και τα καταφύγια κάθε μέρα και διαθέτουν αστείρευτη ενέργεια και χρόνο να βοηθήσουν.

Διαδώστε το, συζητήστε το, συναντηθείτε και κάντε σχεδιασμό, αναλάβετε δράση. Βοήθεια χρειάζεται, παντού. Δεν υπάρχουν σύνορα, δεν υπάρχουν έθνη. Όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως κατάστασης είναι ευπρόσδεκτοι.

Ρισκάρετε.

Μερικοί από τους πολλούς

Σημειώσεις σχετικά με τις τρέχουσες εξελίξεις:

15/9: Ξεκίνησαν οι διώξεις κατά προσφύγων σύμφωνα με το νέο δρακόντειο αντιμεταναστευτικό νόμο. Στο Ζέγκεντ της νότιας Ουγγαρίας, η αστυνομία ανακοίνωσε ότι «εξήντα άτομα συνελήφθησαν από την αστυνομία ενώ προξενούσαν ζημιές στον φράκτη». Η πρόκληση ζημιών στον συνοριακό φράκτη τιμωρείται με φυλάκιση πέντε ετών βάσει της νέας νομοθεσίας. \
16/9: Σοβαρές συγκρούσεις ανάμεσα σε πρόσφυγες και τα ουγγρικά ΜΑΤ -τα οποία είχαν την υποστήριξη μονάδων της αντιτρομοκρατικής και τεθωρακισμένων- στο σερβικό μεθοριακό πέρασμα Χόργκος στα σύνορα Σερβίας-Ουγγαρίας. Μαζική αλλαγή των μεταναστευτικών ροών που στρέφονται πλέον προς την Κροατία.
17/9: Νεκρός πρόσφυγας σε συγκρούσεις ανάμεσα σε πρόσφυγες και τις κροατικές ειδικές δυνάμεις στη συνοριακή πόλη Τοβάρνικ στα σύνορα Σερβίας-Κροατίας. Οι συμπλοκές είχαν σαν αποτέλεσμα το σπάσιμο των γραμμών της αστυνομίας και τη διαφυγή των προσφύγων προς το εσωτερικό της χώρας.
17/9: Φασιστικό παραλήρημα του Ορμπάν -πρωθυπουργού της Ουγγαρίας- με το οποίο υπεραμύνεται της πολιτικής του: «Αν αφήσουμε τους μουσουλμάνους να μπουν στην ήπειρό μας και να μας ανταγωνιστούν, θα μας ξεπεράσουν αριθμητικά. Πρόκειται για απλά μαθηματικά κι αυτό δεν μας αρέσει».
19/9: Η Ουγγαρία προχώρησε στην κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης, που επιτρέπει την κινητοποίηση και στρατιωτικών δυνάμεων στα νότια σύνορα, ενώ ανακοίνωσε την επέκταση του συνοριακού φράχτη και στα σύνορα με τη Ρουμανία.
20/9: Η Κροατία είχε κλείσει πλέον τα περισσότερα από τα συνοριακά περάσματα στα σύνορα με τη Σερβία, ανακοινώνοντας ότι δεν θα υποδεχθεί άλλους πρόσφυγες στο έδαφός της. Παρ' όλα αυτά πρόσφυγες συνεχίζουν να φτάνουν με λεωφορεία στη σερβική συνοριακή πόλη Σιντ και ενώνονται με το τεράστιο πλήθος που έχει συγκεντρωθεί στα σύνορα υπό την επίβλεψη των κροατικών αστυνομικών δυνάμεων.

Το κείμενο προέρχεται από το site: https://linksunten.indymedia.org.

Μετάφραση και σημειώσεις σχετικά με τις τελευταίες εξελίξεις: Εφημερίδα Δρόμου «Άπατρις»

Σχετικά με την άσκηση CONEX15 του ελβετικού στρατού

Η άσκηση CONEX15 του ελβετικού στρατού που έλαβε μέρος μεταξύ 16 και 25 Σεπτέμβρη στη Β.Α Ελβετία έχει βάση το εξής σενάριο απειλής: «Σε μια μελλοντική φανταστική Ευρώπη, με νέα δεδομένα και σύνορα, η οικονομική κρίση κυριαρχεί. Οι συνέπειες μεταφέρονται και στην Ελβετία: μείωση αποθεμάτων, παράνομο εμπόριο, εγκληματικές οργανώσεις. Μεγάλα αποθέματα λαδιού, γκαζιού και δημητριακών γίνονται στόχος σαμποτάζ και πλιάτσικου. Επίσης, μεγάλες εθνικές πιέσεις οδηγούν σε μεγαλύτερες προσφυγικές πιέσεις στην Ελβετία». Στις 18/09 πραγματοποιήθηκε συγκρουσιακή πορεία στην πόλη Basel της Ελβετίας ενάντια στην πραγματοποίηση της εν λόγω άσκησης.

Παραθέτουμε την ανταπόκριση της πορείας σύμφωνα με το http://en.contrainfo.espiv.net/.

Το βράδυ της Παρασκευή 18 Σεπτεμβρίου, περίπου 400 άνθρωποι πορευτήκαμε από την πλατεία Claraplatz στο κέντρο κράτησης μεταναστών προς απέλαση Bässlergut προκειμένου να δείξουμε τη εναντίωση μας στη στρατιωτική άσκηση «Conex15» και την αλληλεγγύη μας στους φυλακισμένους. Όταν η διαδήλωση έφτασε εκεί, περίπου 60 μπάτσοι της μονάδας αντιμετώπισης ταραχών μας περίμεναν προκειμένου να προστατεύσουν τη φυλακή. Από εκεί που ήμασταν μπορούσαμε να ακούσουμε τους κρατούμενους να χτυπάνε τις μπάρες και να φωνάζουν συνθήματα, μεταξύ των οποίων και κάποια εναντίον των μπάτσων.

Καθώς η πορεία προσπάθησε να προσεγγίσει τη φυλακή οι μπάτσοι δέχτηκαν επίθεση, στην οποία απάντησαν με δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Στη συνέχεια οι επιθέσεις στους μπάτσους συνεχίστηκαν ενώ ταυτόχρονα ακούγονταν συνθήματα. Δυστυχώς δεν τα καταφέραμε να έρθουμε πιο κοντά στους φράχτες. Μετά την αντιπαράθεση, η οποία κράτησε περίπου μισή ώρα, η πορεία συνεχίστηκε προς την κατεύθυνση του λιμανιού, όπου ήταν προγραμματισμένο να λάβει χώρα ένα μέρος της στρατιωτικής άσκησης. Στη διαδρομή τα κτίρια της τοπικής εφημερίδας (Basler Zeitung), της ISS (σημ. πρόκειται για εταιρία που μεταξύ άλλων δραστηριοποιείται και στον τομέα της ασφάλειας) και της συνοριακής αστυνομίας δέχθηκαν επίθεση και ένα αυτοκίνητο της ISS πυρπολήθηκε. Ακόμη καταστράφηκαν και αρκετά μηχανήματα εισιτηρίων για τις δημόσιες συγκοινωνίες.

Η «Basler Zeitung» παίρνει μέρος στις ρατσιστικές εκστρατείες εναντίον των μεταναστών, η ISS συμμετέχει στη διαχείριση των κτιριακών εγκαταστάσεων των φυλακών σε όλη την Ευρώπη και οι λόγοι για τις επιθέσεις κατά της συνοριακής αστυνομίας είναι αυτονόητοι. Μετά την πορεία 8 άτομα συνελήφθησαν, αλλά όλοι είναι ήδη ελεύθεροι.

Αυτή η διαδήλωση ήταν μια ένδειξη αλληλεγγύης προς τους ανθρώπους που έχουν φυλακιστεί και απελαθεί και δείχνει την οργή μας εναντίον της κοινωνίας που δέχεται αυτή την κατάσταση. Επίσης είναι μια έκφραση της οργής μας εναντίον των μπάτσων, των στρατιωτικών και των συνοριοφυλάκων, οι οποίοι προστατεύουν δομές εξουσίας, όπως οι φυλακές και τα σύνορα.

Φωτιά στα κέντρα κράτησης!!!

Μετάφραση και επιμέλεια
εφημερίδα δρόμου «Άπατρις»

Κείμενο της Πρωτοβουλίας Ηρακλείου για τους Πρόσφυγες και τους Μετανάστες

Το καλοκαίρι παρατηρήθηκε ένα φαινόμενο, όχι τόσο νέο, αλλά σίγουρα ξεχασμένο. Απαντώντας στις ανάγκες των χιλιάδων προσφύγων που περνούσαν τα θαλάσσια σύνορα ρισκάροντας τη ζωή τους, παλιότερες αλλά κυρίως καινούριες ομάδες αλληλεγγύης ξεφύτρωσαν παντού σαν τους χοχλιούς (σαλιγκάρια) μετά τη βροχή. Προσπάθειες συγκέντρωσης ειδών ανάγκης ξεπήδησαν από όλη την ελληνική επικράτεια: είτε από ιδιωτικές πρωτοβουλίες ανθρώπων που σοκαρίστηκαν με την εικόνα του πνιγμένου Αϊλάν, χωρίς απαραίτητα κάποιο πολιτικό πρόσημο ή ανάλυση, είτε από σωματεία εργαζομένων, πολιτικές συλλογικότητες, στέκια και καταλήψεις. Η χαμένη για καιρό λέξη «αλληλεγγύη» ξαναβρήκε, έστω προσωρινά, το νόημα και τον τρόπο έκφρασής της.

Στο Ηράκλειο Κρήτης, μια ομάδα ανθρώπων, με την στήριξη και του Κοινωνικού Ιατρείου-Φαρμακείου Ηρακλείου, αποφασίσαμε να κάνουμε το ίδιο, τονίζοντας ωστόσο σε όλες τις ανακοινώσεις μας, πως η αλληλεγγύη δεν αρκεί και δεν μπορεί να αποτελέσει την απάντηση στον εμφύλιο της Συρίας και στον πολεμικό αναβρασμό της ευρύτερης περιοχής. Βαρύτατη ευθύνη έχει άλλωστε και το ΝΑΤΟ και η Ε.Ε. που κρύβεται μεν πίσω από φράχτες και την προσωρινή άρση των όρων της συνθήκης του Δουβλίνου ΙΙ, χαίρεται δε βλέποντας προ των πυλών της όλο αυτό το φτηνό εργατικό δυναμικό που θα «αναζωογονήσει» τη βαριά της βιομηχανία. Ακόμη είχε προηγηθεί μια αποστολή πραγμάτων τον Αύγουστο στη Λέρο.

Οι λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν την απάντηση της πόλης στο κάλεσμά μας. Ο όγκος των πραγμάτων που μαζεύτηκαν οδήγησε σε όχι μία, αλλά εφτά αποστολές σε Κω, Μυτιλήνη, Σάμο, Αγαθονήσι, κατάληψη Νοταρά για τους Πρόσφυγες, Ελληνικό και Ειδομένη, «κατέλαβε» δε πολλούς χώρους στην κατάληψη Ευαγγελισμού, φρακάροντας αρκετά δωμάτια αλλά και την είσοδο του κτιρίου.

Απολογιστικά, οφείλουμε να ευχαριστήσουμε όσους και όσες βοήθησαν με οποιοδήποτε τρόπο και να τονίσουμε για άλλη μια φορά πως για μας η αλληλεγγύη δεν είναι φιλανθρωπία, είναι ο μόνος δρόμος που ξέρουμε και επιλέγουμε να βαδίσουμε. Είμαστε δίπλα στους πρόσφυγες και μετανάστες όπως και σε κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο και απέναντι σε κάθε ρατσιστική/φασιστική συμπεριφορά.

Έχουμε επίσης καταλήξει στο συμπέρασμα πως όλο αυτό το διάστημα η ανάγκη της κοινωνίας για αυτοοργάνωση, ακόμα κι αν κομμάτια της δεν το αντιλαμβάνονται, οδήγησε σε πολλά και θαυμαστά αποτελέσματα, όπως στο Πεδίον του Άρεως, την πλατεία Βικτωρίας και τις αυτοοργανωμένες δομές στην Ειδομένη που λειτουργούν τις ώρες που οι κάμερες κλείνουν και οι επαγγελματίες των ΜΚΟ κλειδώνουν φάρμακα και τρόφιμα και φεύγουν. Και αυτό αποτελεί μια ανεκτίμητη παρακαταθήκη.

Η Πρωτοβουλία Ηρακλείου για τους Πρόσφυγες και Μετανάστες θα συνεχίσει τη δράση της μαζί και δίπλα στους μετανάστες της πόλης μας, αδιαφορώντας φυσικά για την ύπαρξη ή όχι «χαρτιών», γιατί για μας κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος.

Πρωτοβουλία Ηρακλείου
για τους Πρόσφυγες και Μετανάστες

Ανταπόκριση από την Επανάσταση στη Ροτζάβα

Συνέντευξη με τον σύντροφο Heval Odyssev*, μαχητή του Επαναστατικού Συνδέσμου Διεθνιστικής Αλληλεγγύης που συμμετέχει με το Διεθνές Τάγμα Ελευθερίας στο μέτωπο της Ροτζάβα

**Ο σύντροφος που έδωσε την συνέντευξη είναι Έλληνας, αλλά όπως όλοι οι διεθνιστές που συμμετέχουν στην κουρδική αντίσταση και στην επανάσταση της Ροζάβα έχει πάρει και κουρδικό όνομα και με αυτό εκφράζει πλέον την διεθνιστική τοποθέτησή του.*

Μετά από πρόταση του συντρόφου, αντί της πρώτης ερώτησης -όπου του ζητήσαμε να περιγράψει αυτά που θα ήθελε να αναφέρει από τη μέχρι τώρα εμπειρία του στη Ροτζάβα-, δημοσιεύουμε το κείμενο ενημέρωσης-καλέσματος που είχε στείλει ο ίδιος από την Ροζάβα.

Ανταπόκριση ενός μαχητή του Επαναστατικού Συνδέσμου Διεθνιστικής Αλληλεγγύης και του Διεθνούς Τάγματος Ελευθερίας από το μέτωπο της Ροζάβα:

Τα τελευταία τρία χρόνια εξελίσσεται στις περιοχές του συριακού Κουρδιστάν ένας αιματηρός πόλεμος ο οποίος, τουλάχιστον όσον αφορά τα εδάφη της Ροζάβα, τείνει να λάβει χαρακτηριστικά κοινωνικού και πολιτικού απελευθερωτικού πολέμου.

Στην σύγκρουση αυτή τα κυριότερα εμπλεκόμενα μέρη είναι το προηγούμενο δικτατορικό καθεστώς του Άσαντ (το οποίο στηρίζεται σήμερα από τη Ρωσία, το Ιράν και την Κίνα), διάφορες εθνικές και θρησκευτικές οργανώσεις (Απελευθερωτικός Συριακός Στρατός, Αλ Νούσρα και άλλες), το τουρκικό κράτος, το Ισλαμικό Χαλιφάτο και το κουρδικό αυτονομιστικό απελευθερωτικό κίνημα.

Η έναρξη της διαμάχης, που είχε ως αιτία την εξασφάλιση των συμφερόντων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στον συριακό χώρο και γενικότερα στη Μέση Ανατολή, εξέθρεψε θεοκρατικές και φασιστικές οργανώσεις όπως το ISIS, το οποίο, ενισχυόμενο περαιτέρω από τις θεοκρατικές και οικονομικές ελίτ των καθεστώτων της Μέσης Ανατολής, εξάπλωσε την παρουσία του και την τυραννική κυριαρχία του σε μεγάλο μέρος της Συρίας και του Ιράκ.

Σημαντικό ρόλο σε αυτό έπαιξε το τουρκικό καθεστώς, το οποίο ανέπτυξε με το ISIS στενές οικονομικές, πολιτικές και επιχειρησιακές σχέσεις, ώστε να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά του στη Μέση Ανατολή, ενάντια στους κουρδικούς πληθυσμούς και στο κουρδικό κίνημα, τα οποία βρέθηκαν εξαρχής στο στόχαστρο του ISIS.

Η σύγκρουση αυτή έχει επιφέρει εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες, εκτοπισμένους. Μέσα όμως στον ορυμαγδό του πολέμου ένα κοινωνικό-πολιτικό απελευθερωτικό κίνημα συντελείται, το οποίο φέρει τα εξής χαρακτηριστικά:

1) της απελευθέρωσης του κουρδικού πληθυσμού, ως του πιο καταπιεσμένου και οικονομικά, πολιτικά, πολιτισμικά περιθωριοποιημένου κομματιού, στα πλαίσια του συριακού κράτους.

2) της απελευθέρωσης μεγάλου μέρους αραβικών και άλλων εθνοτικών κομματιών από την τυραννία του καθεστώτος του Άσαντ και της ενοποίησής τους με όρους ισότιμης κοινότητας μέσα στα απελευθερωμένα εδάφη της Ροζάβα.

3) της απελευθέρωσης των γυναικών και της ενεργοποίησής τους στις νεοϊδρυθείσες κοινωνικές δομές, ιδιαίτερα μέσω της μαχητικής συμμετοχής τους στα τάγματα του YPJ.

4) της απόπειρας -μολονότι λόγω της σφοδρότητας του πολέμου είναι ακόμη σε αρχικά στάδια- να συγκροτηθούν πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές δομές που έχουν τον χαρακτήρα της αυτοοργάνωσης, της ισότιμης συμμετοχής στην οργάνωση και στις αποφάσεις, στο στήσιμο ενός νέου κοινωνικού μοντέλου, πιο οριζόντιου και εξισωτικού, γεγονός που αποτελεί όχι μόνο επαναστατική τομή στο χώρο της Μέσης Ανατολής, αλλά ταυτόχρονα ρίχνει τους σπόρους της κοινωνικής και πολιτικής απελευθέρωσης.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο είναι καθήκον κάθε διεθνιστή επαναστάτη να κινηθεί σε τρεις άξονες:

α) να σταθεί έμπρακτα και μαχητικά αλληλέγγυος στην προάσπιση του επαναστατικού εγχειρήματος της Ροζάβα και να διδαχθεί από τη ζώσα ριζοσπαστική εμπειρία σε κάθε επίπεδο - πολιτικό, οργανωτικό, μαχητικό.

β) να αναπτύξει αγωνιστικά και να σταθεροποιήσει δεσμούς και πολύπλευρες σχέσεις με τους επαναστάτες παγκοσμίως και με άλλα επαναστατικά κινήματα, όπου αυτά εξελίσσονται, στηρίζοντας υλικοτεχνικά, πολιτικά και με ανθρώπινο δυναμικό κάθε τέτοια προσπάθεια.

γ) να ξαναζωντανέψει το πρόταγμα της συστράτευσης στους επαναστατικούς αγώνες και το φαντασιακό της επαναστατικής διεθνιστικής αλληλεγγύης και στον ελλαδικό χώρο και στο ελλαδικό επαναστατικό κίνημα.

Στη βάση των παραπάνω, επέλεξα να συστρατευτώ εδώ και τέσσερις μήνες στο επαναστατικό κίνημα στη Ροζάβα και να συμμετέχω ενεργά στον αγώνα, μέσα από τις τάξεις των Yekîneyên Parastina Gel / Yekîneyên Parastina Jin (Μονάδες Άμυνας Λαού/Μονάδες Άμυνας Γυναικών) και του International Freedom Battalion (Διεθνές Τάγμα Ελυθερίας), ως μέλος του Επαναστατικού Συνδέσμου Διεθνιστικής Αλληλεγγύης, πολεμώντας όχι μόνο ενάντια στον θεοκρατικό φασισμό του ISIS αλλά και ενάντια στα σχέδια του διεθνούς καπιταλισμού, αμερικανικού, τουρκικού κτλ., του οποίου το ISIS αποτελεί όργανο και εργαλείο.

Από τα χώματα της Ροζάβα στέλνω τους αγωνιστικούς μου χαιρετισμούς και μήνυμα αντίστασης στους συντρόφους επαναστάτες στην Ελλάδα.

ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΡΟΖΑΒΑ
ΖΗΤΩ ΤΑ YPG/YPJ ΚΑΙ ΤΟ IFB
ΖΗΤΩ Ο ΕΣΔΑ
ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ
Heval Odyssev
Rojava, 27-7-2015

Σχετικά με τον πόλεμο κατά του ΙΚ

Ποια είναι η πολιτική σύσταση του Διεθνούς Τάγματος Ελευθερίας, και ποιά της ομαδας που συμμετέχεις;
Το Διεθνές Τάγμα Ελευθερίας αποτελείται κυρίως από επαναστατικές οργανώσεις της Τουρκίας, αλλά και οργανώσεις και διεθνιστές συντρόφους από διάφορες χώρες της Ευρώπης, με ένα εύρος πολιτικών κατευθύνσεων (μαρξιστές κομμουνιστές, αναρχικοί κομμουνιστές, γενικότερα ελευθεριακοί και αντιφασίστες). Αποκλείονται άνθρωποι με σεξιστικές, ρατσιστικές, εθνικιστικές και μισαλλόδοξες αντιλήψεις.

Ο Επαναστατικός Σύνδεσμος Διεθνιστικής Αλληλεγγύης είναι μια οργάνωση που αγωνίζεται για την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση και συμμετέχουν ελευθεριακοί κομμουνιστές και αναρχικοί από την Ελλάδα. Πιο συγκεκριμένα, ο Σύνδεσμος έχει στόχο την έμπρακτη αλληλεγγύη στο διεθνές πεδίο των ένοπλων συρράξεων από την πλευρά των ταξικά καταπιεσμένων που αγωνίζονται στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης από την κυριαρχία των κρατών και του κεφαλαίου. Η έμπρακτη αλληλεγγύη οφείλει να έχει τα χαρακτηριστικά της κοινής πάλης σε κάθε επίμαχο σημείο, σπάζοντας τα σύνορα της τυραννίας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Επιδιώκουμε, παράλληλα με την πολύμορφη ενίσχυση των επαναστατικών δυνάμεων στην Συρία, το Ιράκ, την Τουρκία και ευρύτερα στον κόσμο της Μ. Ανατολής, το άνοιγμα ενός δρόμου αλληλεγγύης από τον ελλαδικό χώρο, ο οποίος όχι μόνο θα επιχειρήσει να πραγματώσει έμπρακτα το πρόταγμα της Διεθνιστικής Επαναστατικής Αλληλεγγύης, αλλά ταυτόχρονα θα προωθήσει τον συντονισμό και την σύμπραξη έξω από τα τοπικά όρια. Ο ΕΣΔΑ ανοίγει στον ελλαδικό χώρο δρόμους συνάντησης με την επανάσταση της Ροζάβα και συνδιαμόρφωσης ενός διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

Ποια είναι συνολικά η σύσταση του μετώπου, πόσο μεγάλη είναι η συμμετοχή τούρκων κομμουνιστών και επαναστατών και πόσο μεγάλη είναι η εμπλοκή αμερικανών μισθοφόρων, στρατιωτικών, ακόμα και εθελοντών, στον πόλεμο κατά του Ι.Κ στο πλευρό των κούρδων μαχητών;
Στη Ροζάβα, που αποτελεί τη συριακή περιοχή του Κουρδιστάν, το αντιστασιακό μέτωπο, ιδίως στα πρώτα του βήματα,

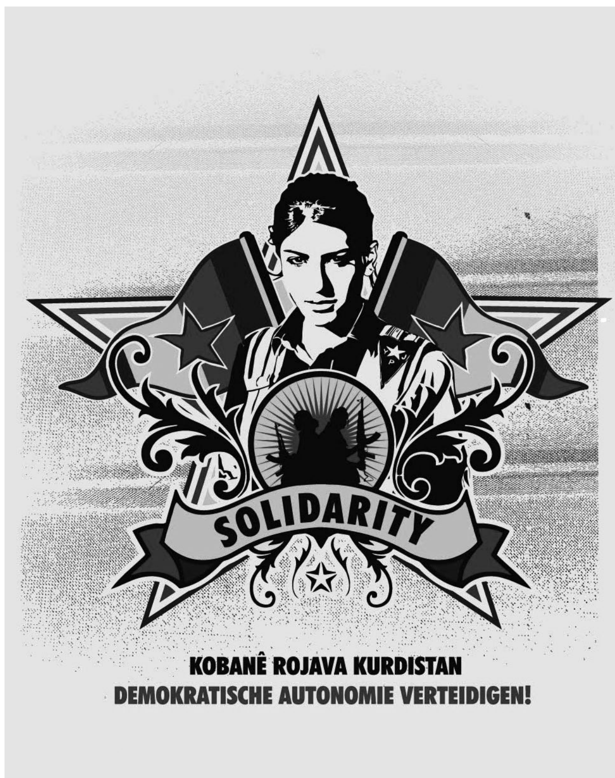
στελεχώθηκε βασικά από αγωνιστές του κουρδικού αυτονομιστικού κινήματος από την Τουρκία και τη Συρία, αλλά και από το Ιράν και το Ιράκ και στη συνέχεια από μια σειρά πληθυσμιακών ομάδων (Άραβες, Αρμένιοι, Ασσύριοι, διεθνιστές αλληλέγγυοι). Η συμμετοχή τούρκων κομμουνιστών και επαναστατών είναι μεγάλη, ωστόσο αποτελούν ένα μικρό κομμάτι του μετώπου. Δεν υπάρχουν μισθοφόροι από την πλευρά του κινήματος που αναπτύσσεται γύρω από τις YPJ/YPG. Υπάρχει φυσικά εμπλοκή εθελοντών με διάφορα χαρακτηριστικά, από επαναστάτες και αλληλέγγυους στο κουρδικό κίνημα, μέχρι και ανθρώπους που πηγαίνουν εκεί μόνο για να πολεμήσουνε το ISIS. Σχετικά με τους στρατιωτικούς, υπάρχει μικρή παρουσία εθελοντών από τις ΗΠΑ και άλλα μέρη, χωρίς όμως κάποια ιδιαίτερη θέση και παρουσία. Οι αντιδράσεις των ντόπιων απέναντί τους ποικίλουν ανάλογα με τον βαθμό πολιτικοποίησης τους. Ορισμένοι απ᾽ αυτούς κουβαλάνε τον μιλιταριστικό κανιβαλισμό. Από την άλλη, αρκετοί πρώην μισθοφόροι έχουν διαμορφώσει μια προλεταριακή-κοινωνική συνείδηση μέσα από την εμπειρία του πολέμου.

Έχεις συμμετάσχει σε απελευθέρωση περιοχών; Υπάρχει εμπειρία από την αλληλεπίδραση των μαχητών της Ροτζάβα με τους πληθυσμούς που κατέχει ή κατείχε το Ι.Κ;
Ναι, έχω συμμετάσχει σε απελευθέρωση περιοχών και υπάρχει εμπειρία. Πιο συγκεκριμένα, γύρω από αγροτικές και αστικές περιοχές, γύρω από τις πόλεις Σιλούκ και Τελ Αμπιάντ. Σε γενικές γραμμές, οι YPJ/YPG προσπαθούν και προωθούν μια στρατηγική ενάντια στους εθνοτικούς και θρησκευτικούς διαχωρισμούς, σε κατευθύνσεις κοινής αντίστασης και αυτοδιεύθυνσης. Σε πολλές περιπτώσεις η είσοδος σε κατοικημένες περιοχές γίνεται δεκτή ως μια κίνηση λαϊκού απελευθερωτικού στρατού.

Ποια είναι η αντιμετώπιση των αιχμάλωτων μελών του Ι.Κ από τους μαχητές της Ροτζάβα; Ποια είναι η απόφαση για όσους συνεργάζονται με το Ι.Κ στις απελευθερωμένες περιοχές;
Η αντιμετώπιση έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με τη θέση των ανθρώπων αυτών στο ISIS. Όλοι περνάνε από τις δομές λαϊκής δικαιοσύνης που υπάρχουν εκεί. Η γενική πολιτική είναι να μην υπάρχει κακομεταχείριση των αιχμαλώτων και δεν έχω υπάρξει μάρτυρας σε τέτοια φαινόμενα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν έχουν συμβεί και τέτοια περιστατικά.

Με ποιον τρόπο διοικείται το Διεθνές Τάγμα Ελευθερίας; Υπάρχει στρατιωτική ιεραρχία; Υπάρχει συλλογική λήψη αποφάσεων όταν και όσο επιτρέπουν οι συνθήκες; Τι συμβαίνει με τις περιπτώσεις απειθαρχίας ή προβληματικής/αντισυντροφικής συμπεριφοράς;
Στο Διεθνές Τάγμα Ελευθερίας υπάρχει στρατιωτική διοίκηση, στο πρότυπο του καταστατικού των YPJ/YPG. Ειδικά στο Διεθνές Τάγμα Ελευθερίας οι θέσεις ευθύνης ορίζονται συλλογικά από τις πολιτικές οργανώσεις που το απαρτίζουν. Όπως και στους σχηματισμούς των YPJ/YPG γυναίκες και άντρες πολεμάνε μαζί και προβλέπεται ως απαραίτητη η συνδιοίκηση γυναικών και αντρών. Οι αποφάσεις λαμβάνονται από τους διοικητές των ομάδων και των τακιμιών (σχηματισμός δυο ομάδων) και την εβδομαδιαία συνέλευσή τους, από τις ημερήσιες συνελεύσεις των ομάδων και από τη γενική συνέλευση που πραγματοποιείται κάθε δυο εβδομάδες. Ο συλλογικός χαρακτήρας των αποφάσεων προσαρμόζεται στις εκάστοτε συνθήκες του πολέμου. Σε περιπτώσεις απειθαρχίας ή προβληματικής-αντισυντροφικής συμπεριφοράς, τα ζητήματα συζητούνται και επιλύονται μέσα στη γενική συνέλευση.

Μπορείς να μας κάνεις μια τοποθέτηση για την έκρηξη των ταραχών και των αντιθέσεων στη Τουρκία και την πυροδότηση τους από τη πόλεμο της κουρδικής αυτονομίας με το Ι.Κ;
Η έκρηξη των ταραχών στην Τουρκία έχει να κάνει με τους

ταξικούς-κοινωνικούς ανταγωνισμούς, τη σύγκρουση του τουρκικού κράτους με το κουρδικό αυτονομιστικό κίνημα, αλλά και με τα ειδικά συμφέροντα και τις πολιτικές σκοπιμότητες της κυβέρνησης Ερντογάν και του μπλοκ εξουσίας που τον στηρίζει και στηρίζεται σε αυτόν. Σε γενικές γραμμές, η επιλογή της κυβέρνησης Ερντογάν να αναθερμάνει την πολιτική σύγκρουση μέσα στην τουρκική επικράτεια είναι αποτέλεσμα στρατηγικών και τακτικών επιλογών εκκαθάρισης των αντιπάλων του τουρκικού καθεστώτος, κατασταλτικής αντιμετώπισης των επαναστατικών διεργασιών που συντελούνται μέσα στο τουρκικό έδαφος, καθώς και συσπείρωσης των πιο συντηρητικών και αντιδραστικών κομματιών της τουρκικής κοινωνίας γύρω από την πολιτική του AKP (ισλαμικό κόμμα). Η επιθετική στάση του Ερντογάν είναι αποτέλεσμα της αποδυνάμωσης της θέσης του μέσα σε μια πολύ σοβαρή κρίση, πολιτική, οικονομική και πολιτισμική, την ίδια στιγμή που προσπαθούσε να επιβάλει μια πολιτική μονοκρατορία. Οι σπασμωδικές κινήσεις του τουρκικού κράτους δείχνουν τη γενική αδυναμία ελέγχου του κοινωνικού ανταγωνισμού και της ριζοσπαστικοποίησης της κοινωνικής βάσης.

Σχετικά με την κοινωνική οργάνωση στην επαρχία της Ροτζάβα

Τι είδους οικονομία υπάρχει στη Ροτζάβα;
Είναι δύσκολο να απαντηθεί μια τέτοια ερώτηση υπό την έννοια ότι δεν υπάρχει κεντρική οργάνωση ούτε κεντρικός συντονισμός πάνω στην οικονομία. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια ενός πολέμου η οικονομία και η παραγωγή σε μεγάλο βαθμό είτε υπολειτουργούν είτε καλούνται να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες του πολέμου. Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, υπάρχει ένα μείγμα μοντέλων και φορέων οικονομίας και παραγωγής, το οποίο μπορεί και περικλείει από μικροεπιχειρήσεις που λειτουργούν υπό καθεστώς ατομικής ιδιοκτησίας και κοοπερατίβες, την απαλλοτρίωση από το YPJ/YPG τμημάτων οικονομίας και τη συλλογική διαχείρισή τους, κοινοτικές κολλεκτίβες που προσπαθούν να διαχειριστούν πλουτοπαραγωγικές πηγές και δομές του πρώην συριακού κράτους, καθώς και πολιτικές και κοινωνικές δομές που επιχειρούν να αναπτύξουν νέα μοντέλα κλπ.

Υπάρχει κουρδική αστική τάξη στη Ροτζάβα; Εάν ναι, ποια είναι η σχέση της με τον νέο τρόπο κοινωνικής οργάνωσης;
Γενικά το κουρδικό στοιχείο αποτελούσε μέσα στα πλαίσια του πρώην συριακού κράτους την πιο περιθωριοποιημένη κοινωνική ομάδα, με αποκλεισμούς στην εκπαίδευση, την κοινωνική θέση, την οικονομία. Υπό αυτή την έννοια δεν θα λέγαμε ότι υπάρχει σαφώς ορισμένη και συγκροτημένη κουρδική αστική τάξη. Τα κομμάτια αυτά του κουρδικού πληθυσμού που είχαν αστική θέση ή καταβολές (π.χ. επιστήμονες, πρώην μετανάστες, μικρέμποροι) ενεπλάκησαν ενεργά στην υποστήριξη του YPJ/YPG και γενικότερα του κινήματος αντίστασης της Ροζάβα.

Τι συμβαίνει με την ιδιοκτησία γης; Υπάρχει κολλεκτιβοποίηση ή μικρή (δίκαια μοιρασμένη) ιδιοκτησία; Υπάρχει μεγάλη ιδιοκτησία γης;
Στη Ροζάβα υπάρχουν τεράστιες εκτάσεις καλλιεργήσιμης γης οι οποίες, στο πρώην συριακό κράτος, ανήκαν στο καθεστώς Ασάντ ή σε μεγάλους γαιοκτήμονες. Κατά τη διάρκεια της επανάστασης τα εδάφη αυτά απαλλοτριώθηκαν από τους πρώην ιδιοκτήτες τους και σε όλο αυτό το διάστημα γίνονται προσπάθειες είτε συλλογικής αξιοποίησής τους είτε δημιουργίας κολλεκτίβων γης κλπ.

Τι πολιτικά κόμματα υπάρχουν στη Ροτζάβα και τι πρεσβεύουν;
Επί του καθεστώτος Ασάντ δεν υπήρχε πολιτική ελευθερία και η αντιπολίτευση βρισκόταν υπό καθεστώς δίωξης. Με την έναρξη της επανάστασης επανενεργοποιήθηκαν πολιτικά κόμματα κυρίως αριστερής και κομμουνιστικής κατεύθυνσης, τα οποία όμως είναι αδύναμα και δεν έχουν ισχυρές ρίζες στη συριακή κοινωνία. Από την άλλη, υπάρχουν και μέσα στην Ροζάβα κόμματα της κουρδικής εθνικής αστικής τάξης του ευρύτερου Κουρδιστάν, που συνδέονται με τα καθεστώτα των Ταλαμπανί και Μπαρζανί στο ΙΡΑΚ.

Σχετικά με τον συριακό εμφύλιο

Υπάρχουν άλλες δυνάμεις με κοινωνικά/απελευθερωτικά προτάγματα, που να εμπλέκονται στον συριακό εμφύλιο; Ποια είναι η σύσταση του Ελεύθερου Συριακού Στρατού και τι καθεστώς υπάρχει στις περιοχές που κατέχει; Υπάρχουν κομμουνιστικές/αριστερές ομάδες που να συμμετέχουν με οποιονδήποτε τρόπο στον συριακό εμφύλιο;
Υπάρχουν αριστερές και κομμουνιστικές ομάδες που συμμετέχουν στον συριακό εμφύλιο, προερχόμενες κυρίως από το τουρκικό επαναστατικό κίνημα. (Ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός έχει αυτή τη στιγμή διασπαστεί, αλλά δεν γνωρίζω ακριβείς λεπτομέρειες).

Ποια είναι η επίδραση της μάχης των Κούρδων με το Ι.Κ στις μη κουρδικές περιοχές;
Βασικά αποτελέσματα είναι η εισχώρηση μεγάλων κομματιών του πληθυσμού (και Αράβων) στο YPJ/YPG και η αλλαγή της καθημερινότητας μεγάλων πληθυσμιακών κομματιών των περιοχών αυτών σε σχέση με το καταπιεστικό και εκμεταλλευτικό καθεστώς διοίκησης και καθημερινής ζωής που επέβαλε το Ισλαμικό Κράτος.

Ποια είναι η κοινωνική σύσταση του Ι.Κ;
Η σύσταση του ISIS είναι φατρίες του Ιράκ, πρώην αξιωματούχοι του μπααθικού-σανταμικού καθεστώτος και αγροτικοί πληθυσμοί οι οποίοι, λόγω της οικονομικής ανέχειας, των συνθηκών μακροχρόνιου πολέμου αλλά και της θρησκείας, προσχωρούν στους σχηματισμούς του.
Υπάρχει υποστήριξη από τις οικονομικές, πολιτικές και θρησκευτικές ελίτ της Μέσης Ανατολής, υπάρχει διεθνής στρατολόγηση από χώρες της Ευρώπης, την Τουρκία, χώρες της βόρειας και της κεντρικής Αφρικής και χώρες της Μέσης Ανατολής.

Σε μια πρόσφατη εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα αναφέρθηκε ότι αυτό που ζούμε «είναι συνολικά η ρευστοποίηση των συνόρων της Μέσης Ανατολής». Με βάση αυτή τη λογική θέλουμε μια τοποθέτηση για την πολιτική σύγκρουση κουρδικής αυτονομίας – Ι.Κ σαν επεισόδιο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και του συνεπακόλουθου ξεπεράσματος της ιδεολογικής κυριαρχίας του καπιταλισμού τουλάχιστον στους λαούς αυτών των περιοχών
Είναι αλήθεια ότι η ρευστοποίηση των συνόρων στη Μέση Ανατολή έχει προέλθει σε μεγάλο βαθμό από την ίδια τη δράση του ISIS, ως ένα επόμενο βήμα της συνθήκης γενικευμένου πολέμου με σκοπό τον πολιτικό και οικονομικό έλεγχο της Μέσης Ανατολής από τα διεθνή καπιταλιστικά και ιμπεριαλιστικά κέντρα. Επίσης, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι έτσι κι αλλιώς η διαμόρφωση των κρατών και των συνόρων στη Μέση Ανατολή ήταν αποτέλεσμα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης από τις δυτικές δυνάμεις στις αρχές και τα μέσα του 20ού αιώνα. Από την άλλη, το κουρδικό αυτονομιστικό κίνημα εντάσσει έτσι κι αλλιώς στην ατζέντα του την κατάργηση των συνόρων, προτάσσοντας την ομοσπονδιοποίηση και τη διεθνοτική, διαθρησκευτική και διαπολιτισμική συνεργασία.

Ποια είναι η συμμετοχή του πληθυσμού της Συρίας στον εμφύλιο; Ποιες κοινωνικές τάξεις και ομάδες συμφερόντων (με όλες τις υποδιαιρέσεις τους) συμμετέχουν σε κάθε πλευρά και ποιες μεταναστεύουν;
Μεταναστεύουν κυρίως Αραβικοί πληθυσμοί αλλά το ζήτημα είναι πιο σύνθετο. Υπάρχουν ομάδες που μετακινούνται προς τη Ράκα, την πρωτεύουσα του ISIS, άλλοι φεύγουν για Ευρώπη, ενώ υπάρχουν και ορισμένοι που εγκαθίστανται σε περιοχές που ελέγχει το καθεστώς του Άσαντ.

Bagian

Για το πρόσφατο μακελειό στη Σουρούτς της Τουρκίας

Ανακοίνωση της Αναρχικής Ομοσπονδίας Μαύρο Ρόδο (ΗΠΑ)

Σήμερα θρηνούμε την απώλεια φίλων και συντρόφων και ανανεώνουμε τη δέσμευσή μας σε μια διεθνή επαναστατική πάλη στη μνήμη τους. Το μεσημέρι, στη συνοριακή πόλη Σουρούτς στο τουρκικό Κουρδιστάν, μια βόμβα κομμάτιασε τα σώματα κομμουνιστών, σοσιαλιστών και αναρχικών που πήγαιναν να βοηθήσουν στην ανοικοδόμηση του Κομπάνι. Δεκάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν, πολλοί περισσότεροι είναι οι τραυματίες. Ένα μέλος της Ομοσπονδίας μας ήταν παρόν βοηθώντας στην προετοιμασία της εκστρατείας υποστήριξης της ανοικοδόμησης του Κομπάνι και της Ροτζάβα, αλλά δεν τραυματίστηκε από την έκρηξη. Μισή ώρα μετά τη βομβιστική επίθεση, η Σουρούτς δονήθηκε για μια ακόμη φορά, καθώς μια δεύτερη βομβιστική επίθεση εκδηλώθηκε στα σύνορα με το Κομπάνι. Τα ρεπορτάζ αναφέρουν ότι ήταν επίθεση με παγιδευμένο αυτοκίνητο που σταμάτησαν οι δυνάμεις της αυτοάμυνας και έτσι περιορίστηκαν τα θύματα.

Το ταξίδι προς το Κομπάνι οργανώθηκε από τη μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonunun (SGDF). Η οργάνωση ένωσε τη νεολαία -ολόκληρες οικογένειες- από όλη την Τουρκία και ακόμη παραπέρα, για να δοθεί επαναστατική υποστήριξη στην αναπτυσσόμενη κοινωνική επανάσταση στο Συριακό Κουρδιστάν. Σχεδόν 300 άνθρωποι ετοιμάζονταν να διασχίσουν τα σύνορα, στα οποία έχει επιβληθεί εμπάργκο, για να βοηθήσουν στην ανοικοδόμηση της πόλης, να μάθουν για τις πολιτικές εξελίξεις της και να συνδέσουν τους αγώνες της τουρκικής Αριστεράς με το κουρδικό κίνημα.

Μετά τη βομβιστική επίθεση, οι πρώτες δυνάμεις που ανταποκρίθηκαν ήταν τεθωρακισμένα στρατιωτικά οχήματα του κατοχικού τουρκικού κράτους που προέλασαν στο δρόμο μπροστά από το Πολιτιστικό Κέντρο Αμάρα για να μπλοκάρουν τις διεξόδους και να προτάξουν τα όπλα τους στους άρτι τραυματισθέντες και τους σοκαρισμένους επαναστάτες. Πήρε τόση ώρα για να έρθουν τα ασθενοφόρα, ώστε χρειάστηκε να οργανωθούν ιδιωτικά αυτοκίνητα για να μεταφέρουν τους τραυματίες στο νοσοκομείο. Ο στρατός και η αστυνομία έφτασαν στον τόπο των συμβάντων μέσα σε λίγα λεπτά, καταφέρνοντας να σχηματίσουν μια γραμμή ειδικών αστυνομικών δυνάμεων πριν από την άφιξη των πρώτων ασθενοφόρων. Η εγρήγορσή τους αυτή δεν θα πρέπει να αποτελέσει καμία έκπληξη, δεδομένου ότι είχαν αρχίσει να παρενοχλούν τα λεωφορεία των επαναστατών που έφταναν στο Σουρούτς εκείνο το πρωί, παρακολουθώντας πολλούς από αυτούς, και τηλεφωνώντας στις οικογένειές τους λέγοντας ότι οι νεαροί συγγενείς τους επρόκειτο να ενταχθούν σε τρομοκρατικές δυνάμεις στη Ροτζάβα.

Αυτό δείχνει τη στάση του κράτους και είναι ενδεικτικό μιας θλιβερής πραγματικότητας: η Τουρκία συνεχίζει την δολοφονική της πολιτική έναντι των Κούρδων και αυτή η επίθεση μπορεί να θεωρηθεί ως εκπλήρωση της υπόσχεσης του Ερντογάν να σταματήσει τη Ροτζάβα με κάθε μέσο. Κατά τους προσεχείς μήνες το Μαύρο Ρόδο θα συνεχίσει να διευρύνει τη συμμετοχή του σε οργανωτικές επιτροπές και δίκτυα αλληλεγγύης στη Ροτζάβα. Ελπίζουμε στην υποστήριξή σας.

Ζήτω η Ροτζάβα! Η Ροτζάβα ζει!

**Διεθνής Γραμματεία της Αναρχικής Ομοσπονδίας Μαύρο Ρόδο (Black Rose)
20 Ιούλη 2015**

Δεν ξεχνάμε. Δεν συγχωρούμε.

Το Σάββατο 10 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε νέα δολοφονική επίθεση κατά τούρκων και κούρδων διαδηλωτών στην Άγκυρα με τουλάχιστον 96 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Παραθέτουμε το κείμενο της DAF για το γεγονός, όπως ανακοινώθηκε μέσω επικοινωνίας με την αναρχική καμπάνια διεθνιστικής αλληλεγγύης Τρεις Γέφυρες.

Σήμερα, 10 Οκτωβρίου η «Εργατική, Δημοκρατική και Ειρηνική Συνάντηση», που οργανώθηκε από διάφορα σωματεία, συνδικάτα και οργανώσεις, δέχτηκε επίθεση. Όπως στο Αμέντ τον Ιούνιο και στο Σουρούτς τον Ιούλιο, οι βόμβες που εξερράγησαν στην Άγκυρα σήμερα σκότωσαν δεκάδες ανθρώπους.

Χιλιάδες άνθρωποι ενώθηκαν από πολλές πόλεις ενάντια στην πολιτική του πολέμου, ενάντια στα κέρδη των διαφόρων ομάδων εξουσίας. Σήμερα, βόμβες δολοφόνησαν ανθρώπους που ήθελαν ειρήνη, ζωή και ελευθερία ενάντια στον πόλεμο.

Η έκρηξη, στην οποία περισσότεροι από 30 άνθρωποι μέχρι τώρα έχασαν τη ζωή τους, αντικατοπτρίζει την αιμοδιψή απληστία των εξουσιών. Αυτοί που δολοφόνησαν στο Αμέντ, στο Πίρσους, στο Κιζίρ, προσπαθούν τώρα να εκφοβίσουν τον κόσμο, να δημιουργήσουν σύγχυση με τακτικές πολέμου και να αποθαρρύνουν τους αγώνες για ελευθερία, δολοφονώντας και πάλι στην Άγκυρα.

Οι εξουσίες θα πρέπει να ξέρουν ότι με κανένα μέσο, είτε είναι συλλήψεις, είτε φόνοι, είτε βόμβες, δεν θα καταφέρουν να μας φοβίσουν και να μας κάνουν να υποκύψουμε στις πολιτικές του πολέμου τους.

Για ένα νέο κόσμο, μια ζωή ελευθερίας, οι δολοφονημένοι σε Αμέντ, Πίρσους, Κιζίρ και Άγκυρα δεν ξεχνιούνται. Οι δολοφόνοι δεν συγχωρούνται!

Revolutionary Anarchist Action (DAF)

Η κόλαση είναι οι άλλοι

“Το χέρι υπέγραψε συνθήκη, γέννησε πυρετό,
θέρισε η πείνα κι έπεσε ακρίδα
μέγα το χέρι που έχει τόση εξουσία
στον άνθρωπο, με τ’ όνομά του ορνιθοσκαλισμένο.”

Ντύλαν Τόμας, *Το χέρι που υπέγραψε*

Από τότε που ξεκίνησε η οικονομική επίθεση της Αυτοκρατορίας του χρήματος στο κομμάτι του πλανήτη που μας φιλοξενεί, έχω αναλωθεί στο να διαβάζω και να ψάχνω το τι έγινε σε άλλες γωνιές του πλανήτη σε ανάλογες περιπτώσεις στο παρελθόν. Δεν συνάντησα πουθενά αλλού ανάλογο ιστορικό προηγούμενο, όπου μία ολόκληρη κοινωνία που έχει δεχτεί τόσο ανελέητη επίθεση από τη Τραπεζική κυριαρχία να μην αντέδρασε με εξεγέρσεις κάποια στιγμή, αν εξαιρέσουμε τη δικτατορία του Πινοτσέτ στη Χιλή το 1973, απ’ όπου και ξεκίνησε για πρώτη φορά η εφαρμογή στην πράξη των οικονομικών θεωριών της λεγόμενης σχολής του Σικάγο και του Μίλτον Φρίντμαν.

Η Ελλάδα καταγράφεται ως η πρώτη χώρα που μετρά συνεχόμενα κοντά έξι χρόνια διαρκούς οικονομικής επίθεσης χωρίς στην πραγματικότητα να έχει ανοίξει ρουθούνι. Ακόμη και στην Κίνα, όταν το εκεί Κ.Κ. κάλεσε τη σχολή του Σικάγο και επέβαλε τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της, έλαβε χώρα η εξέγερση της πλατείας Τιεν-Αμέν.

Αντίθετα εδώ, ως τώρα, όχι μόνο δεν έχει ανοίξει ρουθούνι (οι όποιες διαδηλώσεις και κινήσεις από λίγο κόσμο κρίνονται ως μερικές και όχι μαζικές), αλλά, αντίθετα, ένας ολόκληρος λαός κάθεται και δέχεται μοιρολατρικά, δουλικά και με σκυμμένο το κεφάλι όσα του επιβάλουν αυτοί τους οποίους ο ίδιος διαλέγει να κανοναρχούν τη ζωή του. Δέχεται τη συνεχή υποτίμηση της ζωής του προσπαθώντας απλά και μόνο να κρατήσει στα χέρια του ένα μικρό ξεροκόμματο που του πετούν. Και σα να μην έφτανε αυτό, κάνει ό,τι μπορεί με την απάθεια και τη μηδενική του αντίδραση να ανακόψει κάθε είδους αντίσταση, πολλές φορές ακόμη και στεκόμενος ενάντια σε όποιους, μην αντέχοντας όσα ζουν καθημερινά, προσπαθούν να αντισταθούν. Να αντισταθούν όχι μόνο για τον εαυτό τους και τους δικούς τους, αλλά και για λογαριασμό του.

> ***Η Ελλάδα καταγράφεται ως η πρώτη χώρα που μετρά συνεχόμενα κοντά έξι χρόνια διαρκούς οικονομικής επίθεσης χωρίς στην πραγματικότητα να έχει ανοίξει ρουθούνι. Ένας ολόκληρος λαός κάθεται και δέχεται μοιρολατρικά, δουλικά και με σκυμμένο το κεφάλι όσα του επιβάλουν αυτοί τους οποίους ο ίδιος έχει διαλέξει να κανοναρχούν τη ζωή του.***

Οι πλατείες το 2011 και οι λεγόμενοι “αγανακτισμένοι” σαφώς και δεν αποτελούσαν την πλειοψηφία του κοινωνικού ιστού. Ακόμη και η προσπάθεια κάποιων ανθρώπων που δρουν στο ανταγωνιστικό κίνημα δεν κατάφερε να ριζοσπαστικοποιήσει μία βαθιά άρρωστη κοινωνία και να τη βοηθήσει να απαλλαγεί από τα μικρόβια της ανάθεσης και του ατομικισμού.

Οι περισσότεροι άνθρωποι που βρέθηκαν τότε στους δρόμους και στις πλατείες αναλώθηκαν σε μια μαζική ψυχοθεραπεία από μικροφώνου, ενώ το κυρίαρχο αίτημά τους ήταν η επιστροφή στην πρότερη δανεική (με κυμαινόμενο επιτόκιο) ζωή τους, αντί να παραδεχτούν την αποτυχία των πολιτικών που οι ίδιοι επέλεγαν ως τότε και -το κυριότερο- να κοιτάξουν το μέλλον μέσα από τα δικά τους μάτια, να το διαμορφώσουν μέσα από τις δικές τους σκέψεις, να το οργανώσουν με τα δικά τους χέρια.

Αποτελεί ίσως μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία, η κοινωνίας μιας χώρας να αποτελείται από εθελόδουλους μοιρολάτρες που με κατεβασμένα χέρια όχι μόνο δεν αντιδρούν σε κάθε χτύπημα από το μαστίγιο της κυριαρχίας, αλλά βλέπουν σαν εχθρούς σχεδόν όσους αντιδρούν. Θεωρούν τους ίδιους τους τους εαυτούς αποκλειστικά υπεύθυνους για τη φτώχεια τους και όταν δεν θεωρούν τους εαυτούς τους, θεωρούν υπεύθυνους τους πιο κάτω από αυτούς: τους πρόσφυγες, τους κατατρεγμένους από τους πολέμους των αφεντικών τους, τους μετανάστες, ακόμη και τους άστεγους και πένητες. Είναι εξάλλου γνωστό στους ισχυρούς ότι η φτώχεια είναι πιο φρόνιμη αν νιώθει ότι φταίει που είναι αυτή που είναι και μας το θυμίζουν σε κάθε ευκαιρία.

Κρατά πολύ καλά η δικαιολογία των “κακών ξένων” που μας επιβουλεύονται, και κανένας δεν παραδέχεται ότι έχει συναινέσει δια της υπογραφής του σε ένα συμβόλαιο αργού θανάτου, του δικού του θανάτου. Βολεύει πάρα πολύ η δικαιολογία των ξένων επεμβάσεων και κανείς δεν θυμάται ότι ιστορικά όπου υπήρξε ξένη επέμβαση και κατοχή μια χώρας επί μακρόν, αυτή θα ήταν εντελώς αδύνατη χωρίς την ύπαρξη στήριξης και βοήθεια από τους πρόθυμους ντόπιους συμμάχους της.

Στον Β’ Π.Π. αυτοί που υποδείκνυαν και έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα, στις φυλακές και στους θαλάμους βασανιστηρίων όσους/ες αντιστέκονταν, δεν ήταν ο στρατός των Ναζί αλλά οι ντόπιοι συνεργάτες τους ταγματασφαλίτες και δωσίλογοι. Αν θέλουμε λοιπόν να αναζητήσουμε τον εχθρό, ας μην κοιτάμε μόνο στα διεθνή τραπεζικά-καπιταλιστικά λόμπι αλλά ας κοιτάξουμε και λιγάκι δίπλα μας.

Ας κοιτάξουμε τον γείτονά μας, τον συνάδελφό μας στη δουλειά, την ίδια την οικογένειά μας, που ανέκαθεν μας έλεγαν: “Κάτσε καλά. Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου. Μη σε νοιάζει τι έχει ο άλλος”. Ας κοιτάξουμε τον κάθε υποκριτή -χειρότερο από ρασοφόρο- πολιτικό που του αναθέτουμε αφελώς τη ζωή μας μέσω μιας ψήφου, επειδή μας υπόσχεται την καλυτέρευση του βίου μας δια της εκλογικής επιλογής του προσώπου του. Ας κοιτάξουμε τον ίδιο τον εαυτό μας, όταν παρακολουθώντας στα μ.μ.ε. της κυριαρχίας μία διαδήλωση, λέμε “Τι θέλουν και διαδηλώνουν τώρα και αυτοί;” ή, ακόμη και συμμετέχοντας σε μία διαμαρτυρία σε κάποια πλατεία της χώρας, διαμαρτυρόμαστε ότι “Δεν μπορούν να μας χαλάνε την ειρηνική μας μάζωξη αυτά τα τσογλάνια που πετάνε μολότοφ στην αστυνομία προβοκατόρικα για να μας διαλύσει”.

Ο εχθρός είναι μέσα μας και δίπλα μας και όχι κάπου αόριστα και αόρατα πίσω από τα μεγάλα γραφεία των πολυεθνικών, των κοινοβουλίων και των τραπεζικών οργανισμών.

Ο μεγαλύτερος εχθρός του λαού είναι ο ίδιος ο λαός, γιατί οι κυρίαρχοι δεν θα ήταν κυρίαρχοι αν δεν κυριαρχούσαν και στα μυαλά.

Ευάγριος Αληθινός

GBTQIA+ PRIDES: Όχι στη “μοναρχία του σεξ”

“Το παιδί έχει ένα καθεστώς ηδονής για το οποίο η επιγραφή «σεξουαλικό» αποτελεί πραγματική φυλακή... ”
Michel Foucault

Όλα τα prides ανά τον κόσμο διοργανώνονται πλέον με επίκεντρο την ηδονή για την οποία αξιώνουν ελεύθερη έκφραση, υιοθετώντας την πρόκληση και τη λαγνεία με τρόπο ακραίο και ενίοτε αναπόφευκτα θεαματικό. Αλλά, αν η βλασφημία και η πρόκληση ήταν πάντοτε το όχημα της πιο αιχμηρής κριτικής και άρνησης (η ιστορία της τέχνης έχει άπειρα παραδείγματα να επιδείξει), όταν η “μοναρχία του σεξ” έχει αποικίσει την πραγματικότητα σε κάθε της πτυχή, η βλασφημία και η πρόκληση καταλήγουν να υπηρετούν αυτό ακριβώς που αντιπαλεύουν: συντονίζονται με το κυρίαρχο σε απόλυτη αρμονία. Στα σύγχρονα media κυριαρχεί η εικόνα του trendy γκέι, ο χώρος του θεάματος φιλοξενεί αμφίφυλες ή άφυλες περσόνες για να τους αναγνωρίσει με ένα στόμφο δημοκρατικότητας και πολυφωνίας την αξία τους ως ισότιμων ατόμων, η αγορά διευρύνεται, εμπλουτίζεται και ενισχύεται σε ποικιλία από τις καινούριες τάσεις. Και επιστέγασμα όλων των παραπάνω, η (νεο)φιλελεύθερη ρητορεία που θέλει το δικαίωμα στη σεξουαλική επιλογή αναπαλλοτρίωτο και φέρνει τον Μπουτάρη να φωτογραφίζεται αγκαλιά με τις τρανς στο pride της Θεσσαλονίκης.

> **Το ζητούμενο δεν είναι να ασπαστούμε τον ασκητισμό ως αντίδραση στο σεξοκεντρικό λόγο της εποχής μας. Είναι άστοχο όμως να μη στρέψουμε κάποια στιγμή τα βέλη μας σ' αυτή την ατέρμονη αναζήτηση σεξουαλικής ηδονής, στην κυνική εναλλαγή συντρόφων κάθε φύλου, στην αναγωγή της συνεχούς λαγνείας σε δείκτη ελευθερίας και προσωπικής ολοκλήρωσης.**

Ίσως όλα αυτά να είχε υπόψη του ή μάλλον να τα προέβλεψε με τρόπο διορατικό ο Michel Foucault, όταν με το έργο του “Η ιστορία της σεξουαλικότητας” επιχείρησε να ασκήσει κριτική στην υπόθεση της καταστολής του σεξ από την εξουσία όπως διατυπωνόταν εκείνη την εποχή από το φροϋδομαρξισμό και την ψυχανάλυση. Αν και μεγάλος ανατόμος της εξουσίας και των μεθόδων πειθάρχησης, ενεργό κομμάτι της ριζοσπαστικής γαλλικής διανόησης και ομοφυλόφιλος ο ίδιος (πέθανε άλλωστε οροθετικός το 1984), αρνήθηκε να αναγνωρίσει το κίνημα της σεξουαλικής απελευθέρωσης εντός του υπάρχοντος συστήματος της σεξουαλικότητας, θεωρώντας το ως το προοδευτικό άλλοθι του συστήματος αυτού που παρήγαγε καθαυτό εξουσία. Αντίθετα, ενθάρρυνε σε εναλλακτικό προς το σεξ λόγο και πρακτικές και αναζήτησε τρόπους να πλήξει την πρωτοκαθεδρία της σεξουαλικής ηδονής έναντι όλων των άλλων σωματικών ηδονών.

Προφανώς, μια τέτοια κεντρική θέση, η οποία αφενός συμφωνούσε με τη γενικότερη θεώρησή του περί κοινωνικών και ιστορικών κατασκευών και αφετέρου παραμέριζε βιολογικά και ψυχαναλυτικά δεδομένα που δύσκολα επιδέχονταν αντίλογο, φαντάζει σε μας τουλάχιστον αλλόκοτη, αν όχι αυθαίρετη και ατεκμηρίωτη. Όμως εξίσου αλλόκοτο και βαθιά προβληματικό είναι το να προσβλέπουμε σε μια σεξουαλική απελευθέρωση μέσα σε μια οικονομία σεξουαλικότητας δομημένη από την εξουσία με σκοπό να την υπηρετήσει. Ο Foucault, όσο σθεναρά κι αν υποστήριζε τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων και την εν γένει σεξουαλική ελευθερία, δεν έπεσε στην παγίδα να υποστασιοποιήσει και να αντικειμενικοποιήσει το σεξ. Αν ωστόσο ο “Βασιλιάς Σεξ” (le Sexe Roi) δεν μπόρεσε τελικά να αποκαθηλωθεί προκειμένου να ανακαλύψουμε άλλους τρόπους διαμόρφωσης ταυτοτήτων και απελευθερωτικών προταγμάτων (“μια άλλη οικονομία των σωμάτων και των ηδονών”), ευθύνη φέρει και το ίδιο το κίνημα της σεξουαλικής απελευθέρωσης που εστίασε τόσο επίμονα στο σεξ, εξαντλώντας πολλές φορές κάθε θεωρητική προσέγγιση του θέματος στην ικανοποίηση μιας φυσικής, “βιολογικοποιημένης” ανάγκης.

Το ζητούμενο φυσικά δεν είναι να αρνηθούμε καθολικά τη σεξουαλική ανάγκη και επιθυμία και να ασπαστούμε τον ασκητισμό ως αντίδραση στο σεξοκεντρικό λόγο της εποχής μας. Είναι όμως άστοχο να μη στρέψουμε κάποια στιγμή τα βέλη της κριτικής μας σ' αυτή την ατέρμονη αναζήτηση σεξουαλικής ηδονής, στην κυνική εναλλαγή συντρόφων κάθε φύλου, στην αναγωγή της συνεχούς λαγνείας σε δείκτη ελευθερίας και προσωπικής ολοκλήρωσης, με τη φθηνή δικαιολογία ότι όλα αυτά πηγάζουν από μια αντικειμενικά ανυπέρβλητη σεξουαλική φύση. Πριν ξεπέσουμε στη ζωώδη κατάσταση και παραδοθούμε στα σεξουαλικά ένστικτα ή πριν –ακόμα χειρότερα– προσαρμοστούμε στο πρότυπο του μονίμως ενεργού σεξουαλικού υποκειμένου που μας πλασάρεται, καλούμαστε να αναστοχαστούμε πάνω στο σεξ και τη θέση του στη ζωή μας. Κι αυτός ο βίαιος λόγος για απελευθέρωσή του, οι πειραματισμοί και η άρση των σεξουαλικών ταμπού μέσα σε μια γενικευμένη διάθεση μη δέσμευσης, μακράν του να αποτελεί μόδα (όπως συνηθίζεται να αποκαλείται από πολλούς τελευταία), είναι πρωτίστως απόρροια της αναγωγής του σεξ σε κεντρικό άξονα της ζωής και ρυθμιστή συμπεριφορών.

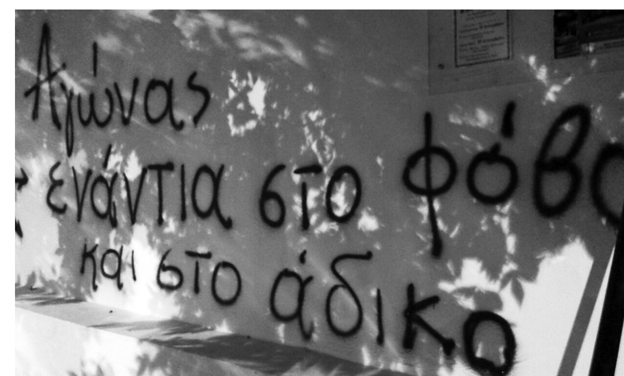
Ακόμα και το αίτημα για πολυσυντροφικότητα (polyamory), αν και επιχειρείται να μη συνδεθεί αποκλειστικά με τη σεξουαλική δραστηριότητα, αφορά σε ένα εξίσου ρευστό και συναισθηματικά ασταθές υποκείμενο, που ποτέ δεν εφησυχάζει αλλά αναζητεί διαρκώς να ολοκληρωθεί μέσα από πολλαπλές συνδέσεις (σεξουαλικού ή άλλου τύπου). Η μετάβαση από τη σχέση στο δίκτυο (όρος που έχει καταντήσει πλέον μάστιγα στην εποχή μας) περιγράφεται με τα ζοφερότερα χρώματα από το Zygmunt Bauman, αναδεικνύοντας την ευθραυστότητα των σχέσεων και την αδυναμία δέσμευσης. Γιατί, όπως μπροστά στο PC μας ανοίγουμε και κλείνουμε καρτέλες κατά βούληση μόνο και μόνο επειδή κάτι μας κεντρίζει περισσότερο ή λιγότερο το ενδιαφέρον, ανάλογα και στην προσωπική μας ζωή η σύνδεση και η αποσύνδεση λαμβάνει μια τρομαχτική ευκολία. Τελικά η ακούραστη αναζήτηση ηδονής και η ενθουσιώδης μας έκθεση σε διάφορες πηγές για την ικανοποίησή της είναι αμφίβολο αν μας ολοκληρώνει ή αν, εν τέλει, μας καθιστά μονίμως ανικανοποίητους κι εκτεθειμένους σε μια σταδιακή “απ-εκμάθηση του έρωτα”.

Η πολυσυντροφικότητα, όσο κι αν οι διακηρύξεις των υποστηρικτών της προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, συνδέεται κι αυτή άρρηκτα με τη σεξουαλικότητα στην πιο ακραία της εκδοχή. Διότι το γεγονός ότι ούτως ή άλλως είμαστε όλοι ενταγμένοι σε ένα πλέγμα σχέσεων στη ζωή μας φαντάζει κοινότυπο κι απολύτως αυτονόητο, αν δεν υπεισέλθει ο παράγοντας σεξ ώστε να τις κάνει να φαίνονται πιο “προωθημένες” και αντίθετες στις κυρίαρχες νόρμες. Αν οι βαλτωμένες ερωτικά δυαδικές σχέσεις που έχουν ανάγκη από ανανέωση, και η σεξουαλική ενέργεια που είναι καταδικασμένη να ατονήσει με το χρόνο όταν διοχετεύεται σε ένα μόνο πρόσωπο, συνηγορούν στη λύση της πολυσυντροφικότητας, αντιλαμβανόμαστε ότι στο επίκεντρο όλων αυτών βρίσκεται πάλι μια σεξουαλική φύση αδηφάγα και οπωσδήποτε πολυγαμική. Το κατά πόσο, από την άλλη, η ειλικρίνεια και η συναίνεση, βασικές προϋποθέσεις μιας πολυσυντροφικής σχέσης, όπου η ζήλια και η κτητικότητα θα εξοβελιστούν ως δια μαγείας, είναι στην πράξη εφικτές χωρίς μια συνολική αναμόρφωση της ζωής, είναι από μόνο του ερώτημα που σηκώνει μακρά συζήτηση.

Μακρά παραμένει και η συζήτηση για το αν τελικά το σεξ είναι κοινωνική κατασκευή ενταγμένη σε μια δεδομένη ιστορική πραγματικότητα, της οποίας τα πρότυπα υπηρετεί ή αν είναι μια φυσική, αντικειμενική τάση του ανθρώπου, επιστημονικά προσδιορισμένη από τη βιολογία ή την ψυχαναλυτική θεωρία των ενορμήσεων. Κι αν τα επιχειρήματα της κάθε προσέγγισης κονταροχτυπιούνται συνεχώς και εμπλουτίζονται, οδηγώντας σε μια χαοτική παραγωγή θεωρίας (όχι πάντα ουσιαστικής), το ερώτημα παραμένει ένα: Κατά πόσον η σεξουαλική επιθυμία στην απόλυτη έκφρασή της εμπεριέχει μια εγγενώς επαναστατική ή απελευθερωτική διάσταση. Και δυστυχώς σήμερα υπάρχουν πολλοί λόγοι ώστε να αμφιβάλλουμε για αυτό.

Miskin

Η ελευθερία δεν χαρίζεται. Κατακτιέται.

Η αποφυλάκιση της Εύης Στατήρη, μετά από 19 μέρες απεργίας πείνας, παρά τους απάνθρωπους περιοριστικούς όρους που τελικά της επιβλήθηκαν, δεν παύει να αποτελεί μια αδιαμφισβήτητη νίκη, η οποία επιτεύχθηκε χάρη στον αγώνα της Εύης, που αποφάσισε και πάλεψε για την ελευθερία της βάζοντας ανάχωμα το ίδιο της το σώμα, καθώς και το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, μέσα σε συνθήκες και σε μια πολιτική συγκυρία (προεκλογική περίοδος, πολιτική ρευστότητα κ.λ.π.) που τον καθιστούσαν πραγματικά απαγορευτικό. Η νικηφόρα ωστόσο έκβαση αυτού του αγώνα, παρά τους βαρύτατους περιοριστικούς όρους που τέθηκαν (απαγόρευση απομάκρυνσης από το σπίτι της σε ακτίνα 1 μόλις χιλιομέτρου!!!, απαγόρευση συνάντησης και επικοινωνίας με τους άλλους συγκατηγορουμένους της, μεταξύ των οποίων το σύζυγό της Γ Τσάκαλο και την πεθερά της Αθηνά Τσάκαλου κ.α.) απέδειξε για μια ακόμα φορά ότι δεν υπάρχει κανένας αγώνας, όσο δύσκολος κι αν φαίνεται αρχικά, που να δίνεται με αποφασιστικότητα και τελικά να μην κερδίζεται.

Ωστόσο για μας τους «Συγγενείς-Φίλοι κρατουμένων και διωκόμενων αγωνιστών», η παραμονή της Αθηνάς Τσάκαλου που εξακολουθεί να βρίσκεται σε κατ οίκον περιορισμό, αποκλεισμένη στο νησί της Σαλαμίνας με ότι αυτό συνεπάγεται για θέματα κυρίως υγείας και επικοινωνίας με τα φυλακισμένα παιδιά της, με μια εντελώς αβάσιμη και ανυπόστατη κατηγορία , που της έχουν απευθύνει, ότι αποτελεί μέλος «τρομοκρατικής» οργάνωσης, αποτελεί ένα θέμα που μας αγγίζει σαν ανθρώπους που συνδεόμαστε συγγενικά ή φιλικά με κρατουμένους και διωκόμενους αγωνιστές.

Τις τελευταίες μέρες και στον απόηχο της απεργίας πείνας της Εύης Στατήρη, συνέβη και ένα άλλο εξ ίσου σοβαρό γεγονός, που όμως πέρασε από τους περισσότερους απαρατήρητο, μιας και προβλήθηκε από τα ΜΜΕ σαν «ακόμα μια μεγάλη επιτυχία της αντιτρομοκρατικής». Πρόκειται για τη σύλληψη και προφυλάκιση της Μαρίας Θεοφίλου, μιας μάνας 2 νηπίων (2 και 4 χρονών), στην οποία αποδίδουν βαρύτατο κατηγορητήριο, σαν συνένοχη του συντρόφου της και πατέρα των παιδιών της, παρά την παντελή ανυπαρξία στοιχείων που να τη συνδέουν με οποιαδήποτε πράξη που βαρύνει το σύντροφό της. Στην πραγματικότητα έχουμε ακόμα μια περίπτωση παράνομης δίωξης συγγενούς, παρά το νόμο Παρασκευόπουλου, που δεν επιτρέπει παρόμοια μεταχείριση σε συγγενικά πρόσωπα.

Η ποινικοποίηση των συγγενικών σχέσεων είναι μία από τις βασικές αρχές του φασισμού.

Αυτήν την εχθρική αντιμετώπιση απέναντι σε συγγενείς (πολιτικών αλγλά και ποινικών κρατουμένων που στέκονται με αξιοπρέπεια απέναντι στο κράτος), τη θεωρούμε καθαρά εκδικητική, που σκοπό έχει να κάμψει το ηθικό και των κρατουμένων και των συγγενών τους.

Σαν «Συγγενείς-φίλοι κρατουμένων και διωκόμενων αγωνιστών», θεωρούμε ότι αυτό αποτελεί μια πρωτοφανή, ευθεία προειδοποιητική επίθεση εναντίον του πολύ στενού οικογενειακού πυρήνα των κρατουμένων, με σκοπό τον ψυχολογικό εκβιασμό τόσο των ίδιων όσο και των κατηγορουμένων.

Καλούμε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, κάθε μη υποταγμένη από το φόβο συνείδηση, να υψώσει μαζί μας τη φωνή του ενάντια στο άδικο και στο φασισμό των «τρομονόμων».

Άμεση αποφυλάκιση της Μαρίας Θεοφίλου
Άρση των περιοριστικών όρων που έχουν επιβληθεί στην Εύη Στατήρη και την Αθηνά Τσάκαλου.
Παύση των διώξεων των συγγενών κρατουμένων.
Λευτεριά σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους.
Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές.

4/10/2015

**Συγγενείς-Φίλοι κρατουμένων
και διωκόμενων αγωνιστών**

Το βιβλίο της Αθηνάς Τσάκαλου: «Το γέλιο του νερού»

Την Αθηνά Τσάκαλου την γνωρίσαμε τα τελευταία 5 χρόνια, όταν οι κοινές διώξεις και φυλακίσεις των συγγενών και φίλων μας μας οδήγησαν στις ίδιες δικαστικές αίθουσες, στα ίδια ανακριτικά γραφεία και τέλος στις φυλακές, που είναι και θα είναι παντού ίδιες.

Ωστόσο τις λογοτεχνικές δραστηριότητες της Αθηνάς τις ανακαλύψαμε εντελώς συμπτωματικά όταν βρήκαμε ψάχνοντας, χαμένα στην κυριολεξία σε μια γωνιά του διαδικτύου, μια σειρά από αφηγήματά της, τα οποία δημοσίευε η ίδια κατά καιρούς απευθυνόμενη σε έναν περιορισμένο αριθμό αναγνωστών.

Όταν αρχίσαμε να τα διαβάζουμε, αισθανθήκαμε ότι κρατούσαμε στα χέρια μας έναν πραγματικό πνευματικό θησαυρό. Σύντομα διαπιστώσαμε ότι οι αλλεπάλληλες δοκιμασίες που έχει υποστεί η ίδια και η οικογένειά της τα τελευταία χρόνια, της έχουν διαμορφώσει μια σπάνια εκφραστική ευαισθησία.

Αυτόν τον καιρό η Αθηνά Τσάκαλου, βρίσκεται απομονωμένη από τους δικούς της ανθρώπους, εξορισμένη στο νησί της Σαλαμίνας, σε έναν κατ' οίκον περιορισμό με τους πιο σκληρούς όρους που δεν έχουν οριστεί ποτέ άλλοτε στην Ελλάδα για παρόμοια περίπτωση, ώστε να μην μπορεί ούτε να επισκεφτεί τα φυλακισμένα παιδιά της, ούτε καν να μεταβεί στο πλησιέστερο Νοσοκομείο -αυτό της Νίκαιας- για τα θέματα της υγείας της, κατηγορούμενη από το κράτος, ως «απειλή για το κοινωνικό σύνολο», μόνο και μόνο γιατί έπραξε το αυτονόητο για κάθε μάνα: άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της και έδωσε άσυλο στα διωκόμενα παιδιά της. Σε μας δεν επιτρεπόταν να κρατήσουμε για τον εαυτό μας αυτά τα κείμενα και της ζητήσαμε να μας επιτρέψει να εκδώσουμε τουλάχιστον μια σειρά από τα αφηγήματα της, για να μπορέσουν να γίνουν κτήμα όσο γίνεται περισσότερου κόσμου. Η ίδια μας παραχώρησε πρόθυμα τα συγγραφικά της δικαιώματα, γνωρίζοντας άλλωστε καλά, ότι τα έσοδα από όλες τις δραστηριότητές μας, τα διαθέτουμε αποκλειστικά για την ενίσχυση των πολιτικών κρατουμένων.

Αφού την ευχαριστήσουμε για την εμπιστοσύνη που μας έδειξε, της ευχόμαστε λευτεριά σε εκείνη, στους συγγενείς της και σε όλους τους κρατούμενους και διωκόμενους αγωνιστές.

Το βιβλίο της Αθηνάς Τσακάλου «Το γέλιο του νερού» διατίθεται από τις 25/9 στο Κ ΒΟΞ στα Εξάρχεια-Αθήνα*

**Συγγενείς-Φίλοι κρατουμένων
και διωκόμενων αγωνιστών**

Κάποτε τα γράμματα των φίλων , τα λόγια των αγαπημένων, άφηναν κάποια κενά. Κι εγώ τρύπωνα σ' αυτά τα κενά κι έβαζα τις δικές μου ειδήσεις, τα δικά μου αισθήματα. Μου άρεσε να τους πειράζω κι ελαφρώς να τους ειρωνεύομαι, άλλη φορά θα αναλύσω αυτή την ειρωνεία, …μου άρεσε να τραβώ τις σκέψεις τους μέχρι τα άκρα. Ώρες-ώρες μ' ενθουσίαζε αυτή η επανάσταση των δωματίων. Δύσκολα πρόσθετα λέξεις τρυφερές, λέξεις που χαϊδεύουν και καθησυχάζουν. Δεν τις είχα ανάγκη τότε, τότε ήμουν νέα, τότε ήταν όλοι δίπλα μου, δεν είχα απώλειες(…) Υπάρχουν όμως και γράμματα που σε τρομάζουν, που φοβάσαι πως αυτοί που τα γράφουν δεν έχουν στο νου τους το γυρισμό, γράμματα που δηλώνουν χωρίς να το λένε καθαρά πως οι αποστάσεις όλο και θα μεγαλώνουν πως οι δρόμοι όχι μόνο οι πραγματικοί αλλά και οι δρόμοι του μυαλού και της ψυχής όλο και θα απομακρύνονται. Και τότε είναι το χαρτί σκληρό και το κρύβεις κάπου να μην το βλέπεις, για να μπορείς πιο εύκολα να ξεχνιέσαι και να ελπίζεις...

(Αποσπάσματα από το διήγημα "Ο θάνατος του βάτραχου")

Αρχείο Μπεναρόγια

Ο Αβραάμ Ελιεζέρ Μπεναρόγια (1887-1979) υπήρξε ο πρωτεργάτης του σοσιαλιστικού κινήματος στα Βαλκάνια. Πιο συγκεκριμένα ήταν ο ιδρυτής της Φεντερασιόν (Σοσιαλιστική Εργατική Οργάνωση) της μεγαλύτερης πολυεθνικής εργατικής ομάδας της Θεσσαλονίκης και μετά τη διάλυσή της, πρωτοστάτησε στη δημιουργία το 1918 του Σ.Ε.Κ.Ε. (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος) του πρώτου εργατικού κόμματος στην Ελλάδα. Την ίδια χρονιά πρωτοστάτησε και στη δημιουργία της Γ.Σ.Ε.Ε. Το 1924 το Σ.Ε.Κ.Ε. μετονομάστηκε σε Κ.Κ.Ε και ο Μπεναρόγια διαγράφτηκε από το κόμμα ως οπορτουνιστής.

Διώχτηκε για την δράση του για πρώτη φορά το 1907 και μετά από συνεχείς φυλακίσεις και εξορίες από την Οθωμανική Αυτοκρατορία, το Βουλγαρικό κράτος, το Ελληνικό, το Τουρκικό και το Γερμανικό, κατέφυγε το 1953 στο Ισραήλ.

Σπαράγματα από το προσωπικό του αρχείο δόθηκαν λίγο πριν το θάνατο του σε έναν νεαρό Γιαννιωτοεβραίο αριστερό που πήγε να τον βρει στο Τελ Αβίβ το 1978. Το αρχείο δόθηκε αφιλοκερδώς για έκδοση το 2011 σε εκδοτικό οίκο των Ιωαννίνων και αποφασίστηκε τελικά για λόγους ηθικής τάξης, να περάσει στην Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση Θεσσαλονίκης για την δημιουργία λευκώματος το 2012 για τα 100 χρόνια από την "απελευθέρωση" της πόλης από τον ελληνικό στρατό.

Η δυσκολία μελέτης του αρχείου (δυσανάγνωστος γραφικός χαρακτήρας, ατάκτως ερριμμένα κείμενα, πολύγλωσσο, το μεγαλύτερο μέρος του σε θρησκειολογικού χαρακτήρα μελέτες) καθυστέρησαν τελικά την επετειακή έκδοση του αρχείου. Ευελπιστούμε η προσπάθεια των συντρόφων της Ε.Σ.Ε. Θεσσαλονίκης να αποδώσει τελικά καρπούς.

Παρακάτω δημοσιεύουμε χωρίς ερμηνευτικά σχόλια και διατηρώντας την ορθογραφία του αρχικού κειμένου ένα μέρος του αρχείου. Οι υπογραμμισμένες λέξεις είναι δυσανάγνωστες

Αφηγήσεις του Α. Μπεναρόγια για τον Ε. Βενιζέλο

Χαίρω πολύ, διότι μου δίδεται μια ευκαιρία να σημειώσω και περιγράψω τις ιδιαίτερες εκδηλώσεις του μεγάλου πολιτικού ανδρός της Ελλάδας κ. Ελ. Βενιζέλου πάνω στο κοινωνικό πρόβλημα.

Τον Απρίλιο του 1911 διέμενα στην Αθήνα σαν πολιτικός εξόριστος της Τουρκίας. Μια μέρα πήγα στην οδό Πειραιός 40, στα γραφεία του σοσιαλιστού βουλευτού κ. Πλάτωνος Δρακούλη του ΣΤΕΤ, οργάνωσις των εργατών και σοσιαλιστών. Στην επιστροφή μου από το ΣΤΕΤ, όπου είχα γνωρίση φοιτητές της Κεφαλληνίας και Ζακύνθου, βγήκα στην πλατεία Ομονοίας, όπου από το μπαλκόνι ενός ξενοδοχείου ομιλούσε ο νέος πρωθυπουργός Βενιζέλος, ο νέος πρωθυπουργός της Ελλάδας.

Άκουα τις φωνές πολλών νέων αξιωματικών που έλεγαν: «Συνταξική! Συνταξική!». Ο δε Βενιζέλος έλεγε: «Όχι Συνταξική, αλλά Αναθεωρητική». Φαίνεται, ο Βενιζέλος ανεκοίνωσε την διάλυση της Βουλής και τη διακύρηξη νέων εκλογών για Εθνοσυνέλευση. Επειδή ο Βενιζέλος είχε πάρει την διεύθυνση του κράτους κατόπιν πρόσκλησης του Συμβουλίου του Στέματος, δεν ήθελε να θέσει ζήτημα βασιλείας ή δημοκρατίας και μεγάλη δύναμη του κόσμου ζητούσε «Συντακτική!», εκείνος φώναζε με δύναμη: «Αναθεωρητική!».

Νομίζω ότι απ' αυτή τη διακοπή της φωνής του λαού προέκυπταν δύο πράγματα: το ένα ήτο να μη προκαλέση ζήτημα βασιλείας ή δημοκρατίας, το δε άλλο, να καθωχειρώση την εξουσία του με παλλαϊκή ψήφο και απόφαση Εθνοσυνελευσης.

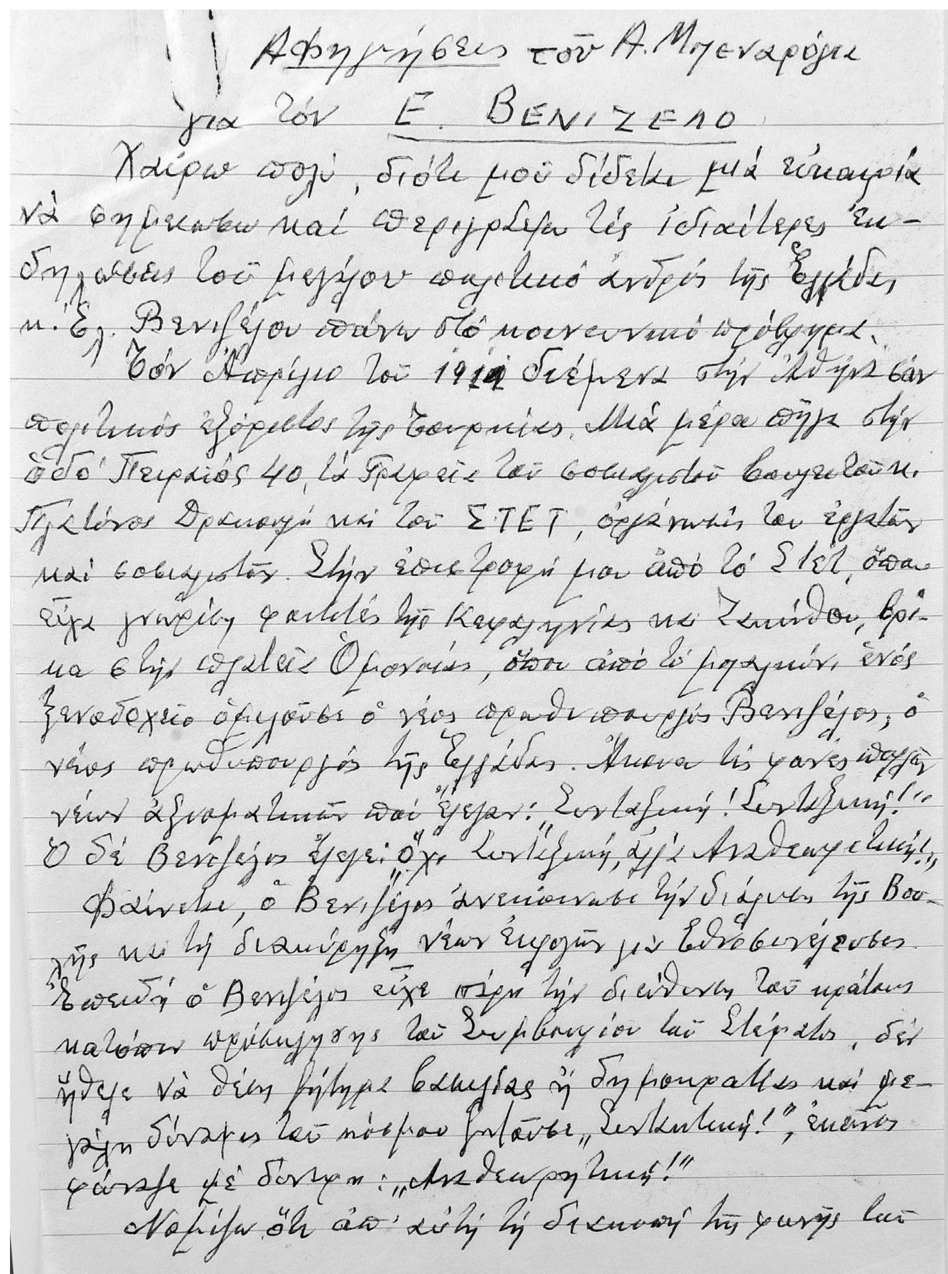
Κατόπιν, παρακολουθών την πορεία του Βενιζέλου από την απελευθέρωση της Θεσ/νίκης του 1912, είμαι σε θέση να διαπιστώνω ότι ο Βενιζέλος ανεδείχθει μεγάλος ριζοσπαστικός φιλελεύθερος, απέσπασε δε όχι μόνο την υποστήριξη του λαού στην προσωπικοτητά του. Είναι άξιον να σημειωθεί ακόμα ότι είχε ιδιαίτερο προσανατολισμό τις λαϊκές μάζες και τους εργατικούς κύκλους προπαντός. Ακόμα στις πρώτες εμφανήσεις του σ' αυτήν την κατέθυνση, εθεώρησε σπουδαίο γεγονός την ίδρυση του Εργατικού Κέντρου Αθηνών και την εμφάνηση του Θεωδορωπούλου σαν εκπροσώπου των εργατών. Επίσης, η ανοχή του στην εμφάνηση πολιτικών σαν το Παπαβασιλείου, δημοκρατικών και ριζοσπαστικών, έδειχνε τον Βενιζέλον πραγματικά φιλελεύθερον. Είχε και ιδιαίτερες συμπάθειες στους εργατικούς κύκλους του Πειραιώς.

Το 1915, όταν ο Βενιζέλος σαν κυβερνήτης επαναστατικός, εναντίον των παλαιών κομμάτων που εξεδηλώθησαν μαζί με το Στέμα οπαδοί της Γερμανίας, ο δε Βενιζέλος εκυρήχθει υπέρ των συμμάχων, έφυγε στην Θεσ/νίκη. Η Ελλάς έτσι εμοιράσθη σε δύο, όλοι οι εκπρόσωποι των τότε ακόμα πρωταρχικών σωματείων κατέφυγαν στη Θεσ/νίκη. Τόσο δε προσκολημέναι στην προσωπικότητα του Βενιζέλου και στον φιλελευθερισμό του,ώστε όλοι αυτοί είχαν τον τίτλον του βενιζελικού, μάλιστα τους ονώμαζαν και ελαφρώς ειρωνεικά «εργατο-πατέρες». Και μεταξύ των διανοούμενων φυγαδεύοντο πολλοί στη Θεσ/νίκη και όλοι ήταν οπαδοί του βενιζέλου και του κινήματος του εναντίον των γερμανόφιλων. Και στον στρατόν συνέβει το ίδιο: αξιωματικοί φυγαδεύοντο στη Θεσ/νίκη, καταλαμβάνοντες θέσεις στον στρατόν «Εθνικής Αμύνης». Η Κυβέρνησις Θεσ/νίκης δεν άργησε να καταλάβη όλα τα νησιά του Αιγαίου και ο Βενιζέλος διέταξε την απελευθέρωση μου και του συνεξορίστων Γιονά όπου εμέναμε από το τέλος του 1913 κατόπιν μιας γενικής απεργίας των καπνεργατών όλης της Μακεδονίας με την Καβάλα. Να προσθέσω ότι στα διάφορα νησιά του Αιγαίου υπήρχαν και άλλοι εξόριστοι, καθώς και στη Νάξο, τόπο της εξορίας μου. Και ο Βενιζέλος απηλευθέρωσε όλους τους πολιτικούς εξορίστους, μεταξύ των οποίων όχι ...... εξορίσθησαν σαν βενιζελικοί.

Λοιπόν έτσι το 1915 επέστρεψα κι εγώ στη Θεσ/νίκη, αναλαβών μάλιστα την διεύθυνση της εφημερίδας «Αβάντι» της φεντερασιόν. Και πάλι ενέλαβα τη θέση ως Γραμματεύς της φεντερασιόν μάλιστα με την ιδιαίτερη αποστολή στον συνδικαλιστικό τομέα. Φυσικά εγώ είχα σχέσεις με τα εργατικά εβραϊκά σωματεία και με τους Έλληνες εργάτες στα καπνά, στα σιγάρα και στους αρτοποιούς εργάτες, σιδηροδρομικούς μεταξύ των οποίων - μεταξύ των άλλων Εβραίων - είχα και συγγενείς. Είμαι υποχρεωμένος να σημειώσω εδώ ότι τα εργατικά σωματεία των Ελλήνων είχαν ακόμη την πρωταρχική, συντεχνιακή μορφή του συνδικαλισμού. Οι καπνεργάτες, σιγαροποιοί, σαπωνοποιοί ή και ξεχωριστά οι Εβραίοι και οι Έλληνες, αλλά πάνω στα προβλήματα τους είχαν πάντα ακόμα και επί Τουρκοκρατίας επαφές μεταξύ των. Στην Θεσ/νίκη μάς είχαν υποδεχθή Ισραηλίτες εργάτες καθώς και λίγοι Έλληνες, αλλά και μερικοί «εργατο-πατέρες» του Πειραιώς και Αθηνών, τους συνάντησα και ανέπτυξα μαζί τους τις συνδικαλιστικές αρχές. Οι «εργατο-πατέρες» με συνεβούλευαν να επισκεφθώ τον Βενιζέλο και να τον ευχαριστήσω για την απελευθέρωση. Ο δε επιθεωρητής εργασίας της Κυβέρνησης Θεσ/νίκης κ. Αναυπλιώτης τον οποίων μου σύστησαν οι Πειραιώτες και Αθηναίοι εκπρόσωποι εργατών μου έλεγε ότι ο κ. Βενιζέλος θέλει να σε γνωρίση. Εγώ όμως είχα λόγους να μη πάω στον Βενιζέλο.

Αλλά ο Βενιζέλος είχε δικούς του λόγους να ζητήση...

sinafi

Αφηγήσεις του Α. Μπεναρόγια
για τον Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟ

Η πρώτη σελίδα του αρχείου.

Ήξερε ο Τορκεμάδα Ψυχολογία;

Στην αρχαία τραγωδία, η εμφάνιση του κράτους ακολουθείται μονίμως από τη βία. Στις ανθρώπινες κοινωνίες, η εμφάνιση του κράτους μας έφερε και το επάγγελμα του... ανακριτή.

Η ανάκριση, για χιλιάδες χρόνια, ήταν η τέχνη του να παράγεις πόνο για να αποσπάσεις μια πληροφορία ή/και ομολογία. Ο καλός ανακριτής έπρεπε να είναι πάντα και καλός βασανιστής (να προκαλεί πόνο) αλλά και καλός γιατρός (να σταματάει τη διαδικασία λίγο πριν πεθάνει ο ανακρινόμενος). Τα πρώτα εργαλεία του ανακριτή (όργανα βασανιστηρίων) εμφανίζονται μαζί με τα πρώτα οργανωμένα κράτη πριν 5.000 χρόνια σε Μεσοποταμία και μετά στην Κίνα. Από τότε η επιστήμη της ανάκρισης δεν είχε καμία αλλαγή μέσα στον χρόνο. Ο ανακριτής βασάνιζε και ο ανακρινόμενος πονούσε.

Ο πρώτος σταθμός στην ιστορία της ανάκρισης μπορεί να βρεθεί το 15ο αιώνα μ.Χ. στην Ισπανία. Ο Δομινικανός μοναχός Τορκεμάδα "αυτονομείται" από την άμεση πρόκληση πόνου (το αναλαμβάνει ο βοηθός του, ο δήμιος) και εξηγεί στον ανακρινόμενο ότι θα πει στον "κακό" να σταματήσει, αν του πει αυτό που θέλει να ακούσει. Η τεχνική αποδεικνύεται αλάνθαστη και ο ιεροεξεταστής παινεύεται στο τέλος της καριέρας του ότι θα μπορούσε να πείσει και τον πάπα (τον πιο άγιο άνθρωπο) να ομολογήσει ό,τι του πει.

Ο δεύτερος σταθμός της ιστορίας της ανάκρισης είναι στα μέσα του 20ου αιώνα. Οι ανακριτές της Γκεστάπο μπορούν εντός ενός 24ωρου να κάνουν οποιοδήποτε ανακρινόμενο να μιλήσει. Οι αντάρτες και οι αντιφρονούντες γνωρίζουν την τέχνη των ανακριτών και εντός ενός 24ώρου διαλύουν πάντα τον πυρήνα, σε περίπτωση σύλληψης κάποιου συντρόφου τους. Οι ναζί ανακριτές θα μεταλαμπαδεύσουν τη γνώση τους στη λατινική Αμερική καθώς η C.I.A. θα τους προτείνει, για να μη συλληφθούν, μία θέση καθηγητή σε μυστικά στρατόπεδα εκπαίδευσης της αστυνομίας για τη καταστολή των ανταρτών (η πρώτη σχολή άνοιξε το 1952 στην Γουατεμάλα).

> *Το 15ο αιώνα μ.Χ. στην Ισπανία, ο Δομινικανός μοναχός Τορκεμάδα "αυτονομείται" από την άμεση πρόκληση πόνου (το αναλαμβάνει ο βοηθός του, ο δήμιος) και εξηγεί στον ανακρινόμενο ότι θα πει στον "κακό" να σταματήσει, αν του πει αυτό που θέλει να ακούσει. Η τεχνική αποδεικνύεται αλάνθαστη.*

Την ίδια εποχή οι Γάλλοι ανακριτές στην Αλγερία έχουν πιάσει καλύτερους χρόνους. Ο πυρήνας, σε περίπτωση σύλληψης κάποιου μέλους του, διαλύεται εντός 12ώρου (τόσο αντέχει ο ανακρινόμενος), δίνοντας αυτοδικαίως, στους Γάλλους ανακριτές του στρατού, το πρώτο βραβείο στην ιστορία των βασανιστηρίων. Μετά από χιλιάδες χρόνια πρακτικής, τα κράτη έχουν καταφέρει να τελειοποιήσουν τη μέθοδο, να τη συμπυκνώσουν μέσα σε λίγες ώρες.

Και τότε προκύπτει μια νέα ανάγκη στην ανάκριση... φτάνοντας στον τρίτο (και σημερινό) σταθμό της.

Ο ανακριτής τρίπαρε

Η έναρξη του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού μεταξύ των δύο κρατών - υπερδυνάμεων (ονομάστηκε και ψυχρός πόλεμος) δημιουργεί νέες προσκλήσεις στους ανακριτές. Θα πρέπει να πλειοδοτούν δημόσια σε δημοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα και να μην είναι βίαιοι (ενώ από το αντίθετο παραπέτασμα να παρουσιάζονται ως τέρατα), να μη κακοποιούν σωματικά τους αιχμαλώτους τους (περιμένοντας και από την άλλη πλευρά ότι θα κάνει το ίδιο) και κυρίως να μπορούν να αποσπάσουν πληροφορίες χωρίς καν να θυμάται ο ανακρινόμενος ότι τις έδωσε. Αρχίζει η χρυσή εποχή της Ψυχολογίας.

Το 1943, στην ειρηνική Βασιλεία της Ελβετίας, ο χημικός Άλμπερτ Χόφμαν που δουλεύει για την Σαντόζ (σήμερα Νοβάρτις) δοκιμάζει άθελά του μια νέα ουσία που έχει παρασκευάσει πριν 5 χρόνια στο εργαστήριο του. Για πολλές ώρες είναι ομιλητικός, ειλικρινής και το κυριότερο όταν περάσει η επήρεια της ουσίας, θυμάται ελάχιστα από όσα είπε. Οι δημοκράτες (πια) ανακριτές θεωρούν ότι βρήκαν το χρυσό δισκοπότηρο της ανάκρισης... το L.S.D.

Το 1948 δημιουργείται στη Νεβάδα η πρώτη μυστική σχολή ανάκρισης για πράκτορες. Εκεί, δε μαθαίνουν να ρίχνουν ξύλο, αλλά αποκτούν εξειδικευμένες γνώσεις ψυχολογίας, φαρμακευτικής και συμπεριφοριστικής. Ταυτόχρονα ο αμερικάνικος στρατός χρηματοδοτεί σε όλα τα μεγάλα πανεπιστήμια των ΗΠΑ πειράματα και έρευνες για αισθητηριακή απομόνωση, κοκτέιλ ψυχοτρόπων, ψυχαναλυτικής προσέγγισης, τεχνικών πειθούς, γραφολογίας, στέρησης ύπνου κ.τ.λ. Επειδή οι ανακριτές που συμμετέχουν στα πρώτα πειράματα (παίρνουν μεγάλες ποσότητες LSD) μετά το τέλος των μαθημάτων, γυρνάνε στις οικογένειές τους ψυχολογικά ρετάλια, τους προτείνουν, μέχρι να συνέλθουν, να λένε στους δικούς τους ότι θα λείψουν για μεγάλο διάστημα σε ένα μεγάλο ταξίδι (trip). Από τους πρώτους ανακριτές, θα προέλθει στην παγκόσμια αργκό των χρηστών ουσιών η λέξη «τριπάρω»...

Την ίδια εποχή και η άλλη υπερδύναμη αντιμετωπίζει τους αντιφρονούντες, με όρους ψυχιατρικής. οι ανακριτές δεν θα μαθαίνουν πυγμαχία αλλά ψυχολογία και ο ανακρινόμενος δεν θα ματώνει αλυσοδεμένος, αλλά θα δίνει το χέρι στον καλύτερό του φίλο, τον ανακριτή.

Η γλώσσα του σώματος και οι τεχνικές ανάκρισης

Ένα παλιό ανέκδοτο περιγράφει μια διεθνής συνάντηση ανακριτών. Ένα ζώο στο δάσος έχει κάνει ένα έγκλημα και πρέπει να το βρούνε πριν τη δύση του ήλιου. Πάει ο Αμερικάνος, καλεί έναν ζωολόγο, έναν δασολόγο και άλλους ειδικούς επιστήμονες και δυο ώρες πριν τη δύση φέρνει την αρκούδα μετανιωμένη να μονολογεί ότι αυτή το έκανε. Πάει μετά ο Γερμανός με όλο το επιστημονικό επιτελείο και φέρνει το ελάφι ξανά μετανιωμένο να μονολογεί την ενοχή του. Πάει και ο Έλληνας ανακριτής και μετά από λίγο έχουν τρέξει όλα τα ζώα του δάσους στους κριτές του διαγωνισμού, τσακισμένα από το ξύλο να φωνάζουν όλα μαζί "εγώ ήμουν" για να σωθούν από τον Έλληνα ανακριτή. Στην Ελλάδα κρατάμε τις παραδόσεις και έτσι ως και πριν λίγα χρόνια οι χιλιετείς τακτικές των ανακριτών συνεχίζονταν μέσα στα τμήματα, τις ταράτσες και τα μπουντρούμια της αστυνομίας.

Μόλις το 2009 κυκλοφόρησε σε αυτοέκδοση το βιβλίο του Χ. Χριστοδούλου με τίτλο "Η γλώσσα του σώματος" και υπότιτλο "και οι τεχνικές ανάκρισης". Στο πυκνογραμμένο βιβλίο των 360 σελίδων και μεγάλου σχήματος (24Χ17) διαβάζουμε στον πρόλογο ότι: Είναι σημαντικό να αναφερθεί πως για πρώτη φορά στα ελληνικά δεδομένα γίνεται προσπάθεια να αναλυθούν και να γίνουν προσιτές στους επαγγελματίες των κλάδων που αναφέραμε έννοιες όπως η μη λεκτική επικοινωνία, η πειθώ, η γραφολογία, και οι τεχνικές ανάκρισης.

Ο συγγραφέας, είναι αξιωματικός της Ελληνικής Αστυνομίας και εκπαιδευτής σε θέματα αστυνομικής αυτοπροστασίας, αυτοάμυνας, αμυντικής (!) σκοποβολής και οπλοτεχνικής.

Το βιβλίο χωρίζεται σε δέκα κεφάλαια και πιο συγκεκριμένα στα:

Κεφ.1 (Η γλώσσα του σώματος) σελ 21-146

Στο κεφάλαιο αυτό εξετάζονται το κεφάλι-πρόσωπο, τα χέρια, τα πόδια και το σώμα ως σύνολο. Ο ανακριτής μαθαίνει να αποκωδικοποιεί τα μη λεκτικά στοιχεία του ανακρινόμενου αλλά και να μην αποκαλύπτει με τις κινήσεις του, τι πιστεύει για αυτόν. Οι ανακρινόμενοι χωρίζονται σε δυο βασικούς τύπους ("μακιαβελικός" και "μη σίγουρος") που εκπέμπουν διαφορετικά μηνύματα με τις κινήσεις τους. Πχ ο μακιαβελικός όταν χαμηλώνει το βλέμμα του σκέφτεται ψέμματα, ενώ ο δεύτερος, με την ίδια κίνηση, λέει αλήθεια. Η προσέγγιση του ανακριτή πρέπει να είναι διαφορετική σε οπτικούς τύπους ("βλέπω τι εννοείς"), ακουστικούς τύπους ("κάτι μου λέει ότι"), κιναισθητικούς τύπους ("ήρθα σε επαφή μαζί του") και πάντα με σταθερή αλλά όχι κυριαρχική φωνή. Υπάρχουν και ειδικές αναφορές για τη στάση των αστυνομικών σε περιπολία στο δρόμο (πχ. να μη φοράνε γυαλιά ηλίου σε φιλικά περιβάλλοντα ή να μη σταυρώνουν τα χέρια με τις παλάμες οριζόντια με το δρόμο).

Παιδιά από διαλυμένες οικογένειες... ήταν η περιγραφή των ΜΜΕ για τους αναρχικούς μετά τις συλλήψεις του πολυτεχνείου του 1995. Ο συγγραφέας θεωρεί ότι οι πιο καλοί ανακριτές (και οι πιο σκληροί ανακρινόμενοι) είναι όσοι προέρχονται από διαλυμένες και βίαιες οικογένειες, γιατί αναγκάζονται από παιδιά να "διαβάζουν" τις κινήσεις του εχθρικού περιβάλλοντός τους.

Κεφ.2 (Φυσιογνωμική. Τι δείχνει η μορφή του προσώπου;) σελ. 147-156

Αναφέρει τα στερεότυπα που υπάρχουν για φιλικά ή εχθρικά χαρακτηριστικά στα πρόσωπα των ανθρώπων και να μην επηρεάζεται ο ανακριτής ή ο δικαστής από αυτά. Πχ. σύμφωνα με μια αμερικάνικη έρευνα, οι άνθρωποι με συμμετρικά χαρακτηριστικά (όμορφοι) τρώνε κατά 67% μικρότερες ποινές για τις ίδιες υποθέσεις από τους "άσχημους".

Κεφ. 3 (Αλήθεια ή ψέματα. Σύνοψη ένθετων και γενικοί κανόνες) σελ 157-170

Στο κεφάλαιο αυτό, αναλύονται πιο συγκεκριμένα τα μη λεκτικά χαρακτηριστικά στην ολότητά τους και πώς ο ανακριτής, αφού έχει αποκτήσει εμπειρία στην παρατήρηση του ανακρινόμενου, να καταλάβει, ποιες κινήσεις του προδίδουν το ψέμα του (το "μίλημά του" όπως λένε οι χαρτοπαίκτες).

Κεφ. 4 (Εξω στον δρόμο) σελ 171-178

Ο συγγραφέας αντιστρέφει τη σχέση ανακριτή- ανακρινόμενου και δίνει συμβουλές στους αστυνομικούς σε περιπολία (μόνοι τους "έξω", στο δρόμο) τι πρέπει να προσέχουν, καθώς άτυπα "ανακρίνονται" ενώ περιπολούν, με εν δυνάμει εγκληματίες που τους παρακολουθούν. Δίνει συμβουλές αναπνοής, στάση σώματος, έντασης φωνής, κίνησης τραβήγματος όπλου και καταλήγει στο λάθος της "υπόθεσης Κορκονέα" (τι πήγε στραβά από τον "ντα-ή"αστυνομικό στο εχθρικό περιβάλλον των Εξαρχείων).

Κεφ. 5 (Το περιβάλλον και η διαρρύθμιση χώρου) σελ. 179-205

Η θέση του κυρίαρχου στο τραπέζι. Αναλύεται πού πρέπει να κάθεται ο ανακρινόμενος και πού οι ανακριτές ανάλογα από τον ρόλο που έχει ο καθένας τους. Ακόμη αναφέρονται ποια άρρητα στοιχεία μπορεί να συγκεντρώσει ο ανακριτής από τον προσωπικό χώρο του καθενός (πχ "αξιώσεις ταυτότητας"- πτυχία σε κορνίζα στον τοίχο, "υπολείμματα συμπεριφοράς"- τα βιβλία ή τα cd τακτοποιημένα σε αλφαβητική ή εννοιολογική σειρά στο ράφι, "ρυθμιστές σκέψεων"- ένα έργο τέχνης ή πολλά αρωματικά κεριά). Στο κεφάλαιο αναφέρεται ακόμη το πώς επηρεάζει η θερμοκρασία τον χώρο της ανάκρισης και τα ρούχα του ανακριτή (χαλαρό ντύσιμο ή επίσημη στολή), ανάλογα από τον τύπο του ανακρινόμενου.

Κεφ. 6 (Οι τεχνικές ανάκρισης) σελ 206-263

Αφού έχουμε διαβάσει τις προηγούμενες σελίδες μπορούμε να πάμε στο ψητό: Οι τεχνικές που παρουσιάζονται στο βιβλίο αυτό φυσικά δεν έχουν καμία σχέση με την άσκηση σωματικής ή ψυχικής ή οποιασδήποτε άλλης μορφής βίας πάνω στον ανακρινόμενο. Θεωρούμε πως μία αποτελεσματική ανάκριση είναι αυτή που συνδυάζει στοιχεία βασικών κανόνων της ψυχολογίας πειθούς, εκλεπτυσμένης μεθόδους ανάλυσης των μη λεκτικών μηνυμάτων, αλλά και της ικανότητες ενεργής ακρόασης και "σπάσιμο" του ψυχογλωσσικού κώδικα του εξεταζόμενου.

Στο κεφάλαιο αναπτύσσονται οι τέσσερις βασικές τεχνικές:
1. Τεχνική κινησιακής συνέντευξης- ανάκρισης. Χρησιμοποιείται σε μορφωμένα άτομα, ψυχολογικά υγιή και όχι υπό την επήρεια ουσιών. Εφαρμόζει τις παραπάνω παρατηρήσεις.
2. Συνέντευξη ανάλυσης συμπεριφοράς και τεχνικής Ριντ. Προηγείται συνέντευξη-γνωριμία με τον ανακρινόμενο, πριν αρχίσει η "επίσημη" ανάκριση. Έχει κατηγορηθεί για πλύση εγκεφάλου, αφού ο ανακριτής μπορεί να κατευθύνει την επίσημη απολογία. Αποτελείται από 15 βασικά βήματα.
3. Τεχνική Βικλάντερ- Ζουλάφσκι. Ίδια με την τεχνική Ριντ αλλά πρέπει ο ανακριτής εξαρχής να γνωρίζει πολλά στοιχεία για την υπόθεση για να προετοιμαστεί κατάλληλα για να επισπεύσει τα βήματα προσέγγισης.
4. Αξιολόγηση Θεματικής Αντίληψης. Στηρίζεται στην προβολή 5 άσχετων φωτογραφιών και στην παρατήρηση της περιγραφής του ανακρινόμενου για αυτές. Η τεχνική χρησιμοποιείται σε άτομα χαμηλού μορφωτικού επιπέδου και κυρίως σε σεξουαλικά εγκλήματα ή πάθους.

Σε όλες τις τεχνικές ανάκρισης τα προαπαιτούμενα για την επιτυχή έκβαση είναι τα εξής:
1. Ο χώρος της ανάκρισης να εξασφαλίζει το απερίσπαστο της προσοχής και την αισθητηριακή απομόνωση του ανακρινόμενου, να μην υπάρχουν σήματα ή εικόνες (πχ. αστυνομίας) που να θυμίζουν τις συνέπειες του να μιλήσεις, να μην υπάρχουν ογκώδη αντικείμενα στο χώρο (δημιουργούν άγχος), η πόρτα που οδηγεί στο δωμάτιο να είναι απλή, ο φωτισμός και η θερμοκρασία να είναι κανονικές αλλά με τη δυνατότητα γρήγορης αυξομείωσης, οι καρέκλες να μην έχουν ρόδες ή καλύτερα να μη κουνιούνται καθόλου και η θέση του ανακριτή να βλέπει προς την έξοδο.
2. Η εμφάνιση ένδυση του ανακριτή (ανάλογα με τον τύπο του ανακρινόμενου - αλλά πάντα να φέρνει φάκελο μαζί του που δεν μπορεί να δει ο ύποπτος).
3. Τεχνική διατύπωσης ερωτήσεων (τύπος χωνιού: γενικές/ανοιχτού τύπου - να αφήνουν χώρο στη περιγραφή [20%], μετά κλειστού τύπου- απαντώνται με ναι και όχι [50%], και τελικά ερωτήσεις συνέχειας [30%]- διευκρινιστικές στις ερωτήσεις κλειστού τύπου).
4. Ερμηνεία απαντήσεων (απαντήσεις με πρόλογο, ερωτήσεις άσχετες- όπως ο "χαζός" τηλεοπτικός ανακριτής Κολούμπο, λέξεις αποφυγής, αυτοενοχοποίησης, αλλαγή στη χρήση των λέξεων, αποπροσωποποίηση, υποκατάστατα λέξεων, τονισμός του ναι και όχι, επίκληση στην ηθική, υπερβολική ευγένεια).
5. Κάπνισμα (αν δε καπνίζει ο ανακρινόμενος δε καπνίζει και ο ανακριτής και το αντίθετο, ένα τσιγάρο αρχή και ένα τέλος, να μην υπάρχει τασάκι- να το ζητήσει ο ανακρινόμενος).
6. Σημειώσεις (να γράφονται όλα με τον ίδιο τρόπο και να δείχνει το ίδιο ενδιαφέρον ο ανακριτής).
7. Γλώσσα ανακρίνοντος (ο ανακριτής να ξέρει τους κώδικες επικοινωνίας του ανακρινόμενου πχ. νεανικές εκφράσεις, πολιτικό λεξιλόγιο).
8. Μη εμφανής ηλεκτρονική καταγραφή.

Κεφ. 7 (τεχνικές ανάλυσης λεκτικού περιεχομένου) σελ. 264- 288

1. Επιστημονική ανάλυση περιεχομένου: Η μέθοδος αυτή αναπτύχθηκε κυρίως στο Ισραήλ και δεν χρειάζεται η παρουσία ανακριτή. Ζητείται από τον ύποπτο να γράψει σε ένα χαρτί λεπτομερώς τι έγινε και τι είδε και ανάλογα από κάποια χαρακτηριστικά του εγγράφου (άρνηση, εισαγωγή τρίτου προσώπου, αυθόρμητες διορθώσεις, κενά μνήμης, δομή του λόγου, συναίσθημα, υποκειμενικός χρόνος, πληροφορίες δίχως σειρά ή έλλειψή τους, πρώτο πρόσωπο, χρήση αντωνυμιών, αλλαγή ύφους) ο ανακριτής μπορεί να καταλάβει αν ψεύδεται.
2. Αξιολόγηση αξιοπιστίας δήλωσης: Κυρίως σε Γερμανία και Σουηδία αλλά και σε όλες τις ανεπτυγμένες χώρες. Περιλαμβάνει τέσσερα στάδια όπου ζητείται αρχικά η περιγραφή μίας απολύτως φανταστικής ιστορίας και μετά η περιγραφή του εγκλήματος.

Κεφ. 8 (διάφορες άλλες πρακτικές ανάκρισης) σελ 289- 296

Ο συγγραφέας αναφέρεται στις συσκευές ανίχνευσης ψεύδους, στη φαρμακολογία και στον ορό της αλήθειας, στον εγκεφαλικό τομογράφο και στον υπνωτισμό. Στην Ελλάδα δεν χρησιμοποιούνται.

Κεφ. 9 (πειθώ: οι έξι θεμελιώδεις κανόνες) σελ. 297- 316

Το κεφάλαιο περιγράφει τους έξι βασικούς τρόπους για να πείσεις κάποιον:
1. Ανταποδοτικότητα. Σου κάνω χάρη, μου κάνεις χάρη.
2. Δέσμευση- συνέπεια: Να σπάσει η δέσμευση στο σκοπό του υπόπτου ώστε να μη φαίνεται ασυνεπείς προς τους συνεργάτες του.
3. Κοινωνική επιρροή: Και άλλοι μίλησαν, μόνο εσύ έμεινες.
4. Συμπάθεια: Ο καλός ανακριτής να ομοιάζει στον ύποπτο και να δείχνει ότι έχουν κοινά ενδιαφέροντα.
5. Αυθεντία: Στις ιεραρχικά δομημένες οργανώσεις να αρχίζεις από τον αρχηγό (συνήθως σπάει πιο εύκολα), αναγνωρίζοντάς του και επίσημα τα πρωτεία.
6. Σπανιότητα: Αν δεν πιάσουν όλα τα παραπάνω, ευγενικά προαποφασίζεσαι έλλειψη χρόνου και ενδιαφέροντος από μέρους του ανακριτή, κάνοντας τη συνομιλία επιθυμητή τελικά.

Κεφ. 10 (γραφολογία) σελ 317-337

Τελικά στο τελευταίο κεφάλαιο περιγράφει με τι διαδικασία πρέπει να λαμβάνεται το δείγμα γραφής και τι μπορεί να αποκαλύψει ο γραφικός χαρακτήρας κάποιου.

Ο συγγραφέας του βιβλίου εκτός από αξιωματικός της αστυνομίας είναι και υπέρ της ελεύθερης αγοράς. Σε όλο το βιβλίο μας θυμίζει ότι οι ίδιες τεχνικές ανάκρισης, εκτός από την αστυνομία, είναι εξίσου χρήσιμες σε manager για την επιλογή του ανθρώπινου δυναμικού της εταιρίας τους.

Ένα βιβλίο που πρέπει να διαβαστεί από όλους. Ανακριτές, αστυνομικούς, δικαστές, αφεντικά και βέβαια από τους εκατομμύρια άλλους που, όπως λέει και ο Θορώ, "Όσο υπάρχει αδικία η θέση των δίκαιων είναι στη φυλακή".

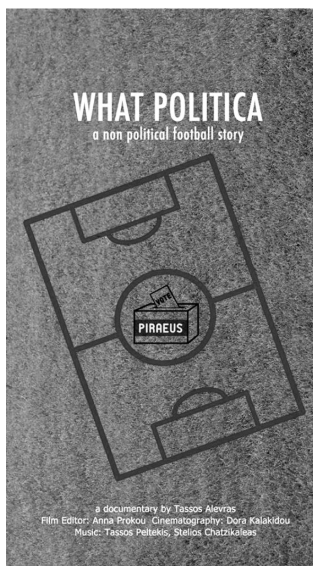
sinafi

Μια No Politica ποδοσφαιρική ιστορία

Μπορεί μια No Politica ποδοσφαιρική κερκίδα να εκλέξει δήμαρχο στο δεύτερο μεγαλύτερο Δήμο της χώρας;

Το ντοκιμαντέρ "What Politica- A non political football story" του Τάσου Αλευρά, ανοίγει ένα θέμα για το οποίο ελάχιστες συζητήσεις γίνονται σε δημόσιο επίπεδο. Παρακολουθώντας την πορεία του Γιάννη Μώραλη προς την κατάκτηση της δημαρχίας Πειραιά, το ντοκιμαντέρ ξετυλίγει μια πραγματικότητα που ξεκινάει από την αύξηση φασιστικών στοιχείων στην κερκίδα του Ολυμπιακού, την επιβολή του "No Politica" μεταξύ των οργανωμένων και τέλος την ξεκάθαρη καθοδήγηση στην επιλογή της ψήφου των αυτοδιοικητικών εκλογών στο πρόσωπο του Γιάννη Μώραλη, ενός καριερίστα ολυμπιακού κι αχυρανθρώπου του Μαρινάκη, ο οποίος εξελέγη δημοτικός σύμβουλος.

Αναντίρρητα, το κράτος είναι μια πολιτική οντότητα της οποίας οι πολιτικές επιλογές επηρεάζουν άμεσα τις ζωές μας. Όπως κάθε πολιτική οντότητα, έτσι και το κράτος χαρακτηρίζεται από μια ιδεολογία: την εθνική ιδεολογία. Η εθνική ιδεολογία είναι όλες οι ιστορίες που μάθαμε στα κρατικά σχολεία και όλες οι αξίες που αυτά προσπάθησαν να μας περάσουν. Όπως όλες οι ιδεολογίες, έτσι και η κρατική- εθνική ιδεολογία, έχει την ιστορία της, τους πολέμους της, τις αξίες της, τους ήρωές της και διαποτίζει κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας στο πλαίσιο της κυριαρχίας της εθνικής αφήγησης. Μια «no politica» συνθήκη λοιπόν, είτε πραγματώνεται στο γήπεδο, είτε στη δουλειά, είτε στο σχολείο, δεν είναι τίποτε άλλο από μια ανοχή και αποδοχή στην κρατική- εθνική ιδεολογία.Έτσι, δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση που στην κερκίδα του Ολυμπιακού δεν είδαμε πανό για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αλλά βλέπουμε πανό για αλληλεγγύη στους ορθόδοξους αδερφούς Σέρβους ή για την ελληνικότητα της Μακεδονίας...

Όμοια, δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση που οι οπαδοί του Ολυμπιακού στην πλειοψηφία τους ανέχτηκαν να στηριχτεί με οπαδικούς όρους η υποψηφιότητα του Μαρινάκη -για να είμαστε ειλικρινείς- στις αυτοδιοικητικές. Τα ίδια (no)πολιτικά αντανακλαστικά έδειξαν στην πλειοψηφία τους και οι οπαδοί της ΑΕΚ όταν θίχτηκαν τα συμφέροντα του Μελισσανίδη στη Νέα Φιλαδέλφεια είτε δείχνοντας ανοχή στο «φόβο και την τρομοκρατία» που «σκόρπισε»στη Νέα Φιλαδέλφεια πέρυσι το καλοκαίρι, είτε καλώντας τον κόσμο να ψηφίσει ανάλογα στις εθνικές εκλογές. Τουλάχιστον στη δεύτερη περίπτωση είχαμε μια αξιοπρεπή ανακοίνωση από την Original Πάτρας που διαχώρισε τη θέση της. Τα παραπάνω φαινόμενα δυστυχώς δεν αφορούν μια μοναδική ομάδα, αλλά κινδυνεύουν να εκδηλωθούν σε κάθε «οπαδικό» σύνολο ανεξαρτήτως πολιτικού προσανατολισμού, από τη στιγμή που η ομάδα θεωρείται «οικογένεια» κι ο οπαδός βάζει πάνω απ' όλα το καλό της οικογένειας.

Ενβίκτις Οναύτις

Αστέρας Εξαρχείων
Για την ιστορία...

Μάιος 2015. Μετά από μία κατάπτυστη ανακοίνωση του «προέδρου» της ομάδας η οποία ευχαριστούσε εκ μέρους του Αστέρα μας και των Εξαρχείων μας έναν άνθρωπο που πρεσβεύει όλες τις αντίθετες αξίες από αυτές που υπερασπιζόμαστε κάθε Κυριακή στα γήπεδα μας, κάθε μέρα στις δουλειές μας και κάθε στιγμή στην καθημερινότητα μας, οπαδοί, παίκτες και φίλαθλοι του Αστέρα νιώσαμε πως το ποτήρι ξεχείλισε. Νιώσαμε πως ήρθε η ώρα να πατήσουμε πόδι και να βάλουμε ένα «φρένο» στην καθοδική πορεία του εγχειρήματος της αυτοοργάνωσης που ξεκίνησε το 2010 και που το τελευταίο διάστημα λίγα θύμιζε από αυτό που είχαμε όλοι στο μυαλό μας όταν ξεκίνησε αυτή η πρωτοφανής προσπάθεια δηλαδή να λειτουργήσει μία ομάδα με το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης και να εισάγει ένα νέο πλαίσιο στο «πως παίζεται το παιχνίδι» (γιατί μην ξεχνιόμαστε στην τελική είναι απλά ένα ΠΑΙΧΝΙΔΙ).

Ύστερα από δύο θυελλώδεις συνελεύσεις πετύχαμε την παραίτηση του πρώην πλέον προέδρου και την παραχώρηση της ομάδος «εν λευκώ» στην «Ανοιχτή Συνέλευση οπαδών-παικτών-φίλων Αστέρα».

Αποφασίσαμε να κάνουμε μια καινούρια αρχή και το πρώτο βήμα κάθε καινούριου ξεκινήματος είναι η αυτοκριτική. Φταίμε για το σημείο που έφτασε η κατάσταση, φταίμε που δεν σηκώσαμε ανάστημα νωρίτερα , φταίμε που επιλέξαμε να κάνουμε τις στρουθοκαμήλους αντί να υπερασπιστούμε κάποιες πάγιες θέσεις μας για χάρη της ενότητας. Αλήθεια, πότε θα μάθουμε πως αυτή η τακτική μας οδηγεί μόνο σε ήττες; Όταν αφήναμε στην άκρη την κουλτούρα μας για να είμαστε ένα βαρέλι που όλοι οι καλοί χωράνε. Εκεί που ξεχάσαμε τις ευθύνες μας προς κάτι που αγαπάμε και αφήσαμε χώρο σε άλλους να χρησιμοποιήσουν το όνομα της ομάδας για την προβολή τους. Δεν θωρακίσαμε αυτήν την προσπάθεια από την αρχή και αφήσαμε χώρο για «one man show» συμπεριφορές. Ξαφνικά εμφανίστηκαν macho και επιθετικές συμπεριφορές προς αντιπάλους και όχι μόνο. Ξαφνικά, το αποτέλεσμα ή η παραμονή στην κατηγορία έγινε αυτοσκοπός. Εκεί χρησιμοποιηθήκαν όλα τα μέσα για να επιτευχθούν. Φυσικό επακόλουθο ήταν να αποχωρήσει αρκετός κόσμος που ήταν κομμάτι της ομάδας-κερκίδας, κόσμος που συμπλήρωνε αυτό το όραμα μας για τον Αστέρα. Κόσμος που συνειδητά υποστήριζε μια ομάδα Β ή Γ τοπικού. Και γιατί; Γιατί εμείς προσπαθήσαμε να δώσουμε την δική μας νότα σε αυτό που αποκαλούμε μοντέρνο ποδόσφαιρο. Σε ένα ζοφερό κόσμο που λειτουργεί με γνώμονα το κέρδος προτάσσουμε τις αξίες της αυτοοργάνωσης της αλληλεγγύης και της ελευθερίας μακριά από επενδυτές και παράγοντες. Μακριά από οργανωμένους στρατούς εντολοδόχων οπαδών ΠΑΕ που λειτουργούν με βάση τις σκοπιμότητες του εκάστοτε προέδρου-παράγοντα. Μακριά από αμειβόμενους «ερασιτέχνες» αθλητές, στημένους αγώνες, χρήση αναβολικών και πάσης φύσεως θυσίας για το καλό της ομάδας και της εχθρικής σε εμάς νοοτροπίας πως ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Κάναμε και κάνουμε τον απολογισμό και την αυτοκριτική μας.

Σήμερα με τις παλιές σημειώσεις και τις εμπειρίες μας «παραμάσχαλα» ξεκινάμε να στήσουμε πάνω στις αρχικές - στέρεες η αλήθεια είναι - βάσεις έναν καινούριο τρόπο λειτουργίας του Αστέρα μας, βασισμένο στην αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη χωρίς διαχωρισμούς σε ρόλους παικτών , οπαδών, φιλάθλων. Χωρίς «παράγοντες» και βοήθεια από κανέναν που δεν είναι και δεν νιώθει μέρος αυτής της κουλτούρας, μιας κουλτούρας που απαιτεί υπευθυνότητα και δέσμευση από τον καθένα που θα συμμετάσχει. Ομάδες εργασίας αποτελούμενες από οπαδούς μαζί με τους παίκτες, οι οποίοι δεν κλωτσάνε μόνο το τόπι (με δεδομένο πως πολλές φορές δεν το βρίσκουν καν, δεν αρκεί μόνο αυτό), συλλογική συμμετοχή στις αποφάσεις, συνδιαμόρφωση του τρόπου λειτουργίας της ομάδος, με αυτόν τον τρόπο θέλουμε να δείξουμε πως κάθε αυτοοργανωμένο εγχείρημα μπορεί να λειτουργήσει και να μην καταλήξει ένας περιπλανώμενος θίασος . Όλοι μαζί συνδιαμορφώνουμε και δίνουμε το δικό μας περιεχόμενο σε αυτές τις λέξεις. Να είναι ο Αστέρας μαζί με τις υπόλοιπες αυτοοργανωμένες ομάδες την Προοδευτική-Έκρηξη Τούμπας, τον Ελευθεριακό Βόλου, την Α.Π.Ο. Πάτρας, τον Απείθαρχο Ιωαννίνων, τον Μαρίνο Αντύπα και τον Αδέσποτο Αθηνών - σωματεία με τα οποία μοιραζόμαστε κοινές ιδέες και πεδία δράσεων - ένα ανάχωμα στην αρρωστημένη νοοτροπία του επαγγελματικού ποδοσφαίρου που έχει παρεισφρήσει από την «πίσω πόρτα» εδώ και πολλά χρόνια στον ερασιτεχνικό αθλητισμό. Ένα ανάχωμα στον κανιβαλισμό που βιώνουμε κάθε μέρα στην ζωή μας. Να μην μεταφέρουμε πρακτικές της καθημερινότητας με τις οποίες διαφωνούμε κάνοντας μία παιδική ανάμνηση συνυφασμένη με το παιχνίδι και την χαρά κάτι σκοτεινό και ζοφερό. Αυτό είναι ένα διαρκές στοίχημα των ανθρώπων που απαρτίζουν αυτήν την προσπάθεια.

Η Ανοιχτή Συνέλευση του Αστέρα Εξαρχείων πραγματοποιείται κάθε Τετάρτη στις 8 στο κηπάκι της Τσαμαδού ή στο αποθηκάκι ακριβώς δίπλα. Αυτό το κείμενο είναι ένα ανοικτό κάλεσμα σε όποιον νιώθει πως θέλει να συμμετάσχει και να στηρίξει ένα τέτοιο εγχείρημα με οποιονδήποτε τρόπο θέλει και μπορεί είτε ως μέλος της Ανοιχτής Συνέλευσης , είτε ως ποδοσφαιριστής είτε με κάποιο τρόπο που δεν μας περνάει καν εμάς από το μυαλό. Κάθε βοήθεια και στήριξη εφόσον προέρχεται από ανθρώπους που ενστερνίζονται αυτήν την κουλτούρα που πρεσβεύει ο Αστέρας είναι κάτι παραπάνω από ευπρόσδεκτη.

Αστέρας Εξαρχείων

Αθλητικός Σύλλογος Ηρακλείου «Τηγανίτης»

Ιστορικό

Βλέποντας το εγχείρημα με τις αυτοοργανωμένες ποδοσφαιρικές ομάδες να ανθίζει (Θεσσαλονίκη, Βόλος, Λάρισα, Ιωάννινα, Αθηνά, Πάτρα) και το ποδόσφαιρο που αγαπάμε να παίρνει σάρκα και οστά, το καλοκαίρι του 2015 ακόμα ένα αστέρι έρχεται να προστεθεί στα ήδη υπάρχοντα, με το όνομα «Τηγανίτης» Α.Σ.Η. Το πάθος για το υγιές ποδόσφαιρο, η όρεξη για αυτοοργάνωση και τα κοινά πολιτικά χαρακτηριστικά, έγιναν η αφετηρία για τη δημιουργία του. Έτσι λοιπόν, μετά από πολλές συζητήσεις και δυσκολίες δημιουργείται μια ακόμα αυτοοργανωμένη ομάδα στο Ηράκλειο της Κρήτης.

Λίγα λόγια για το όνομα

Στα χρόνια της ναζιστικής Κατοχής, στον Ψηλορείτη, ένας ντόπιος βοσκός με όνομα Μιχάλης Βρέντζος έδωσε ψωμί και νερό σε αντάρτες. Αυτό έπεσε στην αντίληψη των Ναζί έπειτα από τη ρουφιανιά ενός δωσίλογου γκεσταμπίτη ονόματι Μαγιάσης. Ο Βρεντζομιχάλης πλήρωσε την πράξη του αυτή με την εκτέλεσή του στο οροπέδιο της Νίδας, στον Ψηλορείτη, από τον ίδιο τον Μαγιάση. Σύμφωνα με μαρτυρίες υπό τις υποδείξεις του τελευταίου εκτελέστηκαν 392 άτομα. Μετά την Κατοχή, τον Απρίλη του 1947, δικαζόταν στο Δικαστήριο Δωσίλογων Ηρακλείου ο γνωστός προδότης Μαγιάσης, για την δράση του στα χρόνια της κατοχής. Κατά την ώρα της συνεδρίασης και ενώ εξεταζόταν ως μάρτυρας κατηγορίας ο αδελφός του εκτελεσθέντος, Γιώργης Βρέντζος, κατά κόσμων «Τηγανίτης», μαχαίρωσε δυο φορές τον κατηγορούμενο στην κοιλιά. Αμέσως κατέθεσε στην έδρα του δικαστηρίου το μαχαίρι και παραδόθηκε στη φρουρά της αίθουσας. Ο Μαγιάσης μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο όπου και πέθανε. Ο «Τηγανίτης» μεταφέρθηκε στα Χανιά όπου και θα καταδικαζόταν σε θάνατο για την πράξη του αυτή. Χρησιμοποιώντας όμως την απόφαση του Συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής που καλούσε τους Κρητικούς να σκοτώσουν τους γκεσταμπίτες, αθωώθηκε και γύρισε στο χωριό του.

Δομή και τρόπος λειτουργίας

Η ομάδα βασίζεται στη λογική της αυτοοργάνωσης, της συνδιαμόρφωσης και της ισότητας μεταξύ των μελών της. Οποιοσδήποτε λοιπόν, δεν είναι φασίστας, μπορεί να συμμετέχει στην ομάδα ανεξαρτήτως φύλου, εθνικής προέλευσης, θρησκείας και κοινωνικοοικονομικής κατάστασης, αρκεί να σέβεται και να προάγει τις παραπάνω αξίες. Η Γενική συνέλευση αποτελεί το μοναδικό όργανο λειτουργίας και λήψης αποφάσεων ως προς τα ζητήματα που αφορούν την ομάδα. Επίσης θεωρούμε απαραίτητο συστατικό για την επιτυχία του εγχειρήματος τόσο τη συνέπεια των μελών της στη συνέλευση και στις διαδικασίες της ομάδας, όσο και τη δίκαιη συμπεριφορά (fair play) σε συντρόφους, συμπαίκτες και αντιπάλους.

Οικονομική διαχείριση

Το οικονομικό κομμάτι από μόνο του αποτελεί πληγή και για εμάς αλλά και για το ίδιο το ποδόσφαιρο.

Η οικονομική ενίσχυση της ομάδας βασίζεται αποκλειστικά στους παίχτες, φίλους και οπαδούς της. Αδιαμφισβήτητο γεγονός αποτελεί η έλλειψη χορηγών και χορηγιών για την χρηματοδότηση της ομάδας.

Αντιθέτως επιλέγουμε η χρηματοδότηση της να γίνεται με την προσωπική συνεισφορά του καθενός, με ετήσιες κάρτες μέλους, με συλλογικές δράσεις, προβολές, πάρτι, καθώς επίσης και πιθανή πώληση αναμνηστικών της ομάδας (μπλούζες, φούτερ, κασκόλ).

Κερκίδα

Άσσος – Χ – Διπλό . Όλα αυτά τα αποτελέσματα είναι ευπρόσδεκτα. Η νίκη δεν είναι αυτοσκοπός. Θεωρούμε τους «αντίπαλους», συμπαίχτες μας.

Γουστάρουμε την ομάδα μας, αλλά πάνω απ’ όλα γουστάρουμε το ποδόσφαιρο και τον ασταμάτητο χαβαλέ στην κερκίδα.

Έχθρες, μίσος, ξύλο, χουλιγκανισμοί, νταηλίκια, φασιστικές και σεξιστικές συμπεριφορές, διαπληκτισμοί μεταξύ των οπαδών μας και «αντίπαλων» οπαδών ΔΕΝ έχουν καμία θέση στο ποδόσφαιρο και κυρίως στην κερκίδα μας.

Σε ότι αφορά την επερχόμενη συμμετοχή μας στην τρίτη κατηγορία του Ερασιτεχνικού πρωταθλήματος της Ε.Π.Σ. Ηρακλείου θα θέλαμε να τονίσουμε πως αποτελεί για μας ένα μέσο διάδοσης της προσπάθειας μας και όχι αυτοσκοπό.

Αθλητικός Σύλλογος
Ηρακλείου «Τηγανίτης»

Για περισσότερα στο site της ομάδας: tiganitis2015.wordpress.com

Off-Side

★ **Τα γήπεδα ήταν, είναι και θα είναι πάντα κομμάτι της κοινωνίας.** Ενάντια στην επικρατούσα άποψη που θέλει τους οπαδούς άβουλα όντα, ταγμένα μόνο στο χρώμα της ομάδας τους, δεν είναι λίγες οι φορές που παίρνουν θέση και οργανώνουν δράσεις πάνω σε πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα. Ένα τέτοιο ζήτημα είναι και το προσφυγικό.

★ **Σε όλη την Ευρώπη οπαδοί και φίλαθλοι σε όλες τις κατηγορίες πρωταθλημάτων έδειξαν την αλληλεγγύη τους στους πρόσφυγες.** Από το Ισραήλ και τη Κύπρο έως την Αγγλία και τη Σκωτία, και από την Πορτογαλία και την Ισπανία έως την Σουηδία, με το κλασικό πλέον logo «refugees welcome», πήραν ξεκάθαρη θέση πάνω στο ζήτημα, προβαίνοντας και στη πράξη σε κινήσεις υλικής ενίσχυσης. Τέτοιος ήταν ο φιλικός αγώνας που έγινε στη Γερμανία ανάμεσα στη Borussia Dortmund και τη St. Pauli - ομάδες γνωστές για την αντιφασιστική τους στάση - ενώ τα έσοδα του αγώνα προσφέρθηκαν στους πρόσφυγες.

★ **Δε λείπουν βέβαια και περιστατικά τα οποία δείχνουν ότι ο φασισμός και ο ρατσισμός υπάρχουν και μέσα στα γήπεδα.** Η πλειοψηφία των οπαδών του ΑΠΟΕΛ στη Κύπρο, γνωστοί για τις φασιστικές τους αντιλήψεις, καθώς και οι φανατικοί της Λεχ Πόζναν από τη Πολωνία και της Σπάρτα Πράγας, αποφάσισαν να απέχουν από τους αγώνες των ομάδων τους για το EuropaLeague. Ο λόγος είναι η απόφαση της UEFA να προσφέρει ένα ευρώ από την πώληση κάθε εισιτηρίου για την ενίσχυση των προσφύγων.

★ **Κινήσεις αλληλεγγύης δεν έλειψαν ούτε από τα ελληνικά γήπεδα.** Από τη πρώτη κιόλας αγωνιστική, οπαδοί του Ηρακλή, του Ατρόμητου, του ΠΑΟ, της ΑΕΚ καθώς και άλλοι, έδειξαν την ευαισθησία τους στο θέμα ανεβάζοντας πανιά αλληλεγγύης και άλλες δράσεις: οπαδοί της original ναύλωσαν πούλμαν και μετέφεραν πρόσφυγες στο ΟΑΚΑ, οι οποίοι παρέλαβαν ρούχα και τρόφιμα που είχαν συγκεντρωθεί. Σύνδεσμοι οπαδών του ΠΑΟ, του ΠΑΟΚ, του ΑΡΗ συγκεντρώνουν τρόφιμα ρούχα και φαγητά για να στηρίξουν υλικά τους πρόσφυγες. Την ίδια στιγμή ποδοσφαιριστής του Πανιωνίου, δείχνοντας ότι δε ξεχνάει την προσφυγική καταγωγή της ομάδας, φωτογραφίζεται με το πανό καλωσορίσματος των προσφύγων που σήκωσαν οι οπαδοί.

★ **Όλα αυτά συμβαίνουν την ώρα που το κράτος και ο αριστερός υπουργός Κοντονής προωθούν το νέο - σε μια σειρά παλαιότερων και αποτυχημένων - μέτρο πάταξης της βίας, τη λεγόμενη «κάρτα φιλάθλου».** Υποχρεωτική από 01/01/2016 για να αγοράσει κάποιος εισιτήριο, και διαθέσιμη μόνο προσκομίζοντας φωτογραφία τύπου διαβατηρίου, φωτοαντίγραφο της αστυνομικής ταυτότητας ή διαβατηρίου ή άδειας διαμονής και τον Αριθμό Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης (ΑΜΚΑ). Γίνεται σαφές από τα δικαιολογητικά ότι το κράτος προσπαθεί να φακελώσει όποιον θέλει να δει την ομάδα του, προσπαθώντας να κρατήσει μακριά το αντιδραστικό κομμάτι των οπαδών, μετατρέποντας τα γήπεδα σε κλειστό κλαμπ για λίγους πλούσιους και καταναλωτές όπως επιτάσσουν οι ανάγκες του marketing. Στη γειτονική Τουρκία το μέτρο συνάντησε πολλές αντιδράσεις και μποϊκοτάζ από τους οπαδούς, με αποτέλεσμα τη μείωση του μέσου όρου των θεατών στους μισούς.

Kafka

Ημερολόγιο του συρμού

Κεντρική πλατφόρμα Ομόνοιας, ώρα 12.46 μ.μ.: Τη σκάλα κατεβαίνει ένας παππούς τουλάχιστον 80 χρονών, που στηρίζεται με το δεξί χέρι σε μια γκλίτσα καινούργια και γυαλιστερή. Με το αριστερό κρατά ένα δέμα με γκλίτσες εξίσου γυαλιστερές σε διάφορα μήκη. Λευκό στρογγυλό πάνινο καπέλο, παντελόνι υφασμάτινο ανοιχτόχρωμο κι ένα μπλουζάκι μάλλον λευκό. Γαλάζια μάτια και ξασπρισμένο δέρμα, με μια μεγάλη πανάδα στο αριστερό μάγουλο, φυσική φθορά.

Ο συρμός προς Κηφισιά έρχεται. Επιβιβαζόμαστε στο ίδιο βαγόνι, μαζί με μερικούς ακόμη επιβάτες. Τον αφήνω να περάσει μπροστά μου και κάθεται στο βάθος του βαγονιού. Στέκομαι κατά τη συνήθειά μου όρθιος δίπλα στην πόρτα, έχοντας πλάτη στον παππού και βγάζω το κινητό για να ελέγξω τις εξελίξεις στην ψηφιακή μου ζωή την τελευταία ώρα. Απορροφημένος από την εμμονική διαδικασία, χάνω την έναρξη της συζήτησης και μου τραβά την προσοχή μόνο μια γυναικεία φωνή πίσω μου, καθισμένη κι αυτή, που λέει: «Εσύ, παππού, δηλαδή, τι κόμμα λες να ψηφίσουμε;».

Ο παππούς κάπως τα μασάει, προσπαθεί να αποφύγει την τοποθέτηση, αλλά υποχωρεί τελικά στην επιμονή της σχεδόν πενηντάρας συνομιλήτριάς του λέγοντας «Δεξιά βέβαια πρέπει να ψηφίσουμε». Η πενηντάρα εξανίσταται: «Αμ βέβαια, τέτοιος ήσουν, σε κατάλαβα απ᾽ την αρχή, και κάθεσαι και μιλάς, ενώ εμένα ο πατέρας μου είχε πάει και φυλακή, που εσύ δεν τόλμησες. ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να ψηφίσουμε». Έχει φτάσει στον προορισμό της, όμως, σηκώνεται ορμητικά κι έρχεται προς την πόρτα. Για μια στιγμή στέκεται μπροστά μου περιμένοντας ν᾽ ανοίξει και της πετάω «Πρέπει να τον κλειδώσουμε αυτόν σπίτι του. Αν και βέβαια είναι πολλοί αυτοί που πρέπει να κλειδώσουμε σπίτια τους τη μέρα των εκλογών». «Τι να τον κάνω που θα μπορούσε να είναι πατέρας μου», μου λέει, γελάει κάπως πικρά και βγαίνει.

Ο παππούς έχει σηκωθεί τώρα όρθιος, έχει ακουμπήσει το δέμα με τις γκλίτσες και στέκεται δίπλα μου. Τον πνίγει το δίκιο, είναι προφανές. Χτυπώντας τη γκλίτσα στο δάπεδο μιλάει πια σε όλο το βαγόνι, που χασκογελά κυρίως: «Δεν το έχετε καταλάβει, στην Ελλάδα μόνο η δεξιά μπορεί να κάνει Κράτος. Τι θέλετε τώρα, να ψηφίσετε πάλι αριστερά να το διαλύσουν οι απέξω; Αυτά έκανε η αριστερά και παλιά και είδατε τι έγινε».

Το βαγόνι γελάει, ενώ μια γυναίκα γύρω στα εξήντα, μαυροντυμένη, τα γκρίζα μαλλιά της μαζεμένα ψηλά στο κεφάλι σε κότσο, με ασημένιο σταυρό στο λαιμό και ένα μενταγιόν με το όνομα «Θανάσης» γραμμένο σε σύρμα σηκώνεται φουριόζα απ᾽ το κάθισμά της για να επιτεθεί κι εκείνη στον παππού: «Τι βλάκας που είσαι, θα πας να ψηφίσεις αυτούς που σ᾽ έκαναν να πεινάς, αλλά καλά να πάθεις».

Ο παππούς στέκεται ακόμη δίπλα μου κι αρχίζει να φωνάζει μάλλον ακατάληπτα στη μαυροντυμένη που ανεβάζει στροφές. Προσπαθώ να τον καλμάρω:
- Τις γκλίτσες συλλογή τις κάνεις ή τις πουλάς;
- Τι;
- Τις γκλίτσες συλλογή τις κάνεις ή τις πουλάς;
- Τις πουλάω.

«Χα!», κάνει η μαυροντυμένη σχεδόν μέσα στο αφτί του παππού. Συνεχίζω:
- Και λες να ψηφίσουμε δεξιά;
- Αφού μόνο με τη δεξιά θ᾽ αφήσουν οι απέξω να κάνουμε Κράτος.
- Και ποιο κόμμα λες να ψηφίσουμε;
- Όποιο θέλεις, να είναι δεξιό. Άκου με που σου λέω, είμαι γέρος και ξέρω. Εσείς δεν καταλαβαίνετε και θέλετε την αριστερά και θα τα διαλύσει όλα.
- Δηλαδή ο Σαμαράς τα έκανε όλα καλά και δε διέλυσε τίποτα;
- Ε, δεν τα έκανε σαν αυτόν τώρα.
- Εντάξει, δίκιο έχεις, μόνο με τη δεξιά θα μας αφήσουν. Αλλά ποιο κόμμα να ψηφίσω;
- Όποιο θέλεις, να είναι δεξιό.
- Ναι, αλλά ποιο; Τον Μεϊμαράκη πρέπει να ψηφίσουμε;
- Όποιο θέλεις, να είναι δεξιό.

- Να ψηφίσω Καμμένο, που πήγε με το ΣΥΡΙΖΑ;
- Όχι Καμμένο!
- Τότε τι να ψηφίσω, δε μείνανε και πολλά ή Μεϊμαράκη μου λες να ψηφίσω ή Χρυσή Αυγή.

Δεν απαντά συγκεκριμένα. Η μαυροντυμένη εξηντάρα συνεχίζει το μονότερμα: «Μα εσύ θα πας και θα ψηφίσεις αυτούς που σε έκαναν να πεινάς!». Ένας κάπως γλοιώδης καλοντυμένος τύπος με την «Καθημερινή» διπλωμένη κάτω απ᾽ τη μασχάλη τη ρωτάει, ενώ ταυτόχρονα σηκώνει το κινητό του για να την τραβήξει βίντεο: «Δηλαδή με το ΣΥΡΙΖΑ φάγαμε ψωμί;». «Ναι, με τον Τσίπρα φάγαμε λίγο ψωμάκι και πάλι Τσίπρα πρέπει να ψηφίσουμε» και συνεχίζει με μάλλον παραληρηματικό τρόπο – τα ίδια θα έλεγε μάλλον κάποτε και για τον Παπανδρέου. Ρωτάει και τον παππού: «Από πού είσαι;». «Από την Καρδίτσα».

Διασχίζω τα λίγα μέτρα που με χωρίζουν απ᾽ τον γλοιώδη, κατεβάζω με το χέρι μου το κινητό του και του λέω:
- Σταμάτα να τραβάς βίντεο.
- Γιατί; Τι σε νοιάζει εσένα;
- Είμαι κι εγώ μέσα και δε θέλω να με τραβάς.
- Δεν είσαι μέσα.
- Είμαι. Τι θέλεις να τραβήξεις; Βλέπεις κανένα θέαμα;
- Ναι, θέαμα είναι.
- Κλείσ᾽ το.
- Τι θέλεις εσύ ο νεαρούλης; Λες να θέλω να τραβήξω εσένα; Γιατί; Μήπως γιατί είσαι ομορφούλης;
- Κλείσ᾽ το και τελείωνε. Δεν τους σέβεσαι.

Νιώθω μ᾽ έκπληξη το χέρι της εξηντάρας να τραβάει το χέρι μου μακριά απ᾽ τον γλοιώδη. Μένουμε μύτη με μύτη.

Σε λίγα λεπτά συμπυκνωμένο όλο το νεοελληνικό πρόβλημα: γνήσια εθελοδουλία, ναΐφ πατριωτισμός, νόθα αστικοποίηση, λαϊκή δρομίσια αντιπαράθεση χωρίς θεμελιωμένα επιχειρήματα, τάσεις εξιδανίκευσης και ο πανταχού παρών μεσαίος και πάνω θεατής, έτοιμος να εκμεταλλευτεί τις συνθήκες, να τρίβει τα χέρια του για τη σύγχυση. Να κατέβει κανείς απ᾽ το τρένο, να μείνει ως το τέρμα; Ή μήπως να στρώσεις τις δικές σου ράγες και να μάθεις να οδηγείς;

«Επόμενη στάση: Περισσός». Η πόρτα ανοίγει. Βγαίνω έξω. Η ανάσα μου κόβεται από τη ζέστη.

π.

Συνέντευξη με έναν ταπεινό πιστό

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς ονομάζεσαι;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Εργάτης. Συχνά με φωνάζουν και Άνεργο.

Ε: Ποιοι είναι οι γονείς σου;

Α: Ο πατέρας μου ήταν εργάτης, καθώς και ο παππούς μου και ο προπάππος μου. Αλλά οι πρόγονοί μου ήταν δουλοπάροικοι και σκλάβοι. Η μάνα μου ονομάζεται Φτώχεια.

Ε: Από πού έρχεσαι και πού πηγαίνεις;

Α: Έρχομαι από τη Φτώχεια και πηγαίνω στην Εξαθλίωση, περνώντας κάποια χρόνια από τη πενιχρή μισθωτή εργασία, όπου το κορμί μου ήταν η πηγή για να γεμίζουν τα χρηματοκιβώτια των αφεντικών με τον ιδρώτα μου, μεταλλάσσοντάς τον σε ένα χαρτί που το ονομάζουν χρήμα και είναι ο μοναδικός Θεός.

Ε: Πού γεννήθηκες;

Α: Σε να κόσμο όπου η εκμετάλλευση των λίγων έναντι των πολλών είναι ο κανόνας του

Ε: Ποια είναι η θρησκεία σου;

Α: Η θρησκεία του χρήματος

Ε: Ποια καθήκοντα σου επιβάλλει η θρησκεία σου;

Δυο κύρια καθήκοντα: το καθήκον της παραίτησης και το καθήκον της εργασίας. Η θρησκεία μου επιβάλλει να παραιτηθώ από τα δικαιώματά μου πάνω στη γη, την κοινή μας μητέρα, πάνω στα πλούτη που κρύβουν τα σπλάχνα της, πάνω στην γονιμότητα του εδάφους της και την γονιμοποίησή της από τη ζέστη και το φως του ήλιου. Μου επιβάλλει να παραιτηθώ από το δικαίωμα να έχω έλεγχο πάνω στην εργασία των χεριών και του μυαλού μου. Μου επιβάλλει ακόμα να παραιτηθώ από τα δικαιώματα πάνω στον ίδιο μου τον εαυτό: Από τη στιγμή που περνάω το κατώφλι της εργασίας μου, δεν ανήκω πια στον εαυτό μου, είμαι κτήμα του αφεντικού μου. Η θρησκεία μου επιβάλλει να δουλεύω από μικρός ως τον θάνατό μου, να δουλεύω μέρα νύχτα, να δουλεύω πάνω στη γη, κάτω από τη γη και μες στη θάλασσα. Να δουλεύω παντού και πάντα. Να δουλεύω και να μη ζω και όταν δεν έχω δουλειά να είμαι ένα πλεόνασμα προς απόσυρση. Να είμαι ανακυκλώσιμο υλικό, λίπασμα για τη γη, μία μακάρια ευχή γραμμένη στο χαρτί ενός παπά. Ούτε καν μία ανάμνηση μιας όμορφης στιγμής.

Ε: Σου επιβάλλει και άλλα καθήκοντα;

Α: Ναι. Να συνεχίζω να πεινώ όλο το χρόνο. Να ζω με στερήσεις χωρίς να χορταίνω ποτέ. Να καταπνίγω όλες τις σαρκικές μου ανάγκες και τις πνευματικές αναζητήσεις, να θάβω βαθιά στην ανυπαρξία, κάθε στιγμή χαράς και ελευθερίας. Κάθε στιγμή απόλαυσης της ζωής.

Ε: Και ποια καθήκοντα σου υπαγορεύει απέναντι στον εαυτό σου;

Α: Να καταναλώνω ό,τι μου πουλούν ακόμη κι αν δεν έχω να το αγοράσω. Να πιστεύω ότι χωρίς την απόκτηση κάθε άχρηστου πράγματος που μου πλασάρουν δεν ζω πραγματικά και ότι είμαι εκτός των κανόνων του ευ ζην της κοινωνίας, αλλά να συνεχίζω να ζω μέσα στη φτώχεια και την εξαθλίωση γιατί εκεί ανήκω.

Ε: Ποια είναι τα καθήκοντα που η θρησκεία σου επιβάλλει απέναντι στην κοινωνία;

Α: Να αυξάνω τον πλούτο των λίγων που μας διαφεντεύουν, πρώτα με τη δουλειά μου και μετά με τις αποταμιεύσεις μου.

Ε: Τι σου επιβάλλει να κάνεις με τις οικονομίες σου;

Α: Να τις καταθέτω στις εκκλησίες που ονομάζουμε τράπεζες για να καλύπτουν το μόνιμο έλλειμμά τους που οι δεσπότες τους δημιουργούν και να τις εμπιστεύομαι σε φιλάνθρωπους οικονομολόγους για να τις δανείζουν στα αφεντικά μου. Τις οικονομίες μας πρέπει να τις βάζουμε πάντα στη διάθεση των αφεντικών μας.

Ε: Σου επιτρέπει να αγγίζεις τις καταθέσεις σου;

Α: Όσο το δυνατόν σπανιότερα. Με έχει εκπαιδεύσει να μην επιμένω όταν το κράτος αρνείται να μου τις αποδώσει και να παραιτούμαι από κάθε διεκδίκηση όταν οι φιλάνθρωποι οικονομολόγοι, προλαβαίνοντας τις ανάγκες μου, αναγγέλλουν ότι οι οικονομίες μου έγιναν καπνός, γιατί τις σπατάλησα κι ας μην σήκωσα ποτές μου ούτε ένα νόμισμα.

Ε: Έχεις πολιτικά δικαιώματα;

Α: Βεβαίως! Τα αφεντικά μου, μου έχουν παραχωρήσει την αθώα διασκέδαση να εκλέγω τους διαχειριστές της ζωής μου της αρεσκείας τους. Ακόμη και τους νομοθέτες που φτιάχνουν νόμους για να τιμωρούν εμάς και να αθωώνουν αυτούς. Αλλά δεν θέλουν να ασχολούμαι με την πολιτική και κάποιες ιδέες που τις λένε "ελευθεριακές", γιατί, όπως μου λένε, είναι επικίνδυνες για την κατάσταση που μου έχουν επιβάλει να ζω.

Ε: Η θρησκεία σου είναι παντοδύναμη;

Α: Ναι! Το να πιστεύω σε αυτή μου εξασφαλίζει όλα τα επίγεια αγαθά, αρκεί να καταθέτω πάντα τον όβολό μου. Επίσης τιμωρεί σκληρά όποιον δεν πιστεύει σε αυτή γιατί αποστρέφεται τους άπιστους. Όταν αποστρέφει το πρόσωπό της από αυτούς που δεν την δοξολογούν και δεν σκύβουν ευλαβικά το κεφάλι στο Όνομά της, αυτοί βυθίζονται στην αθλιότητα και τον πόνο. Η δύναμη της θρησκείας του χρήματος μεγαλώνει όσο αυξάνεται ο όγκος του. Κάθε μέρα κατακτά και καινούργια κράτη. Κάθε μέρα μεγαλώνει το κοπάδι των πιστών υπηρετών της που σ' όλη τους τη ζωή είναι ταγμένοι να αυξήσουν τον όγκο του.

Ε: Πώς σε ανταμείβει η θρησκεία σου;

Α: Προσφέροντας μου δουλειά ώστε μέσα από αυτή να δοξάζεται το μεγαλείο Της και η παντοδυναμία Της.

Ε: Ποιες είναι οι προσευχές σου;

Α: Δεν προσεύχομαι καθόλου με λόγια. Η δουλειά είναι η προσευχή μου. Κάθε προφορική προσευχή θα παρενοχλούσε την αποδοτική προσευχή της δουλειάς.

Ε: Μετά το θάνατο, ποια θα είναι η ανταμοιβή σου;

Α: Πολύ μεγάλη! Μετά το θάνατο, η θρησκεία μου υπόσχεται αιώνια γαλήνη και ξεκούραση. Θα με αφήσει να κάτσω και να ξαποστάσω. Δεν θα υποφέρω πια από το κρύο και την πείνα, δεν θα αγωνιώ για το καθημερινό ψωμί, ούτε για εκείνο της επόμενης μέρας. Θα απολαμβάνω την αιώνια ανάπαυση του τάφου. Ο Θεός είναι γενναιόδωρος απέναντι στους πιστούς του υπηρέτες.

Βασισμένο στο κείμενο «Η κατήχηση των εργατών» από το βιβλίο του Πωλ Λαφάργκ «Η θρησκεία του Κεφαλαίου»

Ευάγριος Αληθινός

Αξιοπρέπεια

Ένα από τα πρώτα πράγματα που ζητούσαν οι γονείς μας σε ότι αφορούσε την ένταξη μας στη κοινωνία των ανθρώπων, ήταν το να είμαστε αξιοπρεπείς.

Το ανθρώπινο είδος από την αρχή της έλευσης της Αυτοκρατορίας του χρήματος, εκπαιδεύεται για να είναι κάθε ένας και μία αξιοπρεπής, αποδίδοντας στη λέξη μία εντελώς διαφορετική έννοια από τη πραγματική της.

Ένα γραφείο ή μία αξιοσέβαστη θέση μικρής ή μεγάλης εξουσίας, δίνουν αξιοπρέπεια.

Η γραβάτα,το κοστούμι, το πόστο, δίνουν αξιοπρέπεια.

Ένας τίτλος, μία θέση επιστάτη, μια καρέκλα διευθυντή δίνουν αξιοπρέπεια.

Ένα τεράστιο σπίτι παραγεμισμένο με ακριβά αντικείμενα προσδίδουν στονκάτοχό του αξιοπρέπεια.

Το ίδιο ένα γεμάτο πορτοφόλι με χάρτινο ή πλαστικό χρήμα, ένα ακριβό "επώνυμο" ρούχο, ένα ακριβό κόσμημα ή αυτοκίνητο.

Το να είσαι κάποιος, κάτι, δίνει αξιοπρέπεια.

Στη πραγματικότητα, η αξιοπρέπεια είναι πολύ σπάνια.

Αν ξεγυμνώσουμε τους ανθρώπους απ' όλα αυτά, θα δούμε ότι πολύ λίγοι θα έχουν εκείνη την ποιότητα της αξιοπρέπειας που δίνει η ελευθερία τού να μην είσαι τίποτα.

Οι άνθρωποι λαχταρούν να είναι "κάτι". Με το να είναι "κάτι", ζητούν μια θέση στην κοινωνία που εκπαιδεύτηκε να θεωρεί σεβαστή: Έξυπνοι, πλούσιοι, όμορφοι, επιστήμονες, άγιοι, πολιτικοί, επιχειρηματίες, καλλιτέχνες, όλοι στις αναγνωρισμένες αξιοπρεπείς θέσεις.

Όποιος δεν μπορεί να καταταγεί σε μια αξιοπρεπή κατηγορία αναγνωρισμένη από την κοινωνία, θεωρείται πρόσωπο περιθωριακό και το περιθώριο δεν περιλαμβάνεται στις νόρμες της αξιοπρέπειας, το αντίθετο.

Η αξιοπρέπεια όμως, δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν κάτι δεδομένο.

Η πραγματικότητα είναι ότι αν κανείς είναι συνειδητά αξιοπρεπής σημαίνει ότι όλη την ώρα νοιάζεται για τη πραγματική ζωή της απόλαυσης και όχι της εξουσίας, του θεάματος και της κατανάλωσης. Πράγμα που σημαίνει για την κοινωνία, ότι είναι ασήμαντος, μικροπρεπής, μίζερος, φτωχός, τίποτα.

Το να είσαι τίποτα όμως σημαίνει ότι είσαι ελεύθερος από την ιδέα του να είσαι "κάτι".

FireWater

Οι φωνές ενός κόσμου ανάποδα

Όλο ταξιδεύουν οι φίλοι μου γιατί δεν τους αφήσανε σπιθαμή για σπιθαμή.
Από κορφή σε λόγγο και χαράκια στων άπαρτων βουνών τις ράχες.
Δεν θέλει ο νόμος να ριζώσουν.

Επειδή το αδοκίμαστο, δεν το αντέχουν οι άνθρωποι.
Ξένο φαντάζει και φέρνει φόβο, μη της ησυχίας χαλάσει τη μακαριότητα.

Μα δες, στον κάμπο πήραν απόφαση να ριζώσουν κι άρχισαν τη γη να οργώνουν.

Τους φίλους μου, τους μισούν οι βασιλιάδες, κι όλοι οι τύραννοι.
Και τους τρέμουνε των κάμπων οι κιοτήδες. Παλιάτσοι, άρχοντες, κομπάρσων διάφορων ορδές.

Γιατί όταν μιλάει η αταξία η τάξη τείνει να λουφάζει.

Ρίχνουν το σπόρο για να μπορούνε μετά τη συντριβή της προστυχιάς να βρίσκουν οι άνθρωποι
επιτέλους κάποιο προορισμό. Πάλεψαν απεγνωσμένα να σωθούν απ' τον εαυτό τους, δαγκώθηκαν.
Στα νύχια τους μείναν κομμάτια δέρμα, γδαρθήκανε.

Οι μέρες που έχουν περάσει είναι πικρά ατελείωτες. Ελπίζοντας πάντοτε πως κάποτε θα σταματήσει η αλυσίδα. Αυτά που έρχονται, κανείς εύκολα τα εικάζει.

Αυτές οι καρδιές δε βολεύονται παρά μόνο στο δίκιο.
Διαβαίνοντας λιβάδια από ασφοδίλι, πόνους παλιούς, πού μέσα τους κοιμούνται.
Εκεί πού οι φαμίλιες μοιράζονται ένα ψωμί στα οκτώ.
Εκεί που κατρακυλάει ο μεγάλος ίσκιος των ντουφεκισμένων.
Ο φόβος της ημέρας περασμένης μεταπλάστηκε σε θάρρος.

Τις ερωτήσεις φύτεψαν μες της ψυχής το βάθος όπως τον σπόρο:
Αξίζει άραγε να υποτάσσεσαι στης μοίρας των χτυπημάτων το συγκρότημα;
Στα βάσανα της ψυχής και στις χιλιάδες στερήσεις;
Ή πρέπει να αντισταθείς και στη μάχη ατέλειωτη,
με τον ωκεανό των συμφορών των απεχθείς, να τις αποτελειώσεις;

Αλλιώς ποιος θα υπέμεινε τις ταπεινώσεις του αιώνα:
Ότι ο πλούτος πάει στους κομπιναδόρους. Ότι το κράτος αδιάκοπα τσακίζει τον αξιοπρεπή.
Ότι η τάξη άρχουσα γεννάει εθνοφρουρούς. Ότι κώλος και βρακί ο μπάτσος και ο ρουφιάνος.
Ότι ο αδύνατος είναι πάντα το θύμα. Ότι κυριαρχεί ο κατεργάρης και καπηλευτής.
Ότι ο κόσμος γονάτισε μπροστά στο χρήμα. Ότι το δίκαιο την αδικία δεν πειράζει.
Ότι ο έντιμος επιβιώνει και δε ζει. Ότι ο καλλιτέχνης τους συμμορίτες διασκεδάζει.

Την αδικία των ιθυνόντων; **Το ψεύδος-θάλασσα που πνίγει την αλήθεια-σταγόνα;**
Και περισσότερο απ' όλα, τη χλεύη του αχρείου επάνω σε ενάρετο;
Την Απόγνωση ή την αδιαφορία στα μάτια των νέων.
Τα γηρατειά με το μαχαίρι της απελπισίας στην καρδιά. **Τον βαθύπλουτο με κορδωμένο βήμα.**
Το είδωλο και ήρωα της εποχής. Τη Γαλιφιά και τη Λαγνεία που ευημερούν γλεντώντας.

Όταν είναι πιο σίγουρο να συναντάς δεινόσαυρους, παρά Ευγένεια και Ειλικρίνεια. Όταν ακούς την Λογοδιάρροια του πολυμαθή φαύλου, την ανθρώπινη Ψυχή ακάθαρτη και κούφια, **που σε γεμίζει φρίκη**, την πωρωμένη Συνείδηση βουτηγμένη μες στη λάσπη, την άφθαστη Υποκρισία κρυμμένη πίσω απ' τη μάσκα θείας καλοσύνης, την παραγκωνισμένη Τέχνη από τις αίθουσες και τις οθόνες διωγμένη με κλωτσιά, τους Καραγκιόζηδες και Φασουλήδες που χωρίς κόπο δρέπουν δάφνες, **τον ξεδιάντροπο Εκβιασμό ντυμένο με την καθαρή τήβεννο του νομικού δικαίου**, την Υπεροψία για τους ένδοξους προγόνους, την Εντιμότητα μπλεγμένη στα ύπουλα δίχτυα της αδικίας.

Ποιος θ' ανεχόταν με βογγητά, το βάρος της ζωής να σέρνει ημιθανής;
Εάν δεν ήταν αυτή η άγνοια τρομερή, μεταθανάτια.
Ο φόβος για τη χώρα, απ' οπού δεν επέστρεψε κανείς;

Φοβάσαι τις χαρές, φοβάσαι να πιστέψεις στα παραμύθια. **Φοβάσαι τα όνειρά σου, την τρυφερότητα, την αλήθεια.** Φοβάσαι να ερωτευτείς, μήπως θα ατυχήσεις.

Δύσκολη η ορμή προς του Άγνωστου τα μονοπάτια. Έτσι ανίκανους μας κάνει η σκέψη η δειλή.
Και σαν λουλούδι το θάρρος μας μαραίνεται τελικά.

Μα όμως, ποιος μπορεί ν' αλλάξει το κατεστημένο, αν αδρανείς εσύ;

Όταν τόσο απλά λύνει το ζήτημα η μαχαιριά ή η πιστόλα!

Δοκίμασε αρπάζοντας το δίκοπο σπαθί, την πανοπλία βάζοντας.
Και **δείξε, τι αξίζεις, τι ποθείς!**

Ποιητικά θραύσματα τακτικώς ερριμμένα: Ευάγριος Αληθινός

Δοκιμές εκτός χάρτου

"Η ατζέντα του ταξιδιώτη
γεμάτη με νούμερα
που κανείς δεν θα σηκώσει στο κάλεσμα τους
Σαν τις ματιές κάποιου μοναχικού που τον
προσπερνάνε.
Γεμάτες με αίμα και χώμα
αίμα χρειαζόμαστε να ζούμε
και χώμα να σκεπάσει τους φόβους μας
Και μακριά όσο κάποιος σχοινοβάτης
ισορροπεί σε αόρατους κόσμους
από κάτω ποντάρουν με μανία στην πτώση του
Τι χυδαίος ο κόσμος.
στοιχηματίζουν στον θάνατο μας για να ζήσουν
δίνουν ψεύτικα νούμερα
και πάντα θυμούνται να μας στείλουν
ένα φτυάρι όταν γιορτάζουμε"

"Όταν νομίζεις ότι γράφεις ιστορία
κάποιος άλλος διαβλέπει ήδη το τέλος της
Σε ένα κεφάλι επικρεμάμενο κούκλας
μυριάδες σαπισμένα δόντια απαγκιστρώνονται
απαιτώντας επιβίωση
Τούτη την νύχτα που μαίνεται ο πόλεμος
έμεινα ατάραχος να μετράω σπίρτα
να δω πόσες στιγμές μου απομένουν ακόμα
να πυρπολήσω"

"Πολύ φοβάμαι τέλος ότι η αδιατάραχη κοπή
που διαφημίζεται τόσο στους τηλεοπτικούς δέκτες τον
τελευταίο καιρό, τείνει να γίνει ο τρόπος ύπαρξης των
υπηκόων στις δαιδαλώδεις μητροπόλεις του χάους"

Τα ποιήματα είναι διαλεγμένα από την ποιητική συλλογή "Δοκιμές εκτός χάρτου" του Αντρέα Βουτσινά. Το βιβλίο διανέμεται με ελεύθερη συνεισφορά μακριά από εκδοτικούς οίκους, κριτικούς τέχνης και βλέψεις για καλλιτεχνική καταξίωση. Επιδιώκει απεναντίας να συνεισφέρει αυτοοργανωμένη, αντιεμπορευματική έκφραση ως αναπόσπαστο κομμάτι του πολύμορφου αναρχικού αγώνα.